

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Mandag den 28. august 2006 kl. 16.00

Genoptagelse af budgetforhandlingerne fra torsdag den 24. august 2006

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): God aften. Mødet er genoptaget.

Vi skal her i dag fortsætte førstebehandlingen af kommunens budget for 2002. Der er til mødet i aften afbud fra Thor Buch Grønlykke, der af arbejdsmæssige årsager ikke kan deltage i mødet, og fra Winnie Berndtson, der er syg.

I aften er der udarbejdet en talerliste, som skulle ligge på jeres pladser, og de indtegnede talere vil få ordet i den rækkefølge, som fremgår af listen. Den er udformet, så de tilmeldte talere er samlet efter de emner og udvalg, som medlemmerne har angivet ved tilmeldingen, og dermed håber vi at få en lidt mere sammenhængende debat.

Borgmestre, som ikke allerede har talt i torsdags, taler som de sidste inden for de enkelte udvalgsområder. De, som har talt i 1. runde som ordførere, må så trykke sig ind for at få ordet i 2. runde. Det gælder også, at medlemmer, som ikke forudgående har indtegnet sig på talerlisten, men som alligevel ønsker ordet i 1. runde, vil fra det tidspunkt, hvor den første taler påbegynder sin tale om budgetsagerne, ligeledes skulle trykke sig ind på det elektroniske system.

Så vil jeg i øvrigt prøve at administrere det sådan, som vi aftalte på gruppeformandsmødet, at der bliver mulighed for korte bemærkninger indimellem.

Karin Storgaard (O): Nu står der på listen "generelt", men der er selvfølgelig mere, jeg vil tale om end det generelle, men det fylder noget, det jeg vil sige. Derudover vil jeg sige noget om teknik og miljø, kultur og fritid og et par enkelte andre ting, og det er vist rigeligt.

Overborgmesterens budgettale omtaler bl.a. en åben dialog med københavnere. Gælder det også de politiske partier? Dansk Folkeparti og sikkert andre er af den opfattelse, at det på flere af de følsomme sager som f.eks. billige boliger, metropolzone, for blot at nævne et par stykker, kniber lidt med den åbenhed, man i flere måneder har omtalt. Jeg skal lidt senere vende tilbage til emnet.

Når vi ser på nogle af temaerne i budgettalerne for 2007 nævnes der bl.a. økonomi, og det kan være et vigtigt område, er vi alle enige om. Der bliver omtalt rivende udvikling, det går forrygende godt, og der er velfærd. Man taler videre om respekt og tillid til de ansatte, bedre tilbud til svageste københavnere, billige Boliger, renere by, flere og bedre toiletter. Vi skal være foregangsby på ældreområdet.

Jeg kan ikke tænke mig, at nogen af BR-medlemmerne ikke kan nikke ja til dette. Men det, der giver stof til eftertanke er, at selv om det går godt eller i hvert bedste, end det har gjort i mange år, er der stadig store mangler på vitale områder. Nogle af områderne er de samme som tidligere. F.eks. nævnte jeg for 2 år siden, altså ved budgettet for 2005, at problemet med at blive gammel i København og blive nedprioriteret til alt, er jo stort. Det gælder inden for hjemmeplejen, inden for rengøring, indkøb, genoptræning og meget mere.

Man kan også risikere at falde i et hul på gaden, fordi der ikke er penge til udbedring. Man kan se på en møgbeskidt by, man kan betale dyre billetter til bus og tog, hvis man altså ikke tager cyklen, og man kan kun finde boliger, der koster flere millioner. Problemerne er stadig de samme.

Vi har endnu ikke fået en anden løsning på omstillingspuljen på 200 mio. kr. om året, en måde at spare på, som vi har haft siden 1998, eller populært sagt, og det gentager jeg, for jeg har sagt det før:

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

”Tag med den ene hånd og giv med den anden.” Vi har haft den så længe, at kun få medlemmer af Borgerrepræsentationen brokker sig over omstillingspuljen.

En ændring er der dog kommet, et nyt navn, prioriteringsrum, men er det ikke ligesom gammel vin på nye flasker.

Af overborgmesterens budgettale fremgår det, at man vil finde en anden måde at sikre ressourcer til fornyelse m.m. Det lyder positivt.

En af de ting, som har været diskuteret meget, det er billige boliger. Der skal ikke være tvivl om, at Dansk Folkeparti ønsker billige boliger. Dansk Folkeparti har stemt for det. Dansk Folkeparti har været med i den boligpolitiske aftalekreds, der har været herinde i flere år. Der har været gang i byggeriet af forskellige boliger, og meget mere har vi diskuteret. Dansk Folkeparti har ikke undladt at gøre opmærksom på, at der skal bygges boliger til penge, som almindelige lønmodtagere kan betale, det mener vi stadig. Desværre er aftalekredsen efter den nye overborgmesters ønske nedlagt.

Som det fremgår af budgetforslagets generelle bemærkninger, er der en stigning i antallet af børnefamilier, som desværre flytter fra kommunen. I alt drejer det sig om ca. 1.200 i aldersgruppen 30-39-årige, er der flest repræsenteret. Det betyder desværre også, at den gruppe, eller i hvert fald en af de grupper, der tjener gode penge, mister vi som skatteydere i København. Om det skyldes boligpriserne eller andre forhold, er svært at vide.

Vi tror ikke, at en pris på 5.000 kr. om måneden er holdbar. Vi er også af den opfattelse, at de forurenede grunde er så forurenede, at de ikke kan eller er for dyre at oprense. Dansk Folkeparti har efterspurgt den nye rapport om miljøforureningen på de 7 kommunale grunde. Jeg tror, det er den, der ligger som en cd-rom på mit bord her til aften.

Når Fonden for Billige Boliger er oprettet, og der siden februar måned har været afholdt styregruppemøder og møder i Fonden for Billige Boliger og Københavns Kommune, er det uforståeligt, at Økonomiudvalgets og Teknik- og Miljøudvalget medlemmer og i princippet alle BR's medlemmer ikke er orienteret om, hvem der er medlem af de grupper samt hvad der er foregået på møderne. Først da vi er nogle medlemmer fra TMU, der rykker, får vi referaterne. Spørgsmålet er, om andre har fået referaterne. Det siges i øvrigt, at der ikke skulle være referater fra møderne mellem fonden og Københavns Kommune. Det lyder utroligt; noget har man vel talt om.

Referat fra styregruppemødet 30. juni og møderne i august er ikke udsendt. Det er oplyst, at der afholdes møder hver fredag fra august i styregruppen, så der burde foreligge referater fra møderne 30. juli, 11. august, 18. august og 25. august. Disse er ikke udsendt, i hvert fald har vi ikke i Teknik- og Miljøudvalget fået kendskab til dem. Kalder man det åbenhed. De skulle jo udsendes automatisk til os.

Jeg har derfor stillet en række supplerende spørgsmål. Det håber jeg så, jeg snart får svar på. Jeg er blevet lovet svar i dag, men de er ikke kommet endnu.

Kløverparken plan B har sikkert været behandlet, men ingen anden end en inderkreds må vide noget om det. Vi blev også bekendt med, at mødet, hvor det i hvert fald var oplyst, at overborgmesteren skulle deltage sammen med nogle folk bag den gruppe, der står for, at man skulle bevare Kløvermarken, var blevet aflyst, fordi der var noget, der var lækket til pressen.

Det er svært at finde ud af, hvad der er rigtigt og forkert, men det kan i hvert fald ikke være rigtigt, at man har aflyst et møde, fordi der var noget, der var lækket til pressen. Det er man da vel for gammel i gårde til at gøre.

Lad os nu få den åbenhed, som overborgmesteren har pralet af, men hverken politikere eller borgere må tilsyneladende få så meget at vide.

Mønsteret er på vej til at gentage sig i sagen om metropolzonerne. Det har jeg gjort opmærksom på i Teknik- og Miljøudvalget.

I Teknik- og Miljøudvalget, som jo er et udvalg, hvor vi både har mange møder, de tager lang tid, og vi har svært ved at nå, hvad der er på dagsordenen, skal man i 2007 spare 8,6 mio. kr. I 2006 – det er det år, vi er i nu som bekendt – skulle vi spare mere end det dobbelte, altså 20 mio. kr. Men davæ-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

rende borgmester, Venstreborgmester Søren Pind, var jo ikke med i aftalekredsen. Det var måske derfor, vi skulle spare så meget.

De år, jeg har været medlem af Bygge- og Teknikudvalget, det, der nu hedder Teknik- og Miljøudvalget, har jeg kun været ude for besparelser. Det er jo så positivt for det nye udvalg, at besparelserne ikke fortsætter. Når vi har sparet i så mange år, er det klart, at der er et stort efterslæb, hvilket også bevirker, at reparation bliver dyrene, end hvis der udbedres hurtigt. Jeg tror også vi kan regne med at få del i mange penge ved budgetforhandlingerne. Regn selv ud hvorfor.

Flerårig budgetaftale er en god ide, hvis alle kan blive enige. Det Radikale Venstre udtaler, at de glæder sig til sammen med flertallet at stå bag de bedste løsninger for byen. Det ønsker Dansk Folkeparti i hvert fald også, og mon ikke alle partier ønsker det.

Biler og trængselsafgifter er et område, borgmester Klaus Bondam taler meget om. Af budgettallen fremgik det da bl.a.: ”Det er vores håb, at bilerne rykker ud af byen, i takt med at partikelfiltre, betalingsringe osv. rykker ind.”

Som jeg og flere andre har gjort opmærksom på, så har københavnernes også bil og i stigende antal, så kære borgmester, spis lige brød til, før alle bilerne bliver jaget ud af byen. Det kan da godt være, at der her i huset – og borgmesteren må jo tænke på Rådhuset – er flertal. Det er der i hvert fald ikke i øjeblikket på Christiansborg. Jeg er heller ikke sikker på, at alle københavnernes er enige i, at bilerne skal ud.

Ja vist, vi ved alle, at der er for mange biler i byen, især pendlere. Derfor har Dansk Folkeparti den holdning, at vi i samarbejde med omegnskommunerne skal oprette parkeringspladser tæt på stationerne, og at vi skal have en bedre kollektiv trafik. Det er noget, som vi har gjort opmærksom på før, og tingene hænger jo sammen, parkering uden for byen tæt ved toget og en bedre kollektiv trafik.

Derfor har Dansk Folkeparti også foreslået en pulje på mindst 5 mio. kr. til forbedringer af den kollektive trafik, som man måske hørte, at vores budgetordførere udtalte i torsdags.

Dansk Folkeparti håber ikke, at Det Radikale Venstre ønsker en by fuldstændig uden biler. Det er nemlig en død by, hvor de handlende vil sive væk og i stedet benytte de store centre uden for København, hvor der i øvrigt heller ikke er problemer med at finde parkering, og parkering er gratis.

Det næste der kan ske er, at der er forretninger, der forsvinder, de lever af kunderne. Foreningslivet, cafeer, restauranter, teater, hoteller m.fl. har allerede meldt ud, at de høje parkeringsafgifter og den udvidede afgiftsperiode kan få konsekvenser. Det ser vi jo så nærmere på i det forslag, der er stillet af V, C og O.

Dansk Folkeparti indrømmer gerne, at vi har været med i parkeringsforliget, parkeringsstrategien. Men det er klart, at hvis der er noget, der ikke fungerer, som det skal, så er vi da villige til at tage det op til diskussion igen om, hvad vi så gør. Vi kunne måske tænke os, at vi ikke skulle have udvidet p-tiden til kl. 22. Men det kan vi komme tilbage til.

Vi har et ønske, som Dansk Folkeparti hver gang gør opmærksom på, når der nedlægges p-pladser: Vi må have etableret nogle af de nye parkeringsanlæg, før vi nedlægger flere parkeringspladser. Siden 1995 har vi nedlagt over 10.000 pladser, hør lige, hvad jeg siger, 10.000 pladser. Det er ikke noget, jeg står og digter her, det fremgår det af notater fra Vej & Park, godt nok ikke betalingspladser alle sammen, så havde vi nok heller ikke fået nogen penge ind den vej.

For at luften kunne blive mere ren i København, så kunne man jo benytte sig af tomgangscirkulæret, hvor det jo er besluttet for flere år siden, at bilerne kun må have motoren i tomgang i – ja, hvor mange minutter er det nu, er der nogen, der ved det? (*Tilråb: 2 minutter*). 1 minut. Og det er der kun få, der overholder. Så hvad er det, der sker? Jo, læs avisen, spis din frokost, hent dit barn, gør indkøb i kiosken, alt imens motoren går, og hvad gør vi? Ingenting, selv om vi har mulighed for det. Når vi råber så meget på, at vi skal have en ren by, så er det altså en af de ting, der forurener meget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Prøv selv engang at lægge mærke til alle de biler, der kører i byen og holder rundt omkring, hvordan de bare lader motoren gå, og det er altså ikke, fordi det er koldt, fordi det er altså også midt om sommeren.

Flere penge til at holde byen ren, til at vedligeholde veje og til flere og bedre toiletter har Dansk Folkeparti længe efterspurgt, så vi kan ikke være mere enige med borgmesteren end i disse ønsker, og mon ikke vi kan finde penge til disse områder. Byen flyder med skidt og møg, og når der har været arrangementer, kniber det med oprydning og renholdelse. Der mangler toiletter, og de fleste af dem, der er, også dem, vi fik åbnet igen, er særdeles uhumske.

Det andet problem, vi har, er så huller i vejene, som vi jo går og falder i flere steder. Vejvedligeholdelsen er under al kritik, og det er ikke fordi man ikke vil udbedre det, men det er, fordi der ikke er penge til at udbedre det, så det er også et vigtigt område at se på.

I øjeblikket er der mange slaghuller, og der bliver foretaget lapninger, og lapninger holder selvfølgelig ikke så længe som rigtig vedligeholdelse og asfaltering af hele vejen. Så lad os få nogle penge, så vi kan komme i gang med at forbedre forholdene, jo før, jo bedre.

Der har været forelagt et ganske udmærket hæfte om teknik- og miljøforvaltningens problemer for Økonomiudvalget den 8. august.

På kultur- og fritidsområdet er Dansk Folkeparti for så vidt enig i budgetforslaget. En ting er DF ikke enige i, og det er, at bogbussen skal lukke. Det samlede udlån i bogbussen i 2005 var 73.119 materialeenheder, som det bliver kaldt.

For dem, der ikke ved det, kan jeg lige fortælle, at bussen holder fast 9 steder, den kører hver dag og holder 3 forskellige steder mandag-torsdag i tidsrummet kl. 13-20. Fredag mellem kl. 13-17 holder den 2 steder og også om lørdagen, der kører den mellem 9-14. Det er især børn, børnefamilier og ældre, der besøger bussen. Der er rigtig mange, der er meget kede af, at der et ønske om at lukke bogbussen. Vi har fået mange henvendelser. Bogbussen er et kulturelt og socialt tilbud. Besparelsen er i 2007 1,6 mio.kr og i 2008 0,4 mio.kr., så det skulle ikke være svært at finde penge til bevarelse. Det ønsker Dansk Folkeparti i hvert fald.

Et af de største problemer er stadig manglende idrætsfaciliteter og vedligeholdelse af bestående. Og så skal man jo huske, at selv om der bygges nyt, så kræver det også løbende vedligeholdelse, for ellers så går der desværre ikke mange år, så er det også forfaldent.

Kultur- og Fritidsudvalget har en ønskeliste, hvoraf fremgår de ting, vi har et ønske om at få penge til. Dansk Folkeparti ser gerne en udvidelse af åbningstiden på bibliotekerne lørdag/søndag.

Som alle er bekendt med, indgik regeringen og KL i sommer en aftale om, at der skulle afsættes i alt 500 mio. kr. til et permanent løft på ældreområdet, heraf er 47 mio. kr. til København. Vi må fastholde, at pengene bruges på ældreområdet og ikke til alt mulig andet, som det tidligere er sket.

I foråret 2005 har et stort flertal i Borgerrepræsentationen besluttet, at der skal arbejdes på at få tilvejebragt finansiering af et bydækkende net af servicebusser, som skal køre mellem 9-16. Samlet er det vurderet, at driftsudgifterne vil være på ca. 14. mio. kr. pr. år. Ca. 1/3 kommer ind igen i form af passagerindtægt. Som nogle ved, er busserne primært rettet mod ældre, funktionshæmmede, kørestolsbrugere, folk med barnevogne m.fl. Derfor glæder det Dansk Folkeparti, at servicebusser er med i HUR's handlingsplan, Busplan 2007, hvor det omtales på side 34.

Mogens Lønborg udtalte i sin budgettale i torsdags, at velfærdsstaten overtager samfundets og familiens opgaver. Dansk Folkeparti er ganske enig i, at det er en kedelig tildens, dermed lægges ansvaret på velfærdsstaten, hvorimod det burde være hos familien.

Så foreslog De Konservative også det her med gratis halvdagsinstitutionspladser. Det er noget, jeg før har drøftet med De Konservative, og det synes vi kunne være en god ide, så det vil vi da gerne drøfte videre.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Så skal jeg skåne jer for mere, jeg kunne komme med mange andre ting, men jeg er nødt til at begrænse mig, der skal jo også være plads til alle jer andre. Men jeg ser da også frem til budgetforhandlingerne, som nu indledes i løbet af få dage.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Jeg har indtryk, at der foregår alt muligt teknisk i forhold til den talerliste, som I ser på tavlen, og jeg har fået at vide, at det er Tina Bostrup, der skal have ordet nu. Så værsgo!

Tina Bostrup (B): På det sundhedspolitiske område har Det Radikale Venstre udvalgt en masse prioriteringer.

For det første vil Det Radikale Venstre meget gerne rette op på den sociale ulighed, som der er inden for sundhedsstatistikkerne. Undersøgelserne viser, at der er en klar sammenhæng mellem sundhed og livsstil. Blandt de særligt dårligt stillede københavnere er dem, der lider mest af livsstilssygdomme. Det er f.eks. kræfttilfælde, det er alkoholskader, det er fedme, men det er også ensomhed, narkomani, selvmord og stress.

Derfor skal den sociale ulighed bekæmpes fra begge sider forstået på den måde, at hvis vi får en bedre livsstil, en bedre livsførelse, en bedre integration, skaber bedre netværk, får flere folk i arbejde og uddannelse, så får vi en bedre sundhedstilstand i hele samfundet. Det er ofte det, der er roden til et dårligt helbred.

Men vi skal selvfølgelig også gå den mere direkte vej, nemlig ved at rette indsats og fokus på de sygdomme og den sundhedstilstand, som netop rammer de dårligst stillede værst.

Det drejer sig f.eks. om diabetes blandt indvandrere, det er en dødelig sygdom, hvis ikke den behandles i tide, men alt for ofte når informationen og vejledningen ikke ud til de rette målgrupper eller ikke ud på et sprog, som de forstår, og det vil vi gerne rette op på.

Det samme gælder inden for hjerte-karsygdomme blandt indvandrere, der er sågar en stigning i antallet af hiv/aids-ramte, en stigning blandt de svageste og en stigning blandt de etniske grupper.

En af de få statistikker, hvor indvandrerer ikke topper, det er i forbrug af alkohol. Der indtager den etniske dansker stadig væk førstepladsen.

Den sociale ulighed inden for sundhedstilstanden er tydelig, det er uretfærdigt, men det er samtidig forhold, som er mulige at påvirke. Derfor bad jeg om 5 mio. kr. til den konto i Sundhedsudvalget og fik opbakning til det, og det håber jeg på, at der fortsat er.

Vi ser også meget gerne oprettelsen af sundhedscentre i de områder, der har de største sundhedsmæssige problemer og gerne med nogle lokale løsninger. Hvis det f.eks. er en hindring for muslimske kvinder at benytte sig af sundhedscentre, fordi der både er adgang for mænd og kvinder, så opret gerne kvindedage eller mandedage for den sags skyld eller sæt gerne et badeforhæng op.

Det er vigtigt, at målet nås, at vi får mere motion, at vi får en bedre ernæring, at vi får en bedre sundhed, og så må de andre principper vige.

Et andet område, som Det Radikale Venstre gerne vil sætte fokus på, det er fremtidens plejehjem i København. I dag er der ikke mere end 3 pct. indvandrere på de københavnske plejehjem, men inden for en kort årrække er det ganske vist, at mange ældre med en anden etnisk baggrund har pasnings- og plejebehov. Det ved vi, og derfor skal vi være parate til at tage imod. Hvad er det for nogle behov, som de ældre med anden etnisk baggrund har, hvilke aktiviteter, hvilke måltider og madkulturer, hvilke boligformer er der behov for i fremtiden.

I Nordsjælland, Græsted-Gilleleje Kommune, er man begyndt at bygge plejehjem og børnehaver sammen, så de to generationer får gavn af hinanden. For det er jo ikke givet, at vi skal fortsætte, som vi gør i dag. Her tror jeg, at vi kan god inspiration fra de mange etniske grupper og fra andre kulturer, som er en del af København. Måske kan vi lære noget, vi kan i hvert fald tage højde for den situation, som opstår inden for en kort årrække.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Til det formål har Det Radikale Venstre bedt om 1,5 mio. kr. til at analysere behovene og udvikle fremtidige plejehjem, så der er plads til beboere med en anden etnisk og kulturel baggrund.

Så er der hele folkesundhedsområdet, 10 mio. kr. har vi bedt om til udmøntning af byens sundhedspolitik. En ting er, at danskernes middellevetid ligger blandt de laveste i Europa, men hvis du ser på København i forhold til resten af landet, så lever vi desværre ikke så godt så længe som alle mulige andre indbyggere i Danmark. Vi drikker mere, vi ryger mere, vi motionerer mindre, men det betyder ikke, at vi har det sjovere. Tværtimod har vi også rekord i personer, der er ensomme, tager medicin og folk, der begår selvmord og narkomani.

Sundhed er ikke blot fravær af sygdom. Det Radikale Venstre betragter sundhed som et mere holistisk begreb, der omfatter en sund sjæl i et sundt legeme. Det skal hele Københavns sundhedspolitik kunne omfatte, og det vil De Radikale gerne bakke op om.

Endelig bliver vi nødt til at vende blikket indad, fordi hvordan ser sundhedstilstanden ud blandt kommunens ansatte. Vi ved det jo allerede alt for godt, vi har et sygefravær og en gennemstrømning blandt personalet, der er helt uacceptabelt. Nogle af vores personalegrupper har hårdt fysisk og psykisk arbejdsmiljø, andre lider af stress og utilfredsstillende arbejdsforhold. Det vil vi også meget gerne gøre noget ved.

Så derfor er det fuld opbakning fra De Radikale til de mange kreative ideer og løsninger til at forbedre forholdene for vores ansatte.

Til sidst vil vi også gerne sætte fokus på sammenhængen mellem idræt, sundhed og integration, for hvor ville det være godt, hvis vi sikrede nogle gode idrætsfaciliteter i de områder, hvor det står værst til med integrationen. Tænk jer, hvad en simpel gang rullegræs kunne gøre på de provokerende øde DSB-arealer, som ligger klos op og ned af Mjølnerparken, hvor svært kan det være. Så vil området tiltrække masser af unge, der integreres med hinanden, og uden at de opdager det, fremmer de både deres eget velvære og byens generelle sundhedstilstand.

Det vil være en god investering for byen, for sundheden og for integrationen.

Rikke Lauritzen (Ø): I løbet af det forgangne år er velfærden kommet på dagsordenen. Den 17. maj var der store demonstrationer i hele landet mod den bebudede velfærdsreform, og på landsplan har selv socialdemokraterne nu forstået, at det nok er meget smart at satse på dette område.

Mere absurd er det, at også regeringen og Dansk Folkeparti nu pludselig vil have forbedret velfærd. Når man tænker på, at de siden dag ét ved magten har haft som fineste ambition at rulle velfærden tilbage og sørge for at den offentlige vækst holdes mest muligt i ro. Det har kostet dyrt, og det kan mærkes.

Et flertal af danskerne, et flertal af københavnernes ønsker da også en genopretning af velfærden. Det er svært at forstå, at man i et samfund med så megen overflod, så megen rigdom, samtidig har et samfund, hvor velfærdsydelse efter årtiers nedskæringer halter voldsomt bagefter. Med regeringens rigide skattestop er det da også fuldstændig absurd at forlange skattelettelser, som visse borgerlige politikere ellers benytter enhver chance til, senest en vis konservativ borgmester her i BR-salen i torsdags. Flertallet af københavnernes ønsker ikke skattelettelser, de ønsker en ordentlig velfærd.

Tager man budgettalerne fra i torsdags for gode varer, får man da også indtryk af, at det med velfærden ikke burde være et problem for Københavns Kommune. Tilsyneladende går det ufattelig godt, vi har velstand som aldrig før, byen er i vækst, og de fleste københavnere har masser af råd. Kigger man sig omkring i kommunen, er det imidlertid et andet billede, der viser sig.

I maj måned kom de københavnske plejehjem på alles læber. Skjulte tv-optagelser fra plejehjemmet Fælledgården viste mangelfuld rengøring, at beboerne måtte ligge med en fyldt ble, og at måden, der blev talt til beboerne på, var direkte umyndiggørende. Umiddelbart rystende billeder.

Optagelserne fra Fælledgården fik da også politikere både på nationalt og lokalt niveau til at gå i panik og kræve hurtig proces og øjeblikkelig handling.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

I Enhedslisten har vi imidlertid aldrig været i tvivl om, at det kort og godt var et spørgsmål om for få ressourcer, at der er for få hænder til at udføre plejearbejdet. Det resulterer i et dårligt arbejdsmiljø for de ansatte.

For mig viser tv-billederne fra Fælledgården da også, at vi har at gøre med et personale, der på trods af nedskæringer alligevel forsøger at tilbyde de ældre en anstændig pleje og hjælp. De ansatte i den københavnske plejesektor er ikke onde mennesker, den hårde omgangstone er blot et symptom på den afmagt, de knappe ressourcer har efterladt hos personalet.

Derfor bliver forholdene for de ansatte i plejesektoren da også et centralt tema for Enhedslisten i de kommende forhandlinger. Men i modsætning til, hvad der ellers er blevet meldt ud fra Rådhuset, handler det for os ikke om at privatisere tilsynet eller om resultatløse til plejehjemslederne.

I stedet ønsker vi langt flere ansatte, og så skal indsatsen inden for velfærd belønnes langt bedre, end den bliver i dag. Der er behov for anerkendelse og respekt for den store indsats, de ansatte i plejesektoren gør.

Samtidig skal der gøres noget ved det massive sygefravær og den psykiske og fysiske nedslidning, der desværre er kendetegnende for dette område, og det kræver investeringer at gøre op med denne kedelige tendens.

Borgmester Mogens Lønborg har lanceret en plan for mere og bedre personalepleje. Her kan vi godt være med. Skal der skabes selvrespekt og prestige omkring plejepersonalet, er uddannelse og faglig opgradering nøglepunkter. Og Enhedslisten er enig i, at en løbende opgradering af personalets kompetencer er det mest fornuftige i stedet for de latterlige engangsbeløb, der ellers er typisk for den københavnske budgetlægning.

Men Enhedslisten kan ikke acceptere borgmesterens forslag til finansiering af personalets faglige udvikling og efteruddannelse. Borgmesteren foreslår nemlig, at personalet selv skal betale for deres kompetenceudvikling. Han foreslår, at der tages 2 pct. fra den samlede lønsum. Men lønnen er et overenskomstspørgsmål og forhandles mellem organisationerne, det kan kommunen ikke selv afgøre.

En massiv forbedring af de ansattes forhold gør det imidlertid ikke alene, hvis vi skal kunne tilbyde en pleje og omsorg, vi kan være bekendt, f.eks. trænger kvalitetsstandarderne for den praktiske og personlige pleje til et eftersyn. Fra min plads i Klagerådet for Hjemmehjælp kan jeg rapportere, at især rengøringsniveauet lader meget tilbage at ønske.

Enhedslisten ønsker kvalitet og anstændighed overalt i den kommunale pleje, og her gælder det om ikke kun at tænke på den rent praktiske eller personlige pleje.

Livskvaliteten øges, når man har et socialt aktivt liv, det gælder selvfølgelig også for de ældre. Der skal være nem adgang for at mødes med andre om fælles aktiviteter, og tilbudene skal indeholde flere valgmuligheder, fleksibilitet og kvalitet. Ensomhed og kedsomhed underminerer det gode liv, og i Enhedslisten ønsker vi, at også de sidste år i livet er kendetegnet ved en aktiv og indholdsrig tilværelse.

Endelig vil Enhedslisten kæmpe indædt imod den tankegang, der efterhånden vinder indpas over alt, nemlig at vores velfærdsydelser ikke længere skal være universelle ydelser. I Enhedslisten ønsker vi nemlig, at velfærdsydelser er for alle, de skal ikke være afhængige af indtægt eller andre sociale forhold. Vi ønsker velfærd, ikke fattighjælp. Derfor vil vi bekæmpe ethvert tiltag til øget brugerbetaling og forslag om, at ældreplejen skal være afhængig af, hvor godt eller måske snarere hvor ringe et personligt netværk, den ældre har.

Selvfølgelig kan det offentlige ikke erstatte hverken familie eller det sociale netværk, men vi må heller ikke stille de ældre i en situation, hvor deres netværk først skal vurderes, måles eller evalueres, før de kan blive berettiget til centrale velfærdsydelser.

Også adgangen til sundhed bør være ens for alle og ikke afhængig af sociale faktorer, sådan ser virkeligheden bare ikke ud. Derfor har Enhedslisten også sat fokus på bl.a. den seksuelle sundhed. En række undersøgelser har vist, at aborttallet stiger blandt de unge, ligesom klamydia og hiv også bliver

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

mere udbredt. Noget tyder på, at både ufrivillige graviditeter og kønssygdomme rammer socialt skævt. Enhedslisten ønsker selvfølgelig, at alle har lige adgang til prævention. Det skal ikke være afgørende, hvorvidt man har råd til at smide en halvtredser til en pakke kondomer eller et par hundrede til en pakke p-piller.

I Norge har man haft stor succes med gratis prævention, selvfølgelig kombineret med en omfattende og bred seksualvejledning. København har allerede gjort meget for at kvalificere og forebygge den seksuelle sundhedsindsats, men der mangler en overordnet koordinerende indsats.

Vi skal som kommune selvfølgelig hjælpe de unge på vej både med gratis kondomer og bedre oplysning, så de ikke er tvunget til udelukkende at hente deres viden fra Kanal København. Der er god grund til at smide sexforskrækkelsen over bord og erkende, at sex er kommet for at blive også blandt de unge.

I det hele taget kræver den forebyggende sundhedsindsats, at man er villig til at se det i et bredere perspektiv. Derfor er Enhedslisten også meget positiv over for kommunens nye sundhedspolitik. Vi håber meget, at det bliver en succes på tværs af de enkelte forvaltninger.

Men der er behov for, at man gør op med den udbredte enhedstanke, der nogle gange hersker inden for sundhedsindsatsen. De enkelte har forskellige udgangspunkter og behov, og det skal sundhedsindsatsen selvfølgelig kunne rumme.

Det betyder, at vi ikke skal være bange for at målrette indsatsen til den enkeltes behov, og personligt håber jeg meget, vi fremover kan undgå de enerverende og en lille smule perfide diskussioner, der til tider har hersket blandt visse medlemmer her i salen og i stedet blive enige om, at der ikke tages noget fra resten af københavnernes, blot fordi en enkelt gruppe får et specielt tilbud netop målrettet *deres* behov.

Afslutningsvis vil jeg lige nævne misbrugsområdet. Kommunen har fået sig en tiltrængt og ambitiøs alkoholplan, og vi er nu i gang med at omstrukturere narkoindsatsen, så den kan imødekomme de reelle behov.

Men der er et enkelt misbrugsområde, hvor kommunen efter min mening fortsat mangler fokus, nemlig misbrug af nerve- og sovemedicin. Andre kommuner og amter har succesfuldt taget hånd om tabuerne og forsøgt at leve op til Sundhedsstyrelsens anbefalinger om, at nervemedicin i form af de såkaldte benzodiazepiner maksimalt må bruges i 1-2 måneder. Det er blot ikke virkeligheden, da det har vist sig, at ikke så få patienter rent faktisk får ordineret medicinen i årevis og det med ikke uvæsentlige bivirkninger til følge og som regel uden nogen form for erkendelse af, at de er i et misbrug.

At der ved en sådan indsats andre steder oven i købet er opnået en ikke uvæsentlig økonomisk besparelse, synes jeg kun, er en ekstra positiv sidegevinst. Og det kunne være fint, hvis også København kunne få gjort op med tabuerne omkring medicinmisbrug og i hvert fald som en begyndelse få undersøgt, hvor stort problemet er blandt københavnernes.

Martin Hirsch (V): Det første halvår af den nye valgperiode har for ældreområdet været spændende, nogle vil sige bekymrende, andre vil måske sige stærkt foruroligende.

Sagen omkring Fælledgården og de ringe eller lad os sige dønninger, denne sag har skabt, har desværre i alt for høj grad vist, at ældreområdet under mangeårig socialdemokratisk dominans har sorte huller, der mangler at blive fyldt ud med politiske løsninger baseret på en reel politisk vilje til at sætte den ældre og ikke systemet i fokus. Alt for mange år er det desværre det, der er sket.

Det er for billigt, når regeringens skattestop her fra talerstolen eller i pressen får skylden for, at ældreområdet ikke fungerer. Der er masser, masser af ressourcer i Københavns Kommune til at skabe en endnu bedre ældrepleje, det har intet med skattestoppet at gøre.

I øvrigt er det jo dejligt at opleve, hvor mange danskere der er begejstrede for skattestoppet, og jeg er faktisk en af dem, der som mange udtrykker: Det er skønt, at der er skabt tryghed om min øko-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

nomiske situation uden risiko for yderligere økonomiske personrelaterede skattepålæg fra det offentlige.

Det er jo dejligt. Ja selv Socialdemokratiet i Folketinget har nu efter indædt modstand set fornuften i skattestoppet, det begynder at brede sig. Det kan også godt være, at fornuften så også tager sit indtog her i Borgerrepræsentationen for alle partier.

Venstre går til budgetforhandlingerne ud fra ønsket om at sætte den ældre i centrum. Vi ønsker at drøfte kvalitetsstandarder, vi ønsker at se på nye former for boligtilbud til ældre via egentlige boligkoncepter med miks af ressourcestærke og resourcesvage ældre.

Vi ønsker at se på, hvordan ensomheden blandt ældre minimeres via et bedre samarbejde med de frivillige organisationer. Vi er villige til at se på, hvordan København kan gøres langt mere ældrevenligt end i dag, her tænker jeg på gader og pladser og stræder, hvor den ældre begår sig, hvor det i dag er svært at komme rundt på grund af høj kantsten, dårlig belægning, umulige trapper, som man næsten skal være atlet for at kunne forcere.

Her vil jeg selvfølgelig skynde mig at indskyde, at den tidligere bygge- og teknikborgmester Søren Pind har gjort en stor indsats for netop at prøve at få igennem, at der skulle gøres noget ved vores veje og gader. Det lykkedes ikke, fordi der var et politisk flertal, der ønskede noget andet. Det er jo sjovt nok at se nu, at fordi borgmesterkasketten har flyttet sig over på en anden, så findes der lige pludselig en vilje rundt omkring. Det har været svære odds, Venstre har siddet og arbejdet med tidligere på bygge- og teknikområdet, men det ser jo åbenbart ud til nu, at man kan vende på en tallerken, og nu kan alt lade sig gøre.

Personalet på ældreområdet gør i dag en god gedigen indsats, men måske er der også her behov for, at man tænker mere strategisk blandt os politikere for at sikre, at personalet kan løse fremtidens opgaver endnu bedre. Med denne tilgang ser vi gerne på, om ledelse og medarbejdere skal klædes bedre fagligt på.

Kompetencer og faglighed skal være i top, ingen tvivl om det, men det skal være ud fra, at man først definerer kvalitet og kvantitet i ældreplejen, og hermed hvilket serviceniveau vi vil tilbyde de ældre. Herefter vil det som sagt være ganske naturligt at se på, om personalet skal uddannes bedre og mere målrettet.

I den forbindelse kan jeg ikke lade være med lige at nævne sygefraværet blandt plejepersonalet. Med mere fokus på kompetencer og uddannelse, hvor målet også skal være at skabe bedre arbejdsvilkår, skal sygefraværet nedbringes væsentligt i 2007.

Indtil nu har man i forvaltningen ikke haft nævneværdigt held med at få sygefraværet ned. Det er derfor bydende nødvendigt, det er utrolig nødvendigt, at der gennemføres en målrettet og konsekvent indsats for at få nedbragt det her sygefravær. Både den ældre, personalet, den kommunale økonomi og selvfølgelig i sidste ende den københavnske borger er ikke tjent med andet.

Inspireret af de gode erfaringer med skattestoppet bør der skabes tryghed om den ældres økonomi. Venstre foreslår derfor et takststop med oplæg til, at det i det næste år ikke bliver dyrere at være ældre i København. I Sundheds- og omsorgsudvalgets netop drøftede prioriteringsrum lægges der op til, at den ældre skal betale mere for en række serviceydelser. Det ønsker Venstre ikke, det skal ikke koste mere at være ældre i København i 2007.

Og så en anden spændende ting, der er indgået en aftale om kommunernes økonomi for 2007. Heri ligger, at København for ældreområdet minimum får 30 mio. kr. fra staten. Denne ikke uvæsentlige pose penge bør tilføres direkte til ældreområdet, således at aftalen med regeringen respekteres og efterleves. Alt andet er urimeligt.

Københavnerens sundhedstilstand skal forbedres væsentligt. Kampagnen kunne hedde "Sundhed for sjov" blandt børn og unge kunne være noget, man kunne gennemføre, hvor man får meget fokus på bevægelse og det at spise rigtigt og spise sundt ud fra igen, at det skal være sjovt, det skal være sjovt at dyrke idræt og bevæge sig.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Her er det utrolig vigtigt, at vi også på dette område blandt en lang række andre, får forældre til at forstå deres roller. Det er dem, der i sidste ende har ansvaret for deres børns levevis og ernæring, og det skal de overbevises om, at det er vejen frem, hvis det er, at man skal overbevises. Men det burde ligge helt naturligt, når man opdrager sine børn, at man også giver det rigtige at stoppe i munden på dem og i øvrigt fortæller dem, at det at bevæge sig rundt er ganske fornuftigt i mange sammenhænge.

Flere bevægelsesaktiviteter skal tilbydes den brede københavnske befolkning, især børn og unge skal i fokus. Mange holder sig tilbage, fordi meget sport er konkurrencebetonet. Lad os give plads til københavnere, der ikke dyrker præstationsbaseret idræt, hvor det at vinde ofte overskygger glæden ved at deltage. Jeg skal ikke komme ind på den olympiske tanke osv., den lægger jo lidt op til det, men den er nok gået lidt fløjten. Men i København kan vi så bevæge os ned i vores eget lille lokalsamfund og netop arbejde ud fra det, at det skal være sjovt at have med at gøre, og man skal ikke nødvendigvis altid dyrke idræt, fordi det skal være konkurrence og vinderbaseret. Sport skal med andre ord være sjovt, og der skal være noget for enhver smag.

Der skal gennemføres oplysningskampagne omkring det kraftigt stigende problem med overvægt, men fedme, men husk igen appellen til forældre – nu taler jeg igen om børn og unge - er vigtig, forældrene har et utrolig vigtigt ansvar, hvis vi skal flytte den foruroligende udvikling væk blandt børn og unges kost og bevægelsesvaner.

Det var de punkter, jeg har som et oplæg. Vi går ind i det her på det sundheds- og omsorgsmæssige område med nogle ord og de bemærkninger, jeg har her. Jeg tror egentlig ikke, det kan være særligt skræmmende for nogen, det jeg har sagt nu. Jeg håber på, at vi også på det område kan arbejde videre med et bredt politisk flertal.

Som oplæg til en flerårig aftale sådan for lige at nævne nogle andre ting, som der kunne være vigtige, det er det her igen med billige boliger. Lad os se på boliger til alle, lad os måske erkende, at de her 5.000 x 5.000 ramme er en ”ommer” – prøv igen. I Venstre er vi åbne for en konstruktiv drøftelse, lad os viske tavlen ren og starte forfra.

At skabe en flerårig og bæredygtig aftale med boliger til alle er noget, der kræver mere politisk samarbejde og vilje, i Venstre er vi absolut villige til det, vi tager gerne arbejdstøjet på og tager det med som en del af de budgetforhandlinger, der ligger forude.

En sidste ting, jeg vil nævne, er it-området. Der er også, ligesom Karin Storgaard sagde fra talerstolen utroligt mange punkter, man kan komme ind på. Men jeg vil ikke undlade lige at nævne it, og det gør jeg, fordi jeg synes, det som vi vedtog for nogle måneder siden som en af de første vedtager i Borgerrepræsentationen, netop det at lave forsøg med hot spots, det viste faktisk et bredt, ja en enig Borgerrepræsentation på det at kunne skabe en hovedstad, der måske i sidste ende bliver kendt på at være gennemteknologiseret, at det er en vej, som vi godt her fra BR bør arbejde meget mere med.

København skal være en af verdens mest gennemteknologiserede storbyer. Vi skal bruge sommerens åbning af hot spots netop i offentlige rum til at sige, det var første skridt i udbygningen af det at have adgang til trådløst netværk til glæde for københavnere og byens gæster. Sådan noget som en én e-mail-indgang til kommunen er et punkt, vi bør udvikle.

I det hele taget skal København på landkortet ved hjælp af moderne informationsteknologi. Det er vejen frem, erkend det, ung som gammel, tyk som tynd, kvinde som mand, it-teknologien er kommet, og vi skal ikke være blege for i Borgerrepræsentationen at have meget fokus på det fremover. Det tror jeg er vigtigt, jeg tror, det er et meget vigtigt redskab. Så lad os arbejde også på det område og få udbygget vores by.

Så kunne jeg sige en masse andre ting, men det skal jeg fraholde mig fra og sige, vi er klar, vi har allerede taget arbejdstøjet på i Venstre og glæder os til de forestående budgetforhandlinger.

Ikram Sarwar (A): Jeg vil i min tale fokusere på 5 områder, som vi socialdemokrater vil prioritere inden for sundheds- og omsorgsområdet. Det er 5 områder, som vi vil gentage vigtigheden af un-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

der det kommende års forhandlinger og debatter. Det er 5 områder, som vi har valgt blandt mange væsentlige, men som vi finder det vigtigt at sætte i gang og arbejde videre med i det kommende år.

Velfærd, velvære og værdighed er vigtige nøgleord for vores 5 prioriterede områder. Det handler om at udbygge sundhedscentre, skabe bedre forhold for demente, skabe flere tidssvarende boliger for demente, der tænker jeg på plejeboliger, fokusere på de ældres ernæring og forbedre medarbejdernes arbejdsvilkår i hjemmeplejen.

Inden jeg uddyber vores prioriteringer, der alle er lige væsentlige, vil jeg indlede med at sige, at jeg er tilfreds med forårets budgetforhandlinger i udvalget. Vi Socialdemokrater opnåede, at der ikke blev skåret ned på ydelserne hos de ældre, når det drejer sig om rengøring og tøjvask.

Det er et eksempel på, at vi Socialdemokrater kæmper for københavnernes velfærd, velvære og værdighed. Ældre københavnere skal ikke være afhængige af familie og venners godhed, når der skal gøres rent og vaskes tøj. Alle skal have samme ret til at få hjælp fra kommunen, når de visiteres til at have behov for det. Der er ikke rige ældre, der skal betale for den samme ydelse, som andre ikke så velhavende ældre kan modtage fra kommunen.

Og så videre til vores 5 prioriterede områder. Jeg vil starte med sundhedscentre.

Vi skal sætte fokus på folkesundheden. Folkesundheden omfatter kost, motion og viden. Det drejer sig om at forebygge de sygdomme, der er karakteristiske for københavnere, sygdomme som bl.a. hjertekarsygdomme og sukkersyge kan opstå på grund af forkert kost, for lidt motion og for lidt viden.

Især indvandrere har tendens til at udvikle disse sygdomme i en tidlig alder, mens danskere først får dem i en senere alder.

Sundheden har en social slagside i København. En del af københavnere spiser økologisk og motionerer, mens en anden del ryger og drikker for meget, spiser usundt og motionerer for lidt. Det er ærgerligt at se, at disse mennesker mangler de konkrete tiltag fra kommunen. Det er særligt de dårligst uddannede og indvandrere, vi kan se, at vi skal nå ud til med et budskab om sundhed. Der er alt for meget ulighed, når det kommer til sundhed.

Vi har sat fokus på, at der skal tages hensyn til indvandrere på sundhedscentrene, alle københavnere uanset etnisk oprindelse og alder skal kunne benytte sundhedscentrene. Det kræver hensyn til bl.a. forskellige befolkningsgrupper, eksempelvis at der er mulighed for at opdele hold eller have åbningstider for henholdsvis mænd og kvinder.

Vi Socialdemokrater stillede allerede i foråret et medlemsforslag i udvalget om oprettelse af et motions- og sundhedsrum i tilknytning til boligområder med mange etniske beboere. Dette er blevet indarbejdet i projektet om sundhedscentrene. Det er gennem forebyggelse, at folkesundheden øges og dermed velværet, velfærden og ikke mindst værdigheden.

Jeg vil gå videre med de demente. Demente ældre har ret til et værdigt liv under så gode forhold som muligt. Vi Socialdemokrater ønsker at hjælpe de svageste ældre, og de demente ældre er nogle af de svageste.

I 2003 blev der formuleret en demenspolitik, som er sat i gang, den er netop blevet drøftet i Sundheds- og Omsorgsudvalget. Socialdemokraterne vil bakke op om, at demente inden for 4 uger skal have tilbud om en særlig plejebolig, hvor der professionelt bliver taget højde for deres sygdom. I dag bliver demente tilbudt en almindelig plejebolig, men som dement har man behov for særlig pleje, og pårørende har behov for særlig bistand og aflastning.

I udvalget er vi blevet enige om at afsætte 41,5 mio. kr. i 2007 og 42,7 mio. kr. i 2008 til at oprette yderligere 3 demenscentre i København. Det vil i alt skabe 7 demenscentre, der skal fordeles i bydelene. Ud over antallet af demenscentre er det vigtigt for os Socialdemokrater at sikre, at personalet er uddannet til at tage sig af demente, så man professionelt kan sørge for de dementes velfærd og velvære.

Ud over den særlige indsats over for demente ældre vil vi også fremhæve de ældre, der ikke er demente, men på grund af alderdommen har behov for en plejebolig. Også disse ældre københavnere

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

har ret til velfærd og værdighed, og hvem har det, hvis man lever i nedslidte, små og institutionsgrå værelser?

Der er 3.000 utidssvarende plejeboliger i København. I 2004 blev der sat en moderniseringsplan i gang, der inden for 10 år omfatter moderniseringen af 1.600 plejeboliger. Vi Socialdemokrater mener ikke, at dette er tilstrækkeligt. Vi er derfor varme fortalere for at styrke moderniseringsplan 2. Denne plan vil omfatte moderniseringen af 1.400 plejeboliger.

Vi Socialdemokrater mener ikke, at vi kan tillade os at vente. Hele plejeboligområdet trænger til en opstramning. Det gælder både de fysiske omgivelser og de psykiske miljøer. Det vil jeg komme tilbage til under vores sidste prioriteringsområde, nemlig medarbejderne i hjemmeplejen.

Vi ønsker at stramme op for ikke at se sager som eksempelvis Fælledgården. Vi kan ikke tillade os at være ansvarlige over for andre mennesker på den måde. Vi vil lægge kræfter i at forbedre forholdene og sikre de ældres velfærd, velvære og værdighed, når de har behov for hjælp med at klare dagligdagen.

Jeg hørte Mogens Lønborg i torsdags kom med et forslag om at bygge et flagskibsplejehjem. Det er en ret god ide, som er værd at se nærmere på. Vi mener, at vi allerede måske kunne finde et plejehjem blandt de plejehjem, der er i København i dag og så gøre det til et fyrtårn og virke som inspiration for andre plejehjem. Generelt er det positivt at udveksle erfaringer og best practice også blandt kommunens institutioner. Det er et forslag, som vi gerne vil være med til at bygge videre på, hr. borgmester.

I forlængelse af at forbedre plejeboligerne, finder vi det vigtigt at forbedre kosten til de ældre. Man kan jo bo nok så fint, men hvis man ikke har appetit og får den korrekte ernæring, er man lige vidt i forhold til velfærden, velværet og værdigheden.

Der er opgørelser, der viser, at 30 pct. af de ældre, der er tilknyttet hjemmeplejen, og 60 pct. på plejehjemmene, er undervægtige, dette er alt, alt for mange. Det vidner om netop manglende velfærd, velvære og værdighed.

Københavns Madhus skal være med til at skabe mere fokus, mere bevidsthed og mere kvalitet i de ældres mad. Det er utrolig vigtigt, at de ældre har lyst til mad, og at de får den korrekte ernæring, det giver større livsglæde og flere kræfter. Det kan afværge sygdomme eller give styrke til at komme sig efter eventuel sygdom.

Smag, æstetik, kvalitet, næringsindhold, variation, oplevelsesværdi og ikke mindst fokus på de fysiske og sociale rammer, det er centrale temaer for Københavns Madhus, som vi vil sørge for bliver videreført til måltidet for de ældre.

Det nytter ikke kun at sørge for bygninger og rammer. Vi vil også have, at omsorgen for de ældre og det medmenneskelige aspekt står centralt, det er væsentlige faktorer i vurderingen af, om kommunen sørger for en værdig hverdag. Det er vores medarbejdere, der skal levere en værdig hverdag.

Men medarbejderne oplever, at de ikke bliver værdsat og anerkendt i deres job, at være i hjemmeplejen er blevet et lavstatusjob. Vi har problemer med rekrutteringen og derfor også med omsorgen for de ældre. Derfor skal vi til at genskabe værdige rammer omkring arbejdet i ældresektoren. De vilkår, vi giver vores medarbejdere, og de redskaber og kompetencer vores ledere har, er afgørende for at genoprette ældreområdet.

Sygefraværet er et udtryk for pressede medarbejdere på ældreområdet. Vores sidste prioritet er det alt for høje sygefravær inden for hjemmeplejen. Set fra de ældres perspektiv, som der er en række af de andre ordførere, der har været inde på, giver det en usikker og frustrerende hverdag at blive serveret af konstant forskellige mennesker.

Men også for personalet er det utilfredsstillende ikke at arbejde på en velfungerende arbejdsplads. Velfærd, velvære og værdighed opnås hverken for den ene eller den anden part gennem ukendthed og travlhed.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Vi vil derfor styrke indsatsen over for det høje sygefravær. Sundheds- og Omsorgsforvaltningen har allerede fokus på behovet for forbedringer, der bl.a. bygger på en trivselsundersøgelse fra 2005. Vi Socialdemokrater ønsker at gennemføre nogle forbedringer, der reducerer sygefraværet markant. Der er nok dage at tage fat på ifølge forvaltningen, 23 dage pr. år pr. medarbejder ligger gennemsnittet på eller opgjort i kroner og øre, over 150 mio. kr. pr. år.

Vi vil reducere sygefraværet med 1 dag pr. år pr. medarbejder. Vores første tiltag omfatter, at der mellem ledelse og medarbejder skal opbygges et gensidigt ansvarsforhold. Ledelsen skal bl.a. være opsøgende over for den enkelte sygemeldte medarbejder på et tidligt tidspunkt i sygdomsforløbet. Lederne skal på resultatløns, der skal opstilles klare, konkrete og synlige mål sammen med lederen, så der skabes ansvar og forpligtelse. Målene skal desuden synliggøres, så alle ved, hvad de arbejder for.

Et tredje tiltag er at vurdere behovet for mellemledere. En del af de medarbejdere, som jeg personligt har snakket med, kommer med kritik, der går på, at der er for mange, der er simpelt hen for mange mellemledere. Det vil vi rydde op i. I stedet skal medarbejderne selv have mere ansvar, det vil også give større selvværd og stolthed.

Størrelsen på hjemmeplejens team skal vurderes. Hvis hjemmeplejens enheder bliver mindre, kan man opbygge en større følelse af ansvarlighed over for sine kolleger i teamet.

Til sidst, et femte tiltag er, at hjemmeplejen skal kunne tiltrække nye medarbejdere og ikke mindst fastholde medarbejderne. Der er 20 pct. af de fastansatte medarbejdere, der forlader deres arbejdsplads i løbet af et år. For at løse dette ansættelsesproblem foreslår vi, at der i højere grad bliver mulighed for kompetenceudvikling for den enkelte medarbejder.

Vi vil bakke plejehjems- og hjemmeplejelederne op, så der bliver skabt tid og plads til systematiske forløb for medarbejder- og kompetenceudvikling. Det giver motiverede medarbejdere, der oplever, at de er vigtige ressourcepersoner. Det skal være med til at give stolthed over arbejdet.

Derudover vil vi undersøge, hvordan det psykiske arbejdsmiljø kan forbedres, se imaget efter i sømmene, formulere en seniorpolitik og ikke mindst sørge for, at medarbejderne i højere omfang får mulighed for at bruge deres faglighed. Det vil de gerne endda hellere end at få højere løn.

Et løft af image vil bl.a. kunne være, at der udleveres uniformer/arbejdstøj. Det har Socialdemokraterne været med til at sørge for er blevet vedtaget med start fra 2007. Derudover arbejder vi på, at medarbejderne kan få udleveret en cykel til deres arbejde, så de ikke selv skal stille med en.

Et sidste tiltag, jeg vil nævne, er at synliggøre sygdomsfraværet ved at offentliggøre statistik over sygemeldingerne. HS har benyttet dette system med positive resultater. Derfor kunne man tænke sig, at det har samme effekt inden for sygefraværet i hjemmeplejen.

Alt i alt ønsker vi, at både ældre og medarbejdere får en hverdag, der lever op til vores nøgleord, velfærd, velvære og værdighed.

Vi Socialdemokrater vil som nævnt fortsætte med at arbejde for at virkeliggøre vores intentioner inden for områderne i det kommende års forhandlinger. Så det bliver ikke det sidste I har hørt.

Tak for ordet.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Det er kun et øjeblik siden, at Martin Hirsch som ordfører sagde, at vi trængte til at gøre noget ved it-situationen i fællesskab. Det gælder os lidt her i salen, fordi den aftale, vi gruppeformænd havde lavet, om, at vi gerne ville have dem, der havde korte bemærkninger, til at melde sig, sådan at vi kunne få en lidt livligere debat, viser det sig, at det kan de slet ikke. De kan ikke melde sig med korte bemærkninger, så det, Flemming har foreslået, er, at I bruger hånden og lige markerer, hvis der er en kort bemærkning, og så skal vi prøve at holde øje med det heroppe fra talerstolen. Det har selvfølgelig som forudsætning, at I bruger det til en kort bemærkning, fordi ellers kan vi lige pludselig sætte hele systemet i stå.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Jette Bergenholz Bautrup (A): Selv om jeg er kommet på under Børn og Unge, så er jeg kommet først, fordi jeg lige vil starte lidt med sundhed og omsorg. Jeg er meget, meget enig som socialdemokrat med vores ordfører på området, men jeg vil lige uddybe nogle enkelte ting.

Martin Hirsch siger så flot her fra talerstolen, at alle de fortrædeligheder, der er inden for det omsorgsmæssige, skyldes Socialdemokraterne. Det er 5 år siden, vi har haft en borgmester på det område. Jeg må sige, at der er sket utroligt mange gode tiltag, men vi har desværre ikke fra Socialdemokratiets side haft et flertal, og derfor har vi ikke kunnet få alt det igennem, vi har ønsket. Så Martin Hirsch, for at bruge dit eget ordsprog, så vil jeg sige, det var vistnok en "ommer".

Regeringen har 70-80 mia. i overskud. Hvis man ønskede og ville noget inden for ældreområdet, så kunne man have stukket flere penge ud til netop kommunerne, så man kunne få, kan man sige, mere velfærd til de ældre.

Taler man om Fælledgården, som jo er meget i medierne, og det var også uacceptabelt den måde, der blev talt til de ældre på, men personalet hele vejen igennem på alle Københavns Kommunes plejehjem forsøger altså at gøre alt, hvad de kan ud fra de rammer, der er udstukket.

Selvfølgelig skal der være uddannelse, uddannelse og uddannelse, så vi ikke kommer ind i netop, kan man sige, den måde, der bliver talt til de ældre på, uanset om det så er syvende gang, at personalet bliver tilkaldt og skal hjælpe en ældre.

Det jeg ligesom godt vil pege på her, det er dagcentrene. Der var nogle dagcentre her for knapt et år siden, der blev slået sammen i Københavns Kommune. Der burde man gå ind og evaluere og se, hvordan er det så gået, er der nok personale, tager man nok hånd om netop de ældre, så ikke der bare er nogen, der sidder, men man kan også aktivere dem, der er dårligt seende eller nogle, der måske er lidt demente.

Det er præcis ikke det, der sker i dag, og det er ikke, fordi personalet ikke vil, men der er ikke tid til at være ude blandt den enkelte, og det kunne jeg godt tænke mig, det er jo ikke noget, der koster noget, og skulle det gøre, så bliver det jo så i personaleresourcer, at man skal omlægge nogen, men det kunne være rart, hvis man evaluerede og så, hvad var det egentlig, der skete, da man f.eks. på Amager nedlagde nogle dagcentre og fik flere over i de eksisterende.

Så er der også et problem i Københavns Kommune med, ja jeg vil hellere tage udgangspunkt i noget andet. De ældre kan blive forespurgt, hvad synes I egentlig om ældreplejen, hvad synes I om jeres hjemmehjælp, og der scorer Københavns Kommune jo helt fantastisk flot. De ældre er rigtig, rigtig glade for deres hjemmehjælpere. Men det de er utilfredse med det er tiden, det er de 30 minutter til 3 kvarter, de får tillagt hver 14. dag i rengøring. Men selve hjemmehjælpningen er helt i top i hvert fald ud fra de ældre.

Det man kan lave om på og det, man kan tænke andre tanker inden for omsorg, det er, at det er ikke ved vikarordning er forskellige, der kommer ud til de ældre hver evig eneste dag. Der kan være svagtseende, som bare åbner døren, for hvem er det egentlig, de åbner døren for, er det en, som skal ind og agere, som om de er hjemmehjælpere, og det er jo så derfor, vi har fået nogle tyverier, eller er det den hjemmehjælper, som de nu er blevet lovet.

Der er jo ældre, som om morgenen lige skal hjælpes i tøjet, og det vil sige, hvis de skal have forskellige hjemmehjælpere hver evig eneste dag, så kan det altså blive et kæmpeproblem. Derfor mener jeg, at man inden for omsorg bliver nødt til at tænke i andre baner, så man sørger for vikardækning og får sendt den samme ud hver evig eneste dag.

Det kan være dyrt i dag at være pensionist, og hvordan kan det være. En pensionist, som skal ud nogle steder, skal ringe efter HUR, de har kun bestilling til en gang om måneden, og det vil sige, så skal der en ny bestilling måneden efter. Hvad er det i virkeligheden, der sker, der er så stor en egenbetaling, så mange må fravælge det, det er nr. 1. Nr. 2 er, at skal man ud, jamen så skal man altså have nogen til at hjælpe sig, hvis man er svagtseende for at kunne bestille ikke over et kvartal, men man kan

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

kun bestille måned for måned. Det er ikke noget, der koster noget, men det er noget, HUR burde om-lægge.

Det, der koster noget, er, at bare i start for at kunne køre med handicapbil via HUR skal de ældre betale 35 kr. for de første 10 km, det vil sige, det er startgebyr, man kan bare skulle køre 500 m. Det er dyrt i dag at være ældre. Det er også dyrt, når man skal have hentet medicin, det vil sige, at det koster også, hvis ikke man er seende, eller hvis ikke man er godt gående, så man selv kan gå ned på apoteket.

Der er forskellige former for, kan man sige, hjælpeforanstaltninger, som man godt kunne indtænke i det daglige, hvor hjemmehjælperen måske lige kunne være med til at hente på apoteket. Eller der kunne være andre ting, som jeg også tænker på, at det kunne være dejligt den dag, vi i Borgerrepræsentationen når til at have de penge, så vi kan give omsorg for de ældre. Når jeg taler omsorg, så taler jeg om, at man har tid til at tale med fru Hansen, hvis hun har været ude for noget glædeligt, men lige såvel som hvis hun har mistet en ven, veninde eller en nær slægtning. Det er der ikke tid til i dag.

Der er heller ikke tid til at tage den ældre med ned, så man selv kan gå med ned og købe ind. Det at kunne gå ned og købe ind, det giver motion, det giver, at man møder andre, måske naboer, og så giver det også det, at man får lyst – nu talte flere heroppefra om, at ældre var underernærede, jamen det giver så også, at man får lyst til noget frugt, man får lyst til noget mad. Det er sådan noget, som for mig virkelig er velfærd, og det er også noget af det, der giver, at man har respekt for de ældre.

Meget af det, jeg er kommet med her, det koster ikke noget, så jeg håber at man inden for det omsorgsmæssige også vil tænke i mennesker og ikke systemer.

Jeg vil gå over til børn og unge, der kommer Socialdemokratiet inden for skoleområdet om lidt op, så det gør han ganske godt, jeg vil tale meget kort om ungdomsliv.

Det er så vigtigt, at vi har det faglige, det uddannelsesmæssige, men det er også lige så vigtigt, at vi giver de unge et godt fritidsliv. For mig kunne det være godt, hvis der var et børnemiljø inden for institutionsverdenen. For mig kunne det være rart, hvis der var tid, hvis der var det, der hedder det tredje rum i de forskellige institutioner, og det vil sige, det er det stillerum, hvor børnene kan sætte sig ind, og de kan høre musik, de kan få fortælling, hvor de bare kan prøve at slappe af i den stressede til-værelse, der er.

Jeg hørte også Mogens Lønborg i torsdags, som oplyste, at man skulle have en taxameterordning, som jeg forstod det, at forældrene kunne aflevere børnene om morgen, og så kunne de hente dem ved tolvtiden, eller var det fra kl. 12 til kl. 16, og så betalte man for den tid, man havde børnene i institution.

Det har man haft tidligere i Københavns Kommune, det var der meget grin af i pressen, hvor man ligesom havde de der taxametre og så en lænke til, og så smed man penge i. Det, der sådan set er et ordentligt børneliv, er også en god dagligdag for børnene. Det vil sige, at de er med fra kl. 9, hvor rundkredsen er der, hvor man synger, hvor man taler lidt, eller hvor man tager på tur sammen. Det at få nogle sociale relationer til andre, det giver altså også, at man kan være med senere hen i livet i teams, at man er med i et ordentligt børneliv.

Nogle gange tænker jeg på, er det forældrenes behov, eller er det børnenes dagligdag, der bliver tænkt mest på? Vi har forældre, vi har enlige mødre, som desværre må aflevere børnene i en døgninstitution, og det kan være som i De Gamles By, fordi nu har man altså forskellige arbejdstider. Det kan være ulykkeligt, at man skal aflevere børnene i en institution kl. 22 for så at kunne være på nathold.

Men vi ser i de døgninstitutioner, at de ikke er fyldt op. Vi ser i weekenderne, der er pædagoger, men der er måske kun et eller to børn, for familierne søger hen, og det er måske det, man skal kigge mere på, at få bedstemorordningen op at stå eller få nogle faste barnepiger eller mænd til at passe børnene, så de er i det hjemlige, så de er sammen med deres kammerater, og så man har, hvis deres egne bedsteforældre bor i Jylland og ikke kan komme, men man har hele tiden noget, der bevirker, at de skal ikke ud af sengen kl. 22 og hen og passes et sted. Det synes jeg kunne være rigtig rart.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Når vi taler om skoleområdet, så skal jeg gøre det meget kort. Med hensyn til lige i øjeblikket der taler socialministeren jo meget om at vi skal kortlægge de skoleløse børn. Ja, vi har skoleløse børn i Københavns Kommune, vi har børn, som i virkeligheden er tilskrevet en skole, men de kommer der meget lidt, de er faktisk skoleløse.

Vi har børn, som er det, der hedder § 10, stk. 2, og det vil sige, det er børn, der enten skal til udredning på en psykiatrisk afdeling, og det vil sige Bispebjerg Hospital, og indtil da og også efter, man har givet udredningen, så har de et tilbud, der hedder 4 timer om ugen eller 6 timer om ugen, men det er særskilt. Det vil med andre ord sige, det er igen børn, som kommer ud af de sociale relationer til andre børn. Det er nogle, som efterhånden også lærer det, jamen man går kun i skole 2 timer om dagen eller 6 timer om ugen. Vi skulle jo gerne have alle børn, der går i skole, til at vide, jamen en ganske almindelig skoledag starter om morgenen, og så slutter man ved totiden, og så er der lektier, man har for.

Der er også de børn, man kalder AKT-børn, dvs. dem med de sociale problemer, for dem kan det være meget, meget svært at få en indlæring, netop fordi de er så fyldt op med alle de problemer, der måske er i hjemmene.

Derfor er det også vigtigt, at man på skolerne har, kan man sige, heldagsafdelinger, hvor de børn kan komme over for en tid og så komme tilbage til deres egen klasse, når de er parate. I dag bruger vi utroligt mange penge inden for det sociale, inden for det skolemæssige område til at betale private heldagsskoler. Det kan være sådan som Fyrtårnet, der er rigtig god, der er tilknyttet psykologer, der er tilknyttet psykiatere, og børnene kommer rigtig godt tilbage evt. i systemet eller kommer på efterskole eller får et godt børneliv.

Men det jeg kunne tænke mig det var, at vi også fik indført noget på de kommunale skoler. Jeg ved godt, at "Faglighed for Alle" starter så småt op, men det er jo vigtigt, at vi ikke skal ud og betale en masse penge til det frie marked eller til de private, men at vi også kan levere det inden for det kommunale.

Til sidst vil jeg sige, jeg har meget med, nu har jeg jo, jo jeg vil lige tale om de bemandede legepladser, hvor vi ved, der er lavet en statistik, vi ved, 700 børn kommer på de bemandede legepladser fra tidlig morgen til sen eftermiddag. Det er børn, hvor forældrene har fravalgt, at de skal gå i institution, fordi de mener, at institutionen er for dyr, og der er en god legeplads lige i nærheden.

Hvis man lukker øjnene og siger, det er godt nok, så må man i hvert fald sørge for på de bemandede legepladser, at der er mere personale, så der er i hvert fald noget kontrol med børnene i dagligdagen, at de kan få en lidt bedre integration, de kan få begreber.

For mig at se så burde det være sådan, at man var ude og fange de børn op, og der er mange med anden etnisk baggrund, at man dem fanget op, så de, allerede når de kom i skole, så er det, uanset om vi skal have sprogtest, at de så fik en sprogstimulation via en børnehave, at de fik begreber, og de blev integreret. Det er så vigtigt for et godt børneliv og et godt ungdomsliv, at man kan følge med i dagligdagen både i skole, i institution, være med i de sociale relationer.

Til allersidst vil jeg sige, jeg håber, vi i Københavns Kommune får en ordentlig ungdomspolitik. Som formand for Ungdomsringsen har vi nu været ude og prøve at finde ud af, hvad er det for kommuner, som har en ungdomspolitik, og det er ganske, ganske få kommuner. Der er de 10 gode kommuner, alle startede op i 2002, og det gjorde vi også i Københavns Kommune.

Men det, vi desværre også gjorde, det var, at vi slap det, og så kan man sige, jamen så inviterer vi de unge til en borgerrepræsentationsdag for unge, jamen så har vi jo demokratiet, så har vi åbnet op en enkelt dag. Det er jo ikke det, vi skal. Vi skal høre, vi skal lytte til de unge, vi skal lytte til de unge, hvad er det, I vil have i klubberne, så de ikke går på gaden, hvad er det, I ønsker af tiltag, og så må vi forme vores klubber, vi må forme vores frihedsliv efter det, de ønsker, de unge har.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Der skal ikke være 2 års ventetid på at gå til fodbold eller håndbold, vi skal have de fritidstiltag for de unge, og det er bl.a. det, vi ønsker fra Socialdemokratiet, et rigtig godt børne- og ungdomsliv til alle københavnere.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Mogens Lønborg**: Ganske kort, det var til Rikke Lauritzen. Jeg kvitterer for de positive tilbagemeldinger omkring det her med 2 pct. Men til Rikke Lauritzen vil jeg sige, det er ikke meningen, de skal tages af lønsummen, det er en misforståelse, det er oveni. Det er bare at lægge en fast procentdel, det er 2 pct. i forhold til den samlede lønsum. Tager vi sundheds- og omsorgsområdet, så er det 70 mio. kr., vi lægger. Vi rører ikke lønpengene overhovedet med en krone, det er meget vigtigt lige at få det præciseret.

(Kort bemærkning).

Mona Heiberg (A): Det er til hr. Martin Hirsch. Indholdssiden af Venstres tale er jo fantastisk positiv, og vi glæder os alle sammen til, at Venstre også gerne vil gå ind i forhandlingerne. Det lyder godt, de eneste, der har meldt ud, at det vil de ikke, det er De Konservative, så det er jo rart at høre fra Venstre.

Men det, der undrer mig lidt, hr. Martin Hirsch, det er det, der bliver sagt om takststoppet. Jeg vil meget, meget gerne have det – nu ved jeg ikke, om hr. Martin Hirsch er i salen, undskyld, der, jeg vil meget, meget gerne have uddybet, hvad det betyder, at man har et takststop på ældreområdet, hvad er det, der skal stoppes? Nu hører man om skattestop, nu har vi hørt om takststop, hvad betyder det, hr. Martin Hirsch?

Majbritt Mamsen (C): Der er et godt og konstruktivt samarbejde i det nye Børne- og Ungdomsudvalg, vi står sammen om at ville børnene og ikke mindst vores folkeskole. "Faglighed for Alle" er virkelig et godt og konstruktivt samarbejde mellem embedsfolkene, borgmester Bo Asmus Kjeldgaard og stort set resten af udvalget.

Det har virkelig givet et løft til vores folkeskoler, som vil kunne ses over det ganske land, det løft, som er bydende nødvendigt, hvis vores folkeskoler ikke skal falde sammen omkring ørerne på os.

Der er mange ting, som vi konservative er stolte af at have været med til at få indskrevet i "Faglighed for Alle".

Tryghed i vores folkeskole er alfa og omega, at vores børn trives og trygt kan færdes i og omkring vores folkeskoler. Derfor har vi i "Faglighed for Alle" bl.a. igangsat gårdvagtsteam, konfliktmægling, antimobningspolitik, ordensregler og god tone eleverne imellem samt lærere og elever imellem.

Styrket skole-hjem-samarbejdet samt større inddragelse af forældre i deres børns skolegang. Styrkelse af den enkelte elev på det niveau, hvor eleven befinder sig, dvs. at den svage elev skal styrkes med bl.a. læsevejledning, ekstra fokus på evaluering osv., ligesom den stærke elev skal udfordres. Her kan bl.a. nævnes, at vi ønsker at ansætte en konsulent, som skal vejlede og støtte skolerne i, hvordan de styrker de bogligt stærke elever. Her taler vi ikke om de højtbegavede elever, vi taler såmænd bare om de elever, som er godt fagligt med i skolen, og som sidder og keder sig i skolen og faktisk bliver dovne, fordi de ikke får nogen udfordring. Det synes vi er meget vigtigt at tage hånd om.

Sundhed i vores folkeskole er yderst vigtig, derfor er det også med glæde, at vi med Faglighed for Alle har sat fokus på en idrætsfolkeskole og på flere idrætstimer og på efteruddannelse af vores idrætslærere, således at vi sikrer, at alle elever får mulighed for at bevæge sig mindre end blot 2 timer om ugen.

Flagskibe som Science Skole og Idrætsfolkeskolen er noget, vi er meget stolte af og har været med til at kæmpe for. Vi ser frem til, at disse skoler kan slå dørene op, ligesom vi er stolte over at have en sangskole i København. Vi tror på, at vi her kan tiltrække mange elever med specielle interesser i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

nogle af vores temaskoler, ligesom det er glædeligt, at vi har fået nogle skoler med fodboldlinje. Denne positive udvikling vil vi konservative gerne bidrage til fortsætter.

Lederuddannelse og kontraktstyret ledelse er noget, vi konservative forventer os meget af. Det er bydende nødvendigt, at vi får styrket vores ledere på vores folkeskoler, det skylder vi vores lærere og elever. En svag skoleledelse skinner desværre igennem i alt, hvad skolen foretager sig. Derfor skal vi i gang med nu netop at få dette område opprioriteret.

Efteruddannelse af vores lærere er også en af de ting, der lægges stor vægt på i "Faglighed for Alle". Det er yderst vigtigt, at vi har nogle dygtige og kompetente lærere såvel fagligt som socialt. Alle vores skolebygninger skal føres up to date. Det er ikke altid et pænt syn, man møder på skolebesøgene, og det er ikke kun kosmetisk, disse skal føres up to date, det er skam også rent sundhedsmæssigt, at vores børn sidder i utætte lokaler, vægge med svamp og fugt.

Senest har vi set det i sidste uge på en skole, hvor både lærere og elever har fået luftvejsproblemer. Det er jo tankevækkende, at det kan gå så galt, det kan jo ikke være sundt for nogen. Vi må og skal forebygge. Derfor hviler der et ansvar på os som politikere til at gøre noget ved disse udfordringer.

De Konservative ønsker at styrke lektiecafeer, således at alle børn, der gentagne gange ikke har lavet deres lektier, bliver hjulpet i lektiecafeer. Derfor skal vores lærere i samarbejde med forældre og børn lave en aftale om, at børnene går i lektiecafe efter skole, hvis de ikke kan få hjælp til lektierne hjemme. Dette mener vi er vigtigt, således at vi kan bryde den negative sociale arv for disse børn og ikke fastholde dem i den negative sociale arv.

De Konservative ønsker at afskaffe modersmålsundervisningen. Nye undersøgelser af modersmålsundervisning viser, at den ingen synlig effekt har for de børn, der modtager den, i forhold til dem, der ikke modtager modersmålsundervisning. De bliver desværre ikke bedre til dansk, tværtimod ifølge undersøgelsen. Så lad os da i stedet bruge pengene til ekstra danskundervisning, således at vi hjælper de tosprogede børn med at få en god uddannelse i Danmark, det skylder vi dem. Så må forældrene, hvis de mener, de har behov for modersmålsundervisning, selv lære deres børn dette. Det er og bliver en forældreopgave efter vores overbevisning. Men skolen og vi politikere har en opgave for at sørge for, at de tosprogede børn kommer ud af vores folkeskole, så de også kan klare en videregående uddannelse. Det ansvar påhviler os, der hviler et stort ansvar på os for at sørge for det.

Så derfor kære venner, vi kan næsten ikke vente på, at vi kan komme i gang med "Faglighed for Alle", det er og skal være Københavns stolthed fremover, en folkeskole for alle og en folkeskole, der bliver tilvalgt og ikke fravalgt, en folkeskole, vi med stolthed som politikere kan sige, vi har været med til at genrejse. København skal have verdens bedste folkeskole, intet mindre er godt nok til vores børn. Derfor skal "Faglighed for Alle" udrulles over 3 år, så vi virkelig viser borgerne, at vi mener det her.

Idrætsområdet er en skandale i København, jeg græmmes, når jeg kommer rundt på Københavns idrætsanlæg, det ene nedslidte anlæg efter det andet tordner frem. Vi må og skal lave en langsigtet plan for, hvordan vi får genrejst vores idrætsanlæg til glæde og gavn for alle københavnere.

Vi skal tænke kreativt over, hvordan vi kan bruge byens rum til idræt og bevægelse bedst muligt. Vi skal have styrket vores boldbaner, også dem der ligger i parkregi, vi skal have renoveret vores hal-ler og vores svømmehaller osv. Vi skal have sat nye idrætstiltag i gang. Her kan jeg bl.a. nævne Stadion Håndbold, som selv har skaffet pengene i privat regi, og i flere år har kæmpet for at få bedre idrætsforhold til Stadion Håndbold. Det eneste, de mangler, det er driftsmidlerne fra Københavns Kommune og desværre også et depositum. Men pengene har de selv, det er driftsmidlerne fra Københavns Kommune.

Det er dejligt at se, at frivillige er så engageret i det, de laver i deres idrætsklub, så derfor synes jeg virkelig, vi skal hjælpe dem, som virkelig har et frivilligt engagement ude omkring på vores idrætsanlæg.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Vi er da heldigvis, vil jeg så sige, kommet i gang med at få sat nogle af vores idrætsanlæg sat i stand. Det skal dog siges, at vores kultur- og fritidsborgmester kæmper en brav kamp for at få genrejst disse anlæg med stor ildhu og entusiasme, det synes jeg er dejligt at se. Men det kræver et politisk flertal, der er villig til at lave en langsigtet plan, den vilje har desværre ikke været der før. Jeg håber, den er der i vores kommende budgetplan.

For os Konservative går det for langsomt, som det ser ud lige nu, men vi er da glade for, at de seneste års budgetpartnere bl.a. har fået nyt tag på Grøndalscentret, det er et gevaldigt løft derude, afsat penge til to nye svømmehaller, anlagt en del områder til uorganiseret idræt, der er blevet etableret minikunststofbaner i en del bydele. Det ønsker vi, at der bliver etableret i alle bydele. Det er til stor glæde for byens børn og sundhed og fremme også for bevægelse i byens rum.

Jeg vil til sidst gerne slå et slag for, at alle partier i dette års budget er med til at få de kritisable forhold, som vi byder vores handicappede familier, på plads. Vi skal have ventelisterne til specialinstitutionspladser ned samt aflastning til disse familier. Det er uanstændigt, at familier kommer på en venteliste til aflastning, selv om de er visiteret til støtte og hjælp.

Det svarer til, at vi på hjemmehjælpsområdet visiterede hjemmehjælp til fru Jensen og så siger til hende: Du har godt nok behovet, fru Jensen, men desværre må du vente, til der bliver en ledig hjemmehjælper. Det kan man simpelt hen ikke være bekendt, synes I?

Jeg glæder mig til nogle gode og konstruktive budgetforhandlinger, hvor vi kan nå til enighed om at bruge pengene der, hvor behovet er størst.

(Kort bemærkning).

Martin Hirsch (V): En kort bemærkning til Mona Heiberg om takststop. Mona Heiberg ved godt, at der ligger et prioriteringsrum omkring skærpet visitation, der ligger noget omkring egenbetaling. Alt sådan noget gør det dyrere at være ældre i København i år 2007. Budskabet er, at det ikke skal være dyrere at være ældre. Det er de områder, vi tager afstand fra.

Pia Allerslev (V): Budgetforhandlingerne i år i Børn og Unge har været en blandet fornøjelse. For at tage det sure først, så er det nu pludselig blevet vanskeligt at finde alle de midler, der skal til, dels på grund af et underskud, som er temmelig belastende for de kommende års arbejde, dels på grund af diverse omstillinger, udligninger og andet, som kommer til at fjerne midler fra børne- og ungdomsområdet.

Noget er selvforskyldt i forvaltningen, andet udefrakommende problemer. Men ikke desto mindre er det utroligt frustrerende, når alle kan se, hvor store problemer vi har på lige præcis dette område.

Men når man så vender øjnene mod de positive elementer, så står der "Faglighed for Alle" med store bogstaver på min blok. Efter de seneste 10-20 års forsømmelser og politisk plat på især folkeskoleområdet blev der i foråret samlet et smukt og overbevisende flertal for "Faglighed for Alle". Der skal nu findes midler til denne plan, og det er Venstres håb, at man vil gå ind i disse forhandlinger med samme ildhu og interesse for at bedre forholdene for de københavnske børn og unge, som det var tilfældet, da vi forhandlede den politiske del på plads.

Som borgmester Martin Geertsen fremhævede i sin budgettale i torsdags, så er den københavnske folkeskole nedslidt både mentalt og fysisk. Vi skal turde kræve noget mere af folkeskolen, af dens ledere, dens medarbejdere og dens brugere, altså både forældre og elever. Vi skal stille krav, og vi skal give muligheder for at videreudanne, udvikle og lære.

Af de allervigtigste ting i "Faglighed for Alle" vil jeg gerne fremhæve et par steder, der for os er meget væsentlige for den samlede aftale, og er ting, som har gjort, at vi er stolte af at være med i den.

Resultatløn til ledere. Der skal opstilles kontrakter for hver enkelt leder med fokus på udfordringerne, får man bugt med problemerne, er der kontant bonus, er det modsatte tilfældet, vil vi stille krav om yderligere fokus på resultatopfølgningen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Vi tror på, at der findes mange dygtige ledere både ansat i kommunen allerede og udenfor. Vi ønsker, at de, der vil gøre en ekstra indsats for at nedbringe f.eks. sygefraværet blandt medarbejderne, højne det faglige niveau blandt eleverne, sikre tryghed blandt elever og lærere, sørge for ordentlige arbejdsvilkår, rare rammer at være i, at alt det sker på mange skoler allerede, og at de ledere, der formår, de skal belønnes med mere end blot et klap på skulderen, og et hvor er det flot.

For at bringe det med fagligheden videre. De københavnske børn skal være landets bedste til at læse, de skal være de bedste i matematik og naturvidenskab, og alle københavnske børn skal kunne læse, når de kommer i 3. klasse.

Vi skal sikre, at alle lærere er efteruddannet og i stand til at motivere og uddanne alle elever til at gøre en stor indsats for at lære og blive bedre og bedre.

Der skal turde prøves nyt, man skal i højere grad gå ind og holddele efter niveau, efter køn, efter interesser, efter sprog osv. Vi skal tvinge lærerne til større brug af lektiecafeerne, vi skal opfordre eleverne til at komme i de her lektiecafeer, gøre større brug af dem.

Vi bliver nødt til at have en større fokus også på de ganske almindelige og stærke elever. Hvis vi skal fastholde og tiltrække flere elever til folkeskolen, så er det altså ikke nok, at vi kun hjælper de svage elever, alle de andre elever skal også udfordres og stimuleres. De københavnske skoler skal have mere fokus på resultater, dokumentation og evaluering.

Da det nok er kendt for de fleste, hvad Venstres holdning er på dette område, så vil jeg undlade at uddybe det nærmere, men blot konstatere, at det for os er yderst vigtigt, at der også sættes ind her.

Opførsel og tryghed har længe været et emne, der har optaget Venstre. Det skal være trygt for alle elever at gå i skole og gå til og fra skole, og forældrene skal i langt højere grad inddrages og ansvarliggøres i forhold til børnenes skolegang både i forhold til indlæring og adfærd. Herunder kommer selvfølgelig også delen med styrkelse af skole-hjem-samarbejdet, som vi har kæmpet for de sidste mange år.

Skolerne i København trænger til målrettede investeringer, og i Venstre vil vi gøre meget for, at disse gennemføres.

Vi må dog heller ikke glemme daginstitutionerne. Selv om man med børneplanen har fjernet en stor del af det efterslæb, er der stadig mange områder, der skal være fokus på. Her tænker vi især på efteruddannelse, kostpolitik og en fastholdelse af de mange dygtige medarbejdere, vi har her i kommunen.

Derudover skal vi gøre mere for at sprogstimulere børnene allerede i daginstitutionerne, især her kommer det med efteruddannelsen ind i billedet.

Af de områder, hvor der fra Venstres side kan opstå større sværdslag, er hele diskussionen om lærernes arbejdstid. Vi mener, at der længe nok har været drevet rovdrift på lærerne, og vi vil have meget svært ved at skulle tvinge lærerne til endnu en gang at arbejde mere uden at få mere i løn. Det der er væsentligt for os er, at hver enkelt lærer har et meget højt antal konfrontationstimer, altså hvor de er i direkte kontakt med eleverne og bruger knap så meget tid på at holde møder med hinanden og andet.

I budgetforslaget er der også lagt op til, at der skal skæres 5 timer om ugen i børnehaveklasse. Det kan Venstre under ingen omstændigheder være med til. Vi ønsker, der skal være tid til samtænkning og til samarbejde mellem lærere og pædagoger. Det har været en lang og en sej kamp at nå frem til, hvor vi er nu, der er stadig problemer, men hvis vi fjerner de 5 timer, vil vi bombe det samarbejde, som alle parter efterhånden ønsker at få glæde af, helt tilbage til stenalderen.

Vi skal ikke være bange for, at børnehaveklasseeleverne bliver skoletrætte allerede det første år, gennem leg og læring, gennem det miks mellem de pædagogiske og de folkeskolelærerfaglige dele, der tror vi på, at man kan opnå en god forståelse for livet i skolen og i fritidshjemmene til glæde for alle. Det er ikke den besparelse værd, der ligger i budgettet, at fjerne den her mulighed for leg og læring.

"Faglighed for Alle" indeholder mange af Venstres mærkesager, og det glæder os, at der har været så stor interesse, og der er så stort et flertal for disse.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Hvis man lige ser bort fra de tunge, sorte økonomiske skyer, der hænger over udvalget og forvaltningen, så ser det altså positivt ud. Der er en forståelse, og der er et stort ønske om at få gennemført de forbedringer, der er mere end nødvendige for at tiltrække og fastholde elever til den københavnske folkeskole.

Venstre vil meget gerne lægge stemmer til de forbedringer, og vi ser frem til de videre budgetforhandlinger.

Jan Andreasen (A): De københavnske folkeskoler har stået højt på dagsordenen i den politiske debat i de seneste år. Det er ikke tilfældigt, for mange skoler i kommunen slås med meget store problemer.

Derfor indgik et flertal her i Borgerrepræsentationen i foråret et stort forlig, det vi alle kender som "Faglighed for Alle". Forliget er udtryk for en fælles erkendelse af, at folkeskolen her i byen trænger til et løft, det være sig fagligt, men enhver, der har været rundt på skolerne, kan også se, at mange skoler trænger til at blive renoveret. Ikke alle skoler men mange. Generelt er folkeskolerne i København faktisk i betydeligt bedre stand end privatskolerne.

"Faglighed for Alle" er et imponerende tiltag af mangfoldighed af initiativer. Det der kendetegner forliget er, at der aldrig før i den danske skoleverden er indgået så helstøbt en aftale. Det forpligter, og naturligvis koster det. I forligsteksten har vi lovet hinanden, at der i forbindelse med realiseringen af de mange initiativer nødvendigvis må finde en prioritering sted. Alt kan ikke bare gennemføres på én gang her og nu, det vil skolerne heller ikke kunne klare.

Det er vigtigt for mig at fastslå, at alle forligspartiernes interesser skal tilgodeses i forbindelse med prioriteringen. Styrken ved forliget er, at det er helstøbt, og at det er bredt.

Vi har selvfølgelig vores prioriteringer, som alle andre har det, ligesom vi har vores ideer til, hvorledes forliget skal finansieres, det kommer jeg til senere.

En bedre og frem for alt styrket ledelse af skolerne er en af Socialdemokraternes topprioriteter. Bedre ledelse på skolerne vil sive ned i systemet rundt på skolerne og have en utrolig positiv effekt. Skolelederne skal på resultatkontrakter, hvor de sammen med forvaltningen bliver enige om, hvilke indsatsområder skolerne hver især skal satse på at forbedre. Det kan være lærernes arbejdsmiljø, hvis det er dårligt, det kan være bedre faglige resultater for eleverne, hvis de er dårlige. Det kan være større tilfredshed på skolerne osv. osv.

Skolelederne skal også have en lederuddannelse, mange skoleledere har ikke en lederuddannelse, faktisk bryder mange skoleledere sig ikke om at lede.

Åremålskontrakter er en anden vej, vi vil gå i forbindelse med ansættelse af nye skoleledere. Det vil have en utrolig motiverende effekt.

Blandede skoler, eller man kan også sige en udbygning af københavnermodellen, er et helt centralt element i "Faglighed for Alle", som også har høj prioritet for os. Folkeskolen skal tilbage til sit udgangspunkt, børnene skal mødes på tværs af sociale og etniske forskelle.

For de svage børn vil kammeratskabseffekten give dem et løft i stedet for at gemme dem væk på ghettoskoler, som man ser mange steder i København i dag. De stærke børn vil opleve, at der også er en verden uden for den beskyttede tilværelse, som de måske lever i.

Heldagsskoler er et nyt og spændende tiltag i skoleforliget, som var vigtigt for Socialdemokraterne at få med. Der findes skoler og bydele i København, som trænger til særlige initiativer, heldagsskole, hvor 3 skoler i byen vil give eleverne på disse skoler et enestående fagligt, pædagogisk, kulturelt og idrætsligt tilbud.

Børnene vil få en varieret hverdag med en masse muligheder for at udfolde sig. Lærere og pædagoger får en chance for at vise, at de kan arbejde sammen for at give børnene de kundskaber og livsmuligheder, som børnene behøver. Svenskerne har gjort det med succes, så kan vi også gøre det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Et bedre skole-hjem-samarbejde kan give mange elever en hel masse. Der er flere initiativer på det felt i forliget. Lad mig her nævne forældreklasser, som vi faktisk allerede har i København. Forældre til børn med store problemer kommer simpelt hen med over på skolen en enkelt dag om ugen.

På Børne- og Ungdomsudvalgets tur i denne weekend til Sønderjylland talte jeg med flere skolefolk, som var vildt begejstrede for forældreklasser. Vi Socialdemokrater deler denne begejstring.

Lad mig til slut, inden jeg går over til finansieringen, nævne en af vores hjertesager, som har stor betydning. Privatskolerne skal også tage et socialt ansvar. Lad os bare se det i øjnene, vi kommer ingen steder med Folketinget, som det ser ud i dag, lovgivningen får vi ikke lavet om foreløbig, derfor bliver vi nødt til at tage særlige initiativer i København.

I forliget er vi blevet enige om, at forvaltningen skal tage kontakt til udvalgte privatskoler for at sikre fripladser til primært resourcesvage tosprogede elever. Lad mig hilse og sige, dette initiativ kan næsten ikke gå hurtigt nok.

Så er der finansieringen. Under valgkampen i forbindelse med kommunalvalget lagde vi ikke skjul på, at vi mener, at der er ressourcer ude på skolerne, som kan bruges betydeligt bedre. Der er desværre eksempler på, at skolerne ikke bruger øremærkede ressourcer til det, de skal bruges til, det skal de. Bedre ledelse skal sikre en mere hensigtsmæssig brug af midlerne ude på skolerne.

I foråret dokumenterede den store KL-rapport, som dykkede ned i skolernes ressourceforbrug da også, at der er muligheder for at omprioritere forvaltningens og skolernes ressourceforbrug. Forvaltningen har f.eks. selv et betydeligt overforbrug af medarbejdere i forhold til andre kommuner.

Ligesom det vil være nyttigt at se på den ledige kapacitet, som ikke bliver udnyttet, specielt på daginstitutionerne. Her er der uden tvivl også mulighed for at tilvejebringe ressourcer.

Det store sygefravær blandt medarbejderne er konstant et diskussionsemne. Her skal der sættes mere målrettet ind, medarbejderne skal trives bedre, og her er utvivlsomt også et meget stort ressourcepotential, som Ikram Sarwar var inde på i sin tale tidligere i debatten.

Som jeg sagde indledningsvis, vil det være for stor en opgave for skolerne at sætte alle tiltag i Faglighed for Alle i værk med det samme. Vi er af den opfattelse, at det kan klares over de kommende år inden for valgperioden.

Endelig skal skolerne naturligvis også have deres af det ekstra økonomiske råderum, som vi har at gøre godt med i år både til "Faglighed for Alle" og til renovering af de skoler og ikke mindst skoletoi-etter, der trænger sig på.

Lad mig slutte med at sige, at skoleforliget fra i foråret var en kraftpræstation fra skoleborgmester Bo Asmus Kjeldgaard og de partier, der var med. Jeg er fuldstændig overbevist om, at vi også her i sensommeren kan blive enige om finansieringen.

Khaled Mustapha (Ø): Kære kolleger og kære københavnere. Jeg må nok sige, at jeg efter et halvt år i Borgerrepræsentationen er dybt imponerede over de kreative evner, som mange medlemmer i Borgerrepræsentationen, men især medlemmer af Børne- og Ungdomsudvalget besidder, vel at mærke når der skal findes besparelser. Det drejer sig om de store besparelser på daginstitutionsområdet.

Jeg er lige som imponeret over, at de på samme tid var i stand til at indgå et skoleforlig "Faglighed for Alle", der koster millioner af kroner. Det er stadig uforståeligt for mig, at et flertal vil tage penge fra de små børn i vuggestuer og børnehaver for at bruge de samme penge eksempelvis til resultatløse til skolelederne i skolerne. Det mener vi i Enhedslisten er en dårlig økonomisk og i øvrigt også politisk prioritering. Det er simpelt hen en dårlig prioritering.

På budgetseminaret i Børne- og Ungdomsudvalget er vi blevet pålagt at finde 90 mio. kr. til besparelsepuljen, lad os bare kalde det, hvad det er. Det er nemlig et af de områder, der har med mennesker at gøre i denne kommune.

Her kunne den ene politiker efter den anden pege på den ene million, o.k. der ryger 5 minibusser. Godt, jeg kender en fritidsinstitution, hvor der ikke er så mange børn, godt så nedlægger vi den. Lige

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

pludselig var vi oppe på mange millioner. Men altså 90 mio. kr. er godt nok mange, mange penge. Så kreativiteten fejlede i hvert fald ikke noget den dag.

Men det kom fuldstændig bag på mig, at der er nogle politikere, der er så fantasifulde, at de kunne pege på den store besparelse på 34 mio. kr., et sted 34 mio. kr. på vuggestue og daginstitutioner. Det vil direkte ramme personalet, normering, hvilket betyder, enten er det afskedigelse af en medarbejder, ellers er det færre timer pr. enkelt medarbejder. Rent ud sagt, så vil det faktisk betyde, at der er færre hænder pr. barn, eller der er få hænder om mange børn. Så denne besparelse overgik fuldstændig min fantasi.

Det mærkværdige i det her er, at disse medarbejdere yderligere skal spare 22 mio. kr. på sygefraværet. Først så siger vi til dem, nu fyrer vi en del medarbejdere, I skal arbejde mindre, I skal passe de samme børn. Derudover så skal I altså blive mindre syge alle sammen. Det er fuldstændig, det kan godt være, det er fantasifuldt, men det er i hvert fald urealistisk, og det er ikke særligt motiverende for den enkelte medarbejder i daginstitutionen.

Besparelserne vil give den modsatte effekt, det vil give utilfredse medarbejdere, det vil give flere sygedage pr. medarbejder, flere langtidssygemeldinger, det vil give mere stresset personale, mere stressede børn, utilfredse forældre, i værste fald direkte omsorgssvigt for alle børn, men især de krævende børn, der en dag skal starte i skolen.

Hvad er det for en politik, hvad er det for et signal, vi har tænkt os at sende herfra og sige, jer der går i vuggestue og daginstitution, I er ikke gode nok, vi vil hellere prioritere jeres store søskende, der går i skolen. Nej, det er skolelederne, der skal have en resultatløn, fordi så får I det bedre af det om 10 år, eller hvor meget det er.

Enhedslisten vil modsat de øvrige partier investere i arbejdsmiljøet i form af bedre normeringer, vi vil gerne være med til at oprette mindre grupper af børn i institutionerne og forbedre de fysiske rammer.

Ligeledes er det vores opfattelse, at det er en dårlig investering at tage fra daginstitutioner og give det som penge til skolerne. Man kan være enig eller uenig i skoleforløbet "Faglighed for Alle", men der er ikke tvivl om, at disse besparelser på længere sigt vil gå ud over de samme børn, som skal starte i skolen om nogle år. Det er faktisk en dårlig investering.

Lige en ting mere. Faktisk går størstedelen af de storsprogede, der bor i København, i daginstitution, de går i de københavnske daginstitutioner, så man kan ikke tale om en bedre integration, københavnermodel osv. osv., og man direkte forringer deres hverdag, når de faktisk vælger de københavnske daginstitutioner. Det er en dårlig prioritering.

Vi ved alle sammen, hvad det er, der skal til. Vi skal lade være med at tænke kortsigtet, vi skal tænke langsigtet. Jeg ved godt, det kan være svært for mange BR-medlemmer herinde, for de tænker, om 3½ år er der valg, og derfor er det vigtigt for mig, at vi kunne sige, jamen vi har faktisk opnået noget tryk i skolerne, eller vi har sørget for, at vi har fået nogle gode skoleledere.

Jeg ved godt, at der er mere status i at snakke om skolerne end at snakke om daginstitutioner og pædagoger, det ved jeg udmærket godt, men hvis man skal snakke om et ligeværdigt forhold mellem pædagoger og lærere, så nytter det ikke noget, at man forringer det ene sted, og så laver man forbedringer det andet sted. Så kan man næste år gøre det modsatte, og så kan vi bare blive ved.

Det er altså ikke særligt betryggende hverken for lærere eller pædagoger i de københavnske skoler, at de år efter år skal læne sig tilbage og sige, er det os i år, nej, det er lærerne, o.k. hvis ikke det er lærerne, hvem er det så, o.k. det er personalet på ældreområdet, og så kan vi bare blive ved de næste 4 år. Besparelsepuljen er faktisk en dårlig ide.

Til sidst vil jeg gerne sige, hvad det er, vi vil. For det første så vil vi, som vi fra starten fra Enhedslisten har holdt fast ved, vi vil fjerne de store besparelser på daginstitutionsområdet. Så er vi fuldstændig glade og tilfredse med, at SF faktisk også er med, de ville ikke være med til at lave så store

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

besparelser på daginstitutionsområdet, så er vi faktisk 2 partier, der kæmper pædagogernes kamp i forbindelse med budgetforhandlingerne.

For det andet så vil vi gerne investere i arbejdsmiljøet, og det glæder vi os til.

Og sidst og ikke mindst så vil vi gerne være det parti, det kan være urealistisk, men vi vil i hvert fald kæmpe for, at besparelsepuljen bliver fjernet fra år 2008. Alt andet er utroværdigt, at vi år efter år, år efter år, vi skal sidde de næste 4 år i Børne- og Ungdomsudvalget og lave de samme besparelser. Det er bare utroværdigt.

Tak for ordet.

Kasper Johansen (B): Hvor er det kedeligt det her, gab, væk mig, når det er færdigt. Sådan tror jeg, mange af de københavnere havde det, der i sidste efterår forvildede sig ud til et af de mange skoledebatmøder i valgkampen. Jeg erindrer personligt en landsformand for et større parti sovende på første række på en skole på Østerbro en torsdag aften i november.

Hvad er grunden så til, at han sov? Ringe retoriske evner, ligegyldige emner? Nej, jeg tror, at grunden er, at man sjældent har mødt så brede forsamlings så enige om, at nu er tiden inde, nu skal der ske noget, enige om mål og midler i grove træk. Supertankeren, den københavnske folkeskole, er på skæv kurs, tager vand ind, er for dyr i drift og har for mange blinde passagerer. Sådan tegnede man et billede, et billede, der desværre ikke på alle punkter er helt usandt.

Borgmester Klaus Bondam nævnte også i torsdagens budgetåbning, at det for Det Radikale Venstre er helt afgørende at have indflydelse. Og også i spørgsmålet om den københavnske folkeskole er det naturligvis helt afgørende for os at søge indflydelse på at få sat en kvalitativ dagsorden i den nye børne- og ungdomsforvaltning i arbejdet for en sammenhængende børne- og ungdomspolitik i mesterklassen, så vi også der kan få København i Champions League.

Men det skal være en handlekraftig dagsorden, gode viljer er ikke nok nu, nu skal der kød på bordet. Vi skal turde være modige, fremadskuende og fleksible, vi skal nedbryde tabuer, vi skal have blik for helheden, og vi skal stå sammen om det.

Det har vi gjort med "Faglighed for Alle". Med realiseringen af "Faglighed for Alle" oplever vi i Det Radikale Venstre, at vores tryghedsplan kan realiseres. Den plan, der skal bremse flugten fra folkeskolen, øge trygheden blandt eleverne, understøtte lærernes arbejde med høj faglighed i et skolevæsen med mange sociale udfordringer og mange tosprogede elever.

Helt centralt for os står realiseringen af et løft af skole-hjem-samarbejdet, et ledelsesløft, en tidlig sprogindsats, en spredningspolitik og et fagligt løft, alle disse i absolut topklasse. Nogle skridt i danmarkshistorisk regi, det kan og vil føre den københavnske folkeskole op i toppen af Danmark. Ikke kun den top, der udregnes af liberale tænketanke, men også en top, der handler om integration, livsudfoldelse og forebyggelse i form af tidlig indsats.

Jeg kan ikke understrege nok, hvor vigtigt det er at ruste skoleledelserne til alle de tiltag, der nu gerne skal implementeres. Det er også derfor, at vi er parat til at finde flere penge til ekstra ledelsenormering på de 10 svageste skoler som et konkret forslag, i virkeligheden en billig investering med en stor effekt.

Med mange af de her ting for øje går vi ind i forhandlingerne med blik for at realisere "Faglighed for Alle", så det kommer ud til de mange tusinde dygtige ansatte, der skal modellere med det.

Men det er også er realistisk blik for en helhedstækning, der også handler om at københavnske børn og unge har lige så stor glæde af sikre skoleveje, cykelstier, rent miljø, sundhedsforebyggelse, gode idrætsanlæg osv. osv., såvel som andre københavnere.

Men, og det var den forrige taler nok også lidt inde på, vi må også med andre ord erkende, at 2006 i høj grad blev skolernes år i Børne- og Ungdomsudvalget. Vi kan ikke vinde på både gynger og karruseller på én gang. Det kan vi ikke, fordi løftet af skolerne nu var historisk nødvendigt og uomgængeligt, en helt afgørende opgave for byens fremtid. Det kan ingen betvivle.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Årene, der kommer, må så bane vej for en endnu mere sammenhængende børne- og ungdomspolitik og de nødvendige prioriteringer som en konsekvens heraf. Vi må se på det i de kommende uger, om vi kan lappe nogle af de største huller, som f.eks. spareoplægget om at stække børnehaveklassen i samme bevægelse, som vi indfører en række skolestartstiltag i "Faglighed for Alle".

Det hænger jo umiddelbart ikke sammen. Men igen, der er også huller i veje, i fodboldbaner og meget mere. Vi kan ikke være julemænd hele tiden, vi har alle et ansvar for tidligere tider dårlige økonomiske forvaltning.

Derfor opfordrer Det Radikale Venstre også på det kraftigste til, at vi står sammen, er modige sammen og løfter sammen, at vi holder fast i den enighed og vilje til kompromis, der tegnede sig allerede i valgkampen på dette område.

Og lad os så komme i gang.

1. næstformand (**Mona Heiberg**): Det er beundringsværdigt, hvor roligt den unge hr. Johansen er i denne forsamling, må man sige. Det var junior.

Skal den korte bemærkning komme nu, eller skal vi tage dette område og gøre det færdigt?

Louise Frevert (O): Jeg vil koncentrere mig om det budgetforslag, der er fremlagt fra Børne- og Ungdomsudvalget, men det skal trods alt ikke afholde mig fra at knytte enkelte bemærkninger til andre dele af budgetforslaget.

Først må jeg sige, at jeg er enig i den prioritering, der er i aftalen mellem kommunernes organisation og regeringen. Det er helt nødvendigt, at indsatsen over for ældre og indsatsen over for børn og unge øges. De forhold, vi bliver gjort bekendt med over for ældre medborgere er ganske beskæmmende, og hvor Københavns Kommune desværre ikke er et eksempel til efterfølgelse. Også forholdene i vore skoler viser, at der er behov for en massiv indsats, men det vender jeg tilbage til.

Men jeg vil knytte nogle få ord til renholdelsen af veje, parker og andre offentlige områder. Jeg har her i sommer haft besøg af venner, hvor der er gået flere år, siden de var i København sidst. De siger samstemmende: Hvor er der kommet mange flotte spektakulære ejendomme i København, og hvor er der sket mange spændende ting. Men i samme åndedrag siger de: Hvordan kan I dog leve i det svineri på gaderne, og hvorfor bliver der ikke gjort rent på gaderne og på de flotte pladser, der er i byen? Og det er stort set ligegyldigt, hvilken del af byen der tales om. Det er simpelt hen ulækkert med alt det affald, der ligger og flyder i gaderne.

Borgmester Klaus Bondam er godt klar over problemets omfang. Hans melding var imidlertid, at københavnere skal lære at rydde op efter sig. Ja, enig, men hvis alle nu ikke lige gør, som Klaus Bondam formåner, de skal gøre, hvad så? Skal skidt stadig væk ligge og flyde i gaderne, eller vil Klaus Bondam selv rykke ud med en lille vogn og gøre rent?

Det vil koste penge at forøge rengøringen af veje og pladser. Ja, det gør det, men så må vi finde de penge, og her hviler der et stort tungt ansvar på Klaus Bondams brede skuldre. Gør en indsats for at finde pengene, omprioriter inden for forvaltningen, vi andre har ikke detailkendskabet til budgettet inden for teknik- og miljøforvaltningen, men det har borgmesteren. Vis, hvad borgmesteren vil og kan, så skal vi andre nok bakke op om forslagene, bare der bliver gjort noget. Det gamle ordsprog, er der vilje er der en vej, må også gælde for den borgmester på dette område.

Nu til budgetforslaget fra Børne- og Ungdomsudvalget. Det er selvfølgelig præget af det forlig om "Faglighed for Alle", vi har indgået, og "vi" er i den sammenhæng alle partier med undtagelse af det gamle nejparti, Enhedslisten. Der er indgået et forlig, hvor der er givet og taget fra alle forligspartierne. Det betyder selvfølgelig, der er elementer i forliget, vi synes mere om end andre, men sådan er et forlig, så det er som det skal være.

Men der er et stort men, der er i første omgang ikke afsat penge til forliget, dem skal vi i gang med at finde. Det var ikke muligt i budgetdrøftelserne i udvalget at finde fodslag til, hvor pengene

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

skulle findes, og det var måske også en for stor opgave, når der i øvrigt skulle findes spareforslag på over 140 mio. kr.

Nogle ordførere har allerede nævnt, at flere af spareforslagene er helt eller delvis uacceptable. Med sådanne udmeldinger bliver det jo næsten umuligt at få opfyldt alle de skønne intentioner i "Faglighed for Alle". Så jeg skal ikke komme med forslag til, hvilke af de spareforslag udvalget har lagt frem, vi alligevel ikke vil acceptere.

Ét spareforslag er jeg imidlertid noget betænkelig ved, det er forslaget om nedsættelse af timetallet i børnehaveklasserne. Det rimer overhovedet ikke med intentionerne i "Faglighed for Alle". Jeg kan allerede nu sige, at vi kan pege på andre spareforslag, hvad med at begynde at se på de 14 millioner på modersmålsundervisning, en undervisning, som der er stærkt delte meninger om, for er den virkelig fremmede for den ønskede integration. Det samme har jeg lovet at sige på VOC's vegne, de sorte søstre.

Dansk Folkeparti har sammen med de øvrige borgerlige partier især lagt vægt på det, som vi har kaldt demokratisk dannelse. Vi tror på, at er der et værdiregelsæt i skolerne, så bliver der mere ro i klasserne, og mulighederne for at få udbytte af undervisningen bliver meget større, og det er det der er målet. En bedre undervisning giver bedre resultater for børnene, så elever i de københavnske folkeskoler ikke stilles ringere end børn på skoler i andre kommuner.

Vi bakker også helt og fuldt op om de forslag, der søger at inddrage og engagere forældrene i deres børns skolegang og i en opbakning til skolerne generelt. PISA-undersøgelsen viste, at det faglige niveau for en stor del af eleverne i afgangsklasserne er utilstrækkeligt, og for især tosprogede unge, var det meget utilstrækkeligt. Så det er her, vi står over for den største udfordring.

Er fagligheden ikke tilstrækkelig, kan man ikke gennemføre en ungdomsuddannelse og slet ikke gennemføre en fortsat uddannelse. Uden en bedre uddannelse af unge med indvandrerbaggrund får vi aldrig gennemført den helt nødvendige integration, der ser vi de kommende års udfordringer.

Undersøgelsen viste også, at det var vanskeligt for disse børn og unges forældre at støtte dem i deres skolegang, ja, det er nemlig helt rigtigt, det er også min mening. Her vil skole- og hjem samarbejdet have sin store mission i støtte til disse forældregrupper.

Stort set alle budgetordførere var bekymret for fagligheden i folkeskolen og for den manglende integration af de unge indvandrere og flygtninge, og jeg mener med god grund. Overborgmester Ritt Bjerregaard sagde direkte: "I skolerne oplever vi tab af respekt. Kan det hænge sammen med, at vi ikke kan levere autoritet og måske heller ikke tilstrækkelig faglighed." Det var ikke nødvendigt, mener jeg, for overborgmesteren at sige "måske heller ikke tilstrækkelig faglighed". Enhver, der har beskæftiget sig med den københavnske folkeskole, ved, at der ikke er den nødvendige faglighed.

Jeg skal ikke gentage, hvad jeg og andre nu og tidligere har sagt om resultaterne af PISA-undersøgelsen. Den dokumenterer sort på hvidt behovet for øget faglighed i skolerne. En af grundene er formentlig den manglende autoritet og dermed fornuftige arbejdsvilkår for lærerne og tro på, at elever fra de københavnske skoler ikke er stillet ringere end elever i andre kommuners skoler eller elever i privatskolerne.

Hvordan er vi kommet dertil? Overborgmesteren selv kunne svare på det, hun har i mange år haft et stort ansvar for folkeskolen i Danmark, dels som minister, dels som et magtfuldt medlem af Socialdemokratiet. Jeg tror, at svaret kunne være, at man ikke turde eller ville stille krav til lærerne og til lederne i skolerne. Heller ikke krav til forældrene om at tage ansvar for deres børn, så lærerne ikke skal bruge alt for meget tid på elementær opdragelse af børn til at indgå i en social sammenhæng.

Jeg er overbevist, om at den manglende integration af indvandrere har betydet, at deres børn, uanset at vi har mange anden- og tredjegerationsindvandrere, heller ikke er blevet integreret.

Jeg er ikke overbevist, at den nye københavnermodel for integration er den rigtige, i hvert fald er den ikke tilstrækkelig. Vi har valgt, ja, det har vi, at bakke op om modellen for i det mindste at få en vis spredning af de tosprogede elever, så enkelte skoler ikke får 100 pct. tosprogede elever.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Men vi må desværre konstatere, at trods mange pæne ord og en voldsom ressourcetildeling til skoler med mange tosprogede, er det ikke lykket at overbevise alle etnisk danske forældre om, at fagligheden og sikkerheden for deres børn også er til stede på disse skoler. Her mener jeg, at vi har svigtet, og at overborgmesteren må tage sin del af ansvaret herfor.

Vi har også lagt vægt på, at der gøres noget for de stærke børn. Vi har en naturlig tilbøjelighed til kun at se på de svage og deres behov med det resultat, at vi glemmer, at stærke børn også har behov for hjælp og bistand samt ikke mindst opmærksomhed på deres forhold. Magter vi ikke dette, vil disse børn ikke få deres ambitioner opfyldt i den københavnske folkeskole og vil ikke få udnyttet deres potentialer og mere sandsynligt, de vil søge ind i de private skoler, hvor de i højere grad vil møde lige-sindede.

Den tilfredshedsundersøgelse blandt forældre til børn i folkeskolerne, vi fik præsenteret for nylig, viser, at forældre især er utilfredse med de fysiske forhold på skolerne. Det er faglokalernes tilstand, og det er vedligeholdelsen af skolerne generelt. Lad os nu få gjort noget ved det.

Der er sket en forøgelse af midlerne i dette år, men lad os gøre det endnu bedre, også her vil vi gerne gå ind i en prioritering af opgaverne.

Endelig vil jeg sige nogle ord om børne- og ungdomsforvaltningens styring af økonomien eller rettere sagt manglende styring af økonomien.

Vi har fået flere orienteringer i udvalget om de underskud, der foreløbig er opgjort til ca. 189 mio. kr. i årene 2004 og 2005. Hertil skal føjes, at vi kun har fået få antydninger af dette års økonomiske situation.

Enhver, der har haft med virksomhedsdrift at gøre, ved, at med et underskud i den størrelsesorden må der indgrib og hurtige indgrib til. Men når jeg har spurgt til situationen i forvaltningen, har jeg fået en lang redegørelse om Accentures manglende håndtering af lønanvisningen, de mange systematiske og tilfældige fejl i lønanvisningen og manglende overblik.

Det har vi hørt på i mere end et år. Det må være muligt, og det skal være muligt at danne sig et indtryk af, hvad skyldes fejl i lønanvisningen, hvad skyldes fejl i skolers og institutioners indberetninger, hvad skyldes fejl i den centrale forvaltning, hvor meget kan forventes inddrevet, og hvor store beløb må afskrives som uerholdelige.

Ikke et eneste af disse klare spørgsmål er besvaret eller blot antydningvis besvaret. Jeg spørger bare helt stille og roligt, hvem er egentlig den ansvarlige for økonomien i forvaltningen, hvem har stået med ansvaret og vil nu ikke erkende sine fejl. Det er menneskeligt at fejle, gudbevares, men man bliver lidt ked i kinderne, det må jeg indrømme, når fejlen er et trecifret millionbeløb, penge, der kunne være brugt til f.eks. nye toiletter.

Man må tage stilling til om der skal placeres et ansvar, simpelt hen for at gøre rent bord én gang for alle. Jeg mener, at der bør placeres et ansvar.

Når jeg tager dette op her og nu, har det den baggrund, at der er bevilget et lån til udvalget på ca. 180 mio. kr., et lån, der skal tilbagebetales i de kommende år med første afdrag i 2007. Betyder det, at inden vi taler om "Faglighed for Alle", nødvendige forbedringer, vedligeholdelse af skoler, og børneplan skal afdrage en meget stor gæld først. Jeg mener det gør en forskel, hvordan vi kan forhandle om budgettet for 2007, en forhandling vi meget gerne går ind i, men vi må vide forudsætningerne for forhandlingerne.

På trods af alt har der været en god start på udvalgets arbejde i denne nye periode, der jo ikke er så ny længere. Vi har fået etableret et fint samarbejde partierne imellem, som jeg gerne vil kvittere for, og ser derfor med fortrøstning trods alt på fremtidens folkeskole i København.

Vi har alle et mål og det er at gøre det bedre for vores børn, det er blot midlerne frem til målet, der er forskellige for os, og det kan så sandelig også være besværligt nok. Men trods alt ser jeg frem til gode, positive budgetforhandlinger.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Ninna Thomsen (F): I SF sætter vi børn og unge først, det gør vi, fordi vi vil give de københavnske børn og unge den bedste start på livet, og fordi vi vil give dem de bedste muligheder for at bruge deres talenter og realisere de drømme, de har for fremtiden. For os er en satsning på børn og unge en satsning på fremtiden, det er faktisk at tage ansvar for fremtiden, at vi også satser på, at børn og unge får et godt liv i dag.

Det er ganske vist sjældent, at de københavnske børn afgiver hørings svar, og det er måske en skam, for jeg tror, at hvis de kom med deres lille snørklede og kreative tilgang, så fik vi måske et andet syn på byen, en anden måde at indrette vejssystemet på, en anden måde at indrette hverdagen på.

Heller ikke her i budgetfasen er der taleret endsige stemmeret for de 0-18-årige. Det betyder, at det er vores opgave at tage børnenes parti. Det er vores ansvar at give de københavnske børn trygge og gode rammer i mødet med byen, i mødet med daginstitutionen, fritidshjemmet og skolen.

Der skal være tid til børnene. Mange københavnske unger er i daginstitution det meste af deres vågne tid, og med både far og mor på arbejde giver det mange børn en arbejdsuge på over 40 timer. Det er vores opgave som politikere at skabe rammerne sådan, at denne børnearbejdsuge er både sjov og hyggelig, stille og rolig, larmende og fornøjelig.

Der skal være plads til børnene her i København, fysisk plads i København, fysisk plads i børnehaven og i skolen. Prøv at forestille jer, at jeres hverdag var lige så struktureret og firkantet og lille, som jeres børns hverdag. Et dagsskema uden plads til at være alene og uden plads til ændringer, en voksenstyring fra du vågner, til du går i seng. Mor kører dig i skole, læreren underviser dig i timerne. I frikvarteret lukkes du ud i en alt for lille og alt for firkantet skolegård, hvor du er under overvågning hele tiden. Senere hentes du af pædagogen, der følger dig over til fritteren, hvor du kan lege, indtil far henter dig og følger dig hjem.

For mange børn er hverdagen skemalagt. Det er den, fordi vi har lavet en by, der er farlig for børn og unge, en by, hvor vores børn er små blindtarme, der render rundt efter os, de voksne.

Jeg synes, det er fair nok, og jeg bakker op om, at København skal være homoby, boligby og lækker by, men det bliver den bare ikke specielt børnevenlig af.

I SF vil vi gøre København til Danmarks bedste børneby. Det kræver, at vi satser på kvalitet i børnelivet. vores børn har faktisk krav på det bedste af det bedste. Det har de i folkeskolen, det er derfor, vi har lavet "Faglighed for Alle", men de har det også i daginstitutionen, i fritidslivet og i kulturlivet. Derfor arbejder vi i SF konsekvent på at give børnelivet kvalitet. Discount det duer bare ikke, når det gælder børn.

Vilstrup offentliggjorde sidste år en undersøgelse, der vist, at 75 pct. af landets forældre mener, at politikerne frem for at love billige pladser eller længere åbningstider i landets institutioner bør satse på kvaliteten. Børnenes forældre vil have tid og faglighed. Jeg tror også, at børnene vil have tid og faglighed.

Den her undersøgelse står i skarp kontrast til det faktum, at pædagogernes tid til børn er faldet markant gennem årene også her i København. Det skyldes dårlige normeringer, men det skyldes altså også, at daginstitutionerne er blevet pålagt en masse bureaukratarbejde, arbejde der tidligere blev varetaget af den kommunale forvaltning.

I sidste valgperiode fik vi børneplanen. Børneplanen sikrede pasningsgaranti, og der var tale om en meget, meget massiv udbygning. Men vi mangler fortsat at løfte på indholdssiden.

I SF ser vi daginstitutionerne som mere end blot et pasningstilbud, vi ser det som et pædagogisk tilbud. Det betyder, at den enkelte pædagog også skal have tid til det enkelte barn til at give den omsorg og den støtte, barnet har brug for, hvad enten det bare har en dårlig dag eller har større problemer i hjemmet eller bare gerne vil sidde og lave vennespil. Der skal være tid til den pædagogiske faglighed, der skal være tid, og der skal være penge til at yde omsorg.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

I SF går vi til budgetforhandlingerne med stor optimisme og forhandlingsvilje. Vi er sikre på, at der kan skabes en aftale, der kan være med til at sikre et godt børneliv for både børnehavebarnet og skolebarnet.

I foråret vedtog vi en fantastisk skolepolitisk satsning, nu mens bladene så småt begynder at falde af træerne, er det, at pengene skal findes. Det ser vi frem til. Vi er således af den klare opfattelse, at planerne kan realiseres inden for den samlede økonomiske ramme. Jeg vil i den forbindelse gerne understrege, at vi i SF uanset antallet af budgetbærende partier står ved det politiske forlig og de politiske kompromiser, der blev lavet i forårets forhandlinger om "Faglighed for Alle".

Jeg vil imidlertid også gerne understrege, at vi i SF er meget bekymrede for de besparelser, der er på daginstitutionsområdet og småbørnsområdet i det hele taget. Daginstitutionerne har de sidste mange år mærket sparekniven skære, og det har gjort ondt.

Også i forbindelse med dette års budget kan vi meget vel ende med, at daginstitutionerne betaler gildet, det kan vi i SF ikke stå model til. Selvfølgelig skal alle spytte i kassen, men med nedsættelsen af børnehaveralderen til 2 år og 10 måneder og med besparelserne på vikarbudgettet på 2 sygedage, der er vores smertegrænse nået.

I mine egne børns daginstitution fortalte lederen mig, at de kommer til at fyre en medarbejder. Jeg har prøvet at sige til dem, at så bliver I også mindre syge, men jeg ved ikke helt, om de fangede den.

Tilbagerulningen af disse 2 markante besparelser bliver således sammen med "Faglighed for Alle" de helt store forhandlingstemaer, når vi i SF sætter os ved forhandlingsbordet. Vi er i den sammenhæng indstillet på at se nærmere på udrulningen af de konkrete initiativer i "Faglighed for Alle" med henblik på at tilvejebringe et større økonomisk råderum på småbørnsområdet.

Tak for tålmodigheden.

Borgmester Bo Asmus Kjeldgaard: "Faglighed for Alle", det var med det forlig, det nye Børne- og Ungdomsudvalg angreb en virkelighed, som vi ikke vil acceptere, det har alle ordførere før mig talt om, og næsten alle ordførere rost, tak for det.

Så jeg vil ikke gennemgå forliget og alle de positive ting i det, som jeg havde planlagt, blot sige at "Faglighed for Alle" har givet genlyd i hele Danmark. Politikere fra andre dele af landet og Folketinget betragter forliget som et foregangseksempel, som andre kommuner kan lære af. Forsker- og uddannelsesinstitutioner ser det som et ambitiøst og sammenhængende forlig, der præcis rammer de udfordringer, som ikke kun København, men også resten af det danske samfund står overfor.

Også fagforeninger har været med til at rejse diskussionen blandt medarbejderne i børne- og ungdomsforvaltningen om "Faglighed for Alle". Vi vil have landets bedste folkeskole, og vi vil have landets bedste daginstitutioner, for vi skal have begge områder med, som den tidligere ordfører var inde på.

Vi skal have et ligeværdigt samarbejde, børn har brug for både lærere og pædagogers kernekompetencer, så det er vigtigt at slå fast, og det er også vigtigt at sige, at begge dele er med i forliget.

Men alt i alt må man sige, at der er deponeret en meget, meget stor tillid til det politiske udvalg, ikke mange politiske udvalg oplever så udstrakt ros og opbakning, som det nyvalgte Børne- og Ungdomsudvalg efter "Faglighed for Alle". Det giver jo nogle store forventninger.

Det er lige netop nu i budgetforhandlingerne, at vi skal vise, at vi står distancen, det er nu, troværdigheden står sin prøve, det er nu, vi skal sætte penge af til forliget.

I selve forligsteksten er opridset en hel række projekter, og der er sat beløb på, 178 mio. i 2007 stigende til 196 mio. i 2009. Det er mange penge, men det er behovet, hvis alle ambitionerne for foråret skal indfris.

Samtidig kender vi i SF godt kommunens økonomi, ja, i virkeligheden er det jo ikke Københavns Kommunes økonomi, der er noget som helst galt med, det er de rammer, regeringen giver os godt suppleret af en elendig KL-aftale. KL-aftalen er blevet kritiseret både af SF's budgetordfører i torsdags og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

meget i pressen, og det er der rigtig god grund til. Men igen, SF kender den virkelighed, vi står i, og det er den, vi vil agere inden for i de kommende forhandlinger.

Også fordi vi i SF har et stærkt ønske om at tilbagerulle nogle af de helt urimelige besparelser, vi er blevet tvunget til at pege på i vores budgetbidrag, især på daginstitutionsområdet. For vi mener, det vil være helt utroværdigt på den ene side at afsætte penge til bedre kvalitet i daginstitutioner og skoler, at bede institutionerne arbejde mere med mønsterbrydning og sprogstimulering, at sikre mere trivsel, leg og livsglæde, som vi gør med forliget, hvis vi med den anden hånd laver urimelige besparelser.

Urimelige, det mener vi i SF, at besparelserne på timetallet i børnehaveklassen er, en besparelse, der giver børnene færre timer og lægger gift ud for sammentænkningen mellem fritidshjem og skoler, ligesom vi på daginstitutionsområdet går til forhandlinger for at få besparelse på 2 år 10 måneder samt besparelsen på sygedagene væk.

Ud over "Faglighed for Alle" og ud over tilbagerulningen af besparelsen så skal vi jo i vores budget ikke kun bruge penge på børn og unge, der skal sættes penge af på andre områder også. SF's hovedprioritet er børn og unge, men vi lægger også vægt på miljøet, og vi har lyttet opmærksomt til budgettallerne i torsdags, hvor de mange krav om ældrepleje, mere kultur og flere sociale midler blev fremført af partierne. Vi har lyttet, og vi går aktivt til forhandlinger herom.

SF ønsker seriøse, sobre og realistiske forhandlinger, hvor vi i en god tone lytter til hinanden. Med det udgangspunkt vil vi møde op med et bud på, hvordan vi kan realisere "Faglighed for Alle" i en langsommere takt, så der også bliver rum til at tilbagerulle besparelser.

Men vi slækker ikke på ambitionsniveauet, så de bud, vi kommer med, vil indebære en fuld ud-ruining af "Faglighed for Alle" over de 3 år, blot i et langsommere tempo. Hermed også være sagt, at vi ønsker at diskutere en flerårig aftale i det mindste på børn- og ungeområdet.

Så vi håber på en god og konstruktiv dialog, hvor partierne vil gå ind i konkretiseringen af "Faglighed for Alle" med samme entusiasme og ønsket om at gøre en forskel, som kendetegnede og gjorde forårets forløb og forhandlinger så gode. Og efter at have hørt ordførerne her i dag og i torsdags, så tror jeg, at det er den ånd, der vil ligge til grund, når vi skal fortsætte arbejdet.

Gode forhandlinger tror jeg også på, når vi taler renovering af skolerne, alle har sagt renovering i valgkampen, det er skrevet ind i konstitueringsaftalen, at skolerne skulle have et vedligeholdelsesløft. Grundene er da også indlysende, vi kan ikke byde børn og lærere skolebygninger, der falder ned om ørerne på dem, børnene kan ikke koncentrere sig, hvis de skal holde sig en hel dag, fordi toiletterne er så uhumske. Og så kommer hertil jo, at der er god økonomi i at afbetale på vores vedligeholdelsesgæld i stedet for vores økonomiske gæld, som det jo så mange gange er blevet slået fast også her i den her sal.

Så forhåbentlig holder enigheden om at sætte penge af til vedligeholdelse af skoler, her er vi heldigvis bedre stillet, det gør øvelsen lidt lettere end så mange andre budgetdiskussioner, fordi beløbet rent teknisk kan findes uden for vækstrammen på de 350 mio. kr. Som sagt så har vi pengene, så også her er vi fulde af forhåbning, og også her er hjemmearbejdet gjort, så der er et seriøst grundlag for forhandlingerne.

Vi har faktisk i et godt samarbejde mellem Martin Geertsens forvaltning og børne- og ungdomsforvaltningen lavet en helt konkret plan med beskrivelse af renoveringsbehovet for hver enkelt bygning. Den fulde plan koster 1,8 mia. kr. over 8 år.

Ud over disse 2 store klumper, "Faglighed for Alle" og renoveringen af skolerne skal jeg, før jeg slutter, nævne 3 aspekter, som er særdeles vigtige, men som er af mere teknisk karakter.

Først og fremmest er der underskuddet og de økonomiske problemer i børne- og ungdomsforvaltningen. Louise Frevert, som var oppe lige før mig, har siddet i den gamle U&U-forvaltning og fulgt sagen længere end jeg. Men jeg vil godt sige, at som ny borgmester, ny borgmester i januar-februar i den her forvaltning er det i stigende omfang gået op for mig, at økonomistyringen har været yderst

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

mangelfuld. Der er akkumuleret et betydeligt underskud gennem de seneste år, den økonomiske styring har ganske enkelt ikke været tilfredsstillende. Det problem skal løses.

Derfor bad jeg også allerede tidligt på året om bistand fra både økonomiforvaltning og revision. Økonomiudvalget og Børne- og Ungdomsudvalget er nu blevet enige om de overordnede rammer. Der er truffet beslutning nu om anbefalinger til en strammere økonomistyring i både Børne- og Ungdomsudvalget og Økonomiudvalget inden for den sidste måneds tid.

Vi er nu i fuld gang med at udarbejde en plan for genopretningen på det grundlag. Planen vil indeholde forslag til en helt ny styringsmodel og anbefalinger til, hvordan vi kan løse de økonomiske problemer.

Det er ikke nogen let proces, det kommer til at tage lidt tid, men det er nødvendigt. Både vores nyansatte direktør og jeg har som hovedprioritet at få den økonomi på plads, for når vi forhåbentlig nu går i gang med at investere flere penge i området, så skal vi selvfølgelig også kunne have tillid til, at der er en god og sikker økonomistyring.

Det andet aspekt af lidt mere teknisk hænger i virkeligheden sammen med økonomistyringen både i børne- og ungdomsforvaltningen og i andre forvaltninger.

Vi har vedtaget en ny budgetmodel, som har et klart grundprincip, nemlig at der skal gives faste grundydelse f.eks. til hvert barn eller til hver enkelt ældre. På den måde sikrer vi gennemskuelighed og mulighed for at fastholde servicen.

Men enkelte områder er endnu ikke kommet med, og det skal de efter SF's mening. For at tale lige ud af posen, så har vi et enormt problem med udsatte børn og handicappede børn. Vi får flere og flere af den type børn og håber, at vi også her kan blive enige om det grundlæggende princip, som vi generelt er enige om, nemlig at når der kommer flere handicappede og udsatte børn, så skal der også sættes penge af til dem. Hvis vi ikke gør det, så skrider vores budgetter, for selvfølgelig kan vi ikke komme uden om at hjælpe de her børn. Det er af nærmest lovmæssig karakter, at de skal have hjælp.

Jeg mener, at det er et spørgsmål, som økonomiforvaltningen og børne- og ungdomsforvaltningen skal løse, for jeg går ud fra, at der er enighed om, at princippet i den nye budgetmodel også bør gælde på dette område. Så jeg går ud fra, at man kan finde løsninger på det her, medmindre jeg hører indsigelser i den videre debat.

Endelig vil jeg nævne vores såkaldte omprioriteringsrum. Allerede ved indkaldescirkulæret tog SF sammen med Enhedslisten i en fælles protokolbemærkning afstand fra den måde at omstille på. I SF ønsker vi at tage medansvar for at skaffe finansieringen af budgettet og sikre en god økonomi i København, men grønthøstermodellen har i den grad overskredet sidste holdbarhedsdato, der er ikke nogen lette besparelser tilbage, intet fedt at skære bort. Hvad vi er endt i er i en tåbelig øvelse, hvor besparelsesforslag ender på ønskelister og reddes ved forhandlingsbordet.

Lad os vende budgetprocessen på hovedet, starte med at se på indsatsområder og derefter diskutere finansieringsbehov og muligheder. Københavnerne skal kunne se vores politiske prioriteringer, de skal kunne se, hvad vi sparer væk for at sætte i gang af nye ting.

Jeg vil slutte, som jeg startede, med "Faglighed for Alle". Børne- og Ungdomsudvalget viste enorm handlekraft i foråret, da vi indgik forliget. Det har skabt optimisme og skal nu følges op af handling. Mange ting skal lykkes for, at vi får succes. Forvaltning, pædagoger og lærere og os politikere skal yde en ekstra indsats.

Børne- og Ungdomsforvaltningen er kendetegnet ved dygtige og engagerede medarbejdere, som bliver grundstenen i forandringsprocessen. Og en god og kreativ dialog mellem institutioner og forvaltning og mellem pædagogiske og samfundsmæssige og politiske hensyn er helt afgørende for, at vi bedst muligt gør gavn af kommunens samlede potentiale. Dialogen, respekten og samarbejdet er afgørende for, at vi lykkes.

Jeg har med interesse lyttet til det budgettaler, der har været indtil nu, og vil gerne kvittere for både overborgmesterens og andre ordføreres tilsagn om at sætte penge af til "Faglighed for Alle".

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Helt grundlæggende har der været talt om en opprioritering af børne- og ungdomsområdet. Der har været tale om, at området skal tilføres penge. Jeg går ud fra, at det vil kunne ses på bundlinjen, når vi er færdige med forhandlingerne og har gjort alle plus- og minusbeløb op, for indtil videre er det mest konkrete, der er sket, at der er peget på besparelser på 150 mio. kr. inden for området. Så alle de områder, som bl.a. Jan Andreasen nævnte her om tomme pladser, sygefravær osv., at de skal indgå, de indgår i det budgetbidrag, som Jan Andreasen og udvalget har afleveret.

Skal der ske en reel opprioritering, så skal der ikke blot tilføres 150 mio. kr. til nye initiativer, for det vil blot indebære en budgetmæssig status quo, altså at hunden fodres med sin egen hale.

En reel opprioritering må indebære, at der tilføres beløb, der er væsentligt større end det, der er afleveret. Det vil også være i overensstemmelse med KL-aftalen, som vi mener, vi er tvunget til at holde, selv om den er både kritisabel og ringe. I KL-aftalen er det forudsat, at der tilføres 200 mio. ekstra til kvalitetsløft på børneområdet i hele landet, altså i størrelsesordenen 20 mio. ekstra til København. Lad dette være en sober, seriøs invitation til gode konstruktive realitetsforhandlinger om budgettet, hvor vi kan indfri løfterne fra valgkampen.

(Kort bemærkning).

Jan Andreasen (A): Blot en kort kommentar til skoleborgmester Bo Asmus Kjeldgaards tale.

Det er jo sådan, at Børne- og Ungdomsudvalget ligesom andre udvalg har skullet bidrage til omprioriteringsrummet. Der er ingen i udvalget, der elsker besparelserne på daginstitutioner og børnehavvekasser, men med borgmesteren i spidsen har vi indstillet disse omprioriteringer. Sådan er det. Derfor undrer vi os lidt over, at borgmesteren nu på det nærmeste fra talerstolen her undsiger prioriteringerne.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Jakob Hougaard (A):** Jeg føler mig også kaldet til at komme herop for at markere, at vi er kede af, at der nu kommer meldinger om, at "Faglighed for Alle" skal udhules. Altså de initiativer, der ligger i "Faglighed for Alle", er i hvert fald noget, som vi fra Socialdemokraternes side mener er helt afgørende.

Hvis man skal begynde at lave en udhuling af det, så må vi få nogle svar på, hvad det er, der skal væk, skal det være heldagsskoler, skal det være indsatsen med skolemad, skal det være læseundervisningen, eller hvad skal det være.

Jeg mener, at vi må have som ambition at fastholde Faglighed for Alle, sådan at vi kan få vendt udviklingen på de mange københavnske skoler, hvor det faglige niveau halter.

Vi har alle udvalget bidraget til omstillingspuljen, og derfor må vi også bede om, at man fra borgmester Bo Asmus Kjeldgaards side så vil komme med nogle andre forslag til, hvor pengene skal findes. For hvis man vil prioritere "Faglighed for Alle", ja, så må der jo være noget andet, man ikke prioriterer nær så højt.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Bo Asmus Kjeldgaard:** Som nævnt vil vi gerne tage ansvaret for at skaffe finansiering til de nye ting, vi sætter i gang, men vi har allerede tidligt i forløbet, faktisk i sidste års budget, gjort opmærksom på, at vi syntes, der skulle findes en ny model. Derfor kaldte vi det omprioriteringsrummet.

Så har vi været igennem en proces nu i Økonomiudvalget, hvor vi har lavet en ny model, men en model, som i realiteten betyder, at børne- og ungdomsområdet skal bære en større besparelse, end hvis vi havde brugt den gamle. Det var ikke den intention, vi havde, da vi sidste år ønskede en ny model.

Der er besparelser, vi politisk set ønsker tilbagerullet, det er et politisk ønske fra SF, som vi går til forhandlinger med. Jeg vil godt minde om, at vi stadig væk jo har opretholdt langt størstedelen af de

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

besparelser, som udvalget har peget på, nemlig i størrelsesordenen 100 mio. kr., så det er ikke, fordi vi ikke har sparet noget.

Men vi synes ikke, at de besparelser, som her er nævnt både fra Ninna Thomsens og fra min side, er besparelser, som vi politisk ønsker at støtte. Derfor går vi selvfølgelig til forhandlinger for at få de besparelser rullet tilbage.

Det er klart, at vi så også vil komme ind i en prioritering af, hvad vi skal bruge det samlede råderum til. Der vil vi også bidrage med konstruktive gode bud til, hvordan vi kan rulle "Faglighed for Alle" ud i en takt, så vi når det hele, men over en lidt længere periode. Vi havde selvfølgelig ønsket os, at der var råd til det hele, men vi må jo sige, man kan ikke bruge pengene 2 gange. Det er sådan, at vi er bundet af en elendig aftale med regeringen, og det må vi se i øjnene.

Jesper Christensen (A): Den 23. marts i år stemte samtlige partier i Borgerrepræsentationen på nær De Konservative ja til planen om 5.000 boliger til 5.000 kr. om måneden. Så vi er næsten alle sammen enige om, at det er nødvendigt at bygge boliger til helt almindelige mennesker i København nu.

Man kan sige med de indledende bemærkninger, bliver man jo lidt i tvivl, om alle stadig væk har den ambition. Men der skal ikke være nogen tvivl om, at vi holder fast i ambitionen, og det er nødvendigt af 3 årsager.

For det første er det nødvendigt for at sikre den sociale sammenhængskraft i vores by, vi har brug for en mangfoldighed også i vores borgersammensætning, herunder også mennesker med en mellemindkomst, hvis byen ikke skal blive splittet mellem socialt udsatte boligområder og regulære velhaverenklaver.

For det andet er det nødvendigt, hvis ikke vi skal risikere en massiv fagflugt eller hjerneflugt og deraf følgende krise i den offentlige sektor. Som by kan vi ikke holde til, at de mennesker, der varetager så mange af vores kernefunktioner i velfærdssamfundet, flygter ud af byen, fordi de ikke har råd til at bo her.

For det tredje, og det er ikke det mindst vigtige, så tilsiger helt almindelig anstændighed og fornuft os at sikre billige boliger. Vi har simpelt hen pligt til at sørge for, at familier ikke tvinges til at flytte ud af vores by, når de får barn nr. 2 og får brug for mere plads.

Vi har pligt til at sikre, at de mennesker, der får Københavns offentlige sektor til at fungere, ikke tvinges til at bruge mange flere timer end i dag til transport til og fra arbejde, fordi de ikke kan bo i byen.

Derfor er det nødvendigt med billige boliger nu, det har Socialdemokraterne og heldigvis indtil nu en lang række partier slået fast, og i det kommende år får vi mulighed for at bevise, at vi har modet og den politiske vilje til at bevæge os fra skåltalerne til handling. Det er nu, vi kan skaffe billige boliger i København.

Så jeg synes, det er en fornøjelse, når man taler om budget og billige boliger i dag under budgetforhandlingerne, at det ikke er, fordi det kun er en udgiftspost. Det er det ikke, tværtimod, jeg taler om de billige boliger som en indtægtskilde for kommunen. Kommunen får ganske mange penge ind på grundsalget, penge, som det er oplagt at lade indgå i den samlede prioritering af vores budget for det kommende år.

Det at finde egnede grunde og sælge dem til billige boliger og udarbejde lokalplaner er i denne sammenhæng kommunens opgave. Det er en opgave, som vi gerne påtager os, men som vi selvfølgelig ikke altid kun får tak for. Der kan nemt brede sig en stemning af, at billige boliger er o.k., bare de ikke ligger lige i min baghave.

For Borgerrepræsentationens partier gælder det selvfølgelig om her at finde en balance, selvfølgelig skal der tages hensyn til lokale ønsker, og billige boliger skal udformes i harmoni med det omkringliggende samfund og lokale interesser. Men for os er det lige så vigtigt, at vi husker, vi varetager

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

hele byens interesser ved at bygge billige boliger. Derfor skal vi ikke altid hoppe med på de klagesange over lokale boligprojekter, der nødvendigvis vil komme.

Jeg håber, der i Borgerrepræsentationen findes andre partier end Socialdemokratiet, der er villige til at finde den balance. Det er jeg overbevist om, at der er, når jeg hører partiernes udmeldinger om behovet for billige boliger. Derfor er jeg stadig fuld af fortrøstning, når jeg afslutter denne tale.

Jeg glæder mig til den kommende tid sammen med jer at løse et af byens allerstørste problemer, nemlig boligproblemet, og jeg glæder mig til at bruge de mange penge sammen med jer, I får ind på grundsalg. Tak for ordet.

Jette Gottlieb (Ø): Det er åbenbart traditionen, at hver eneste går op på sit område og skitserer, hvad det er for nogle midler der skal til og er nødvendige for at sikre lige netop den og den udvikling, som man ser i sit udvalg.

Sådan har jeg det ikke. På teknik- og miljøområdet vil jeg egentlig mene, at vi kunne klare os selv. Faktisk er jeg mere optaget af, at der er områder, som er helt afgørende for vores by og vores fremtid, og det er børneområdet. Jeg mener, det er fuldstændig forkasteligt at skære ned på børneinstitutionerne, der må under ingen omstændigheder skæres på de områder, det er der, vi sikrer dels vores børns fremtid, men dermed også hele vores samfunds fremtid. Det opfatter jeg som vigtigere, det er afgørende, og det har vores ordfører på området jo så også redegjort for.

Men når det så er sagt, så vil jeg alligevel forholde mig til mit eget område, men det er kun på et område. Jeg vil nemlig forholde mig til de billige boliger. For Enhedslisten er det nemlig et af de helt afgørende områder, og det er også derfor, det var en stor glæde for os, at Enhedslistens forslag om billige boliger blev vedtaget i december sidste år.

Siden er det projekt jo løbet ind i voldsomme storme, politiske, økonomiske og såmænd også arealmæssige. Sagt med det samme, Enhedslisten vil ikke være med til at bygge billige boliger i parkerne, hverken Fælledparken eller andre parker, i grønne områder, i byens lufthuller, på Christiania, og hvor der ellers er gode forslag om det. Men vi vil gerne være med til en fortættet by og også med spektakulære højhuse, bare det sker i respekt for den historiske fremtræden af byens historiske perioder hver og en.

For os kan stormene overvindes, der er meget at gøre, men hvis politik er at ville, så lider vi lidt af et politisk underskud i København. Hvis man vil have billige boliger i København, så er det, fordi man oprigtigt vil bryde med årtiers boligpolitik, der netop har taget sigte på at skabe dyrere og dyrere boliger. Hvis man vil have billige boliger i København, så er det også for at gøre oprør mod regeringens stædige arbejde for at øge forskellene mellem rige og fattige. Vi ønsker en by for alle klasser og lag, alle aldersklasser og etniske grupper.

Så er vi også nødt til at gøre alt for at sikre, at der også er billige boliger til de næste generationer at flytte ind i, men hvis man vil alt det, så er det også nødvendigt at bruge hele spektret af virkemidler, ikke kun snedige fonde og smarte organiseringer, hvor man kan lave enkelt løsninger.

Vi må f.eks. kunne bygge kommunale lejeboliger på kommunale grunde, det er slet ikke sikkert, at den rigtige løsning er at tjene en masse penge på at sælge byens grunde. Hvorfor skulle man ikke leje dem ud til bygherrer, som man har gjort i tidligere tider med tilbagefaldspligt, det kunne man jo godt gøre.

Der må bygges kvalitet, det er i øvrigt også meget afgørende at have med ind i billedet. Vi er ikke interesseret i kortsigtet slumbebyggelse, der skal rives ned om 20 år. Kommunale grunde kan lejes ud ikke bare til andre aktører, men det vil også være muligt, at kommunen selv bygger.

Vi må bruge planlovgivningen til at reservere arealer i de store områder, hvor vi har medbeslutende myndighed, f.eks. Ørestad og Nordhavn. Vi kan bygge den type boliger med sociale indikationer og reservation, det er også muligt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Vi må arbejde for, at den almennyttige sektor går ind med sin kapital for at sikre, at der bliver en stadig vækst i antallet af almennyttige boliger. Det er det som den almennyttige sektor bl.a. er sat i verden for at sikre. Først når vi spiller på alle de muligheder og sammen med alle de aktører, er der chance for, at de billige boliger bliver en succes.

Der er mange, der vil sige, at det må man da ikke, men det er simpelt hen ikke rigtigt. Hverken i EU-direktiver, planlovgivning eller kommunalfuldmagten ligger der bestemmelser, der hindrer kommunen i at tage sagen i sin egen hånd.

Man skal måske tilføje, at der ligger lige så få begrænsninger i, at kommunen selv påtager sig vedligeholdelsen af sine egne ejendomme. Men man kan konstatere, at den ultraliberalistiske ideologi har gennemsyret den almindelige forståelse så meget, at selv dens modstandere underlægger sig dens retorik.

Hvis man for alvor vil noget andet, så kan man. Enhedslisten kan og vil og tør, og vi vil gerne lægge mange ressourcer i at samle alle gode kræfter for at virkeliggøre målet om en lokal social boligpolitik og billige boliger i København.

(Kort bemærkning).

Anne Vang (A): Nu hvor billige boliger er på tapetet, så kan jeg jo ikke lade være med at tage ordet i forbindelse med noget, Martin Hirsch sagde tidligere i dag. Han citerede en kendt ølreklame og sagde, "det er en ommer, capische". Så var det, jeg blev lidt forvirret, fordi hvad var det lige, der var en ommer, var det den boligplan, som Venstre og Martin Hirsch selv har stemt for. Hvis det var det, der var en ommer, hvad er så deres nye plan.

Det eneste konstruktive forslag, jeg har hørt fra Venstre, det var på et debatemøde i sidste uge med Jesper Schou, hvor Jesper Schou foreslog, at vi i stedet for at bygge 5.000 billige boliger til 5.000 kr., ja, så skulle vi bare hæve boligstøtten.

Det er da måske en meget god ide. At hæve boligstøtten 100 kr. er for det første noget, vi ikke må i kommunen, derudover koster 100 kr. 34 mio. kr., så hvis vi skal til at hæve boligstøtten med 3.000 kr., så ved vi godt, at vi har brugt vores kommunale budget et par gange.

Så egentlig vil det måske være rart, når der kommer kategoriske udmeldinger som at det er en ommer, capische, at der så kom egne forslag på banen, og nogle, som rent faktisk kunne lade sig gøre. Jeg synes, der er lidt en fare for, at når man kommer herop og siger, ja, vi vil gerne være med til at bygge billige boliger, så er det eneste, man i realiteten vil være med til at bygge, det er luftkasteller.

Det vi skal have nu det er rigtig handling. Det er nu, vi har en plan, det er nu, vi har en plan, der ser ud til at kunne lade sig gøre, og det er nu, der skal politisk vilje til.

Anette Holst Christensen (A): Socialdemokraterne ønsker en bæredygtig udvikling for Københavns Kommune. Vi ønsker, at byens borgere og kommunens medarbejdere trives i et rent miljø og med tilbud om sund, velmagende og giftfri mad. For rent miljø og sund mad er både et led i godt arbejdsmiljø og ægte livskvalitet.

I februar vedtog Borgerrepræsentationen at fastholde de 2 miljømål for Københavns Kommune, der indebærer, at kommunen skal være miljøcertificeret inden udgangen af 2008, og samtidig skal kosten i alle kommunens tilbud, f.eks. daginstitutioner, kantiner til medarbejderne og på plejehjemmene omlægges til at bestå af 75 pct. økologiske madvarer. Det er en stor øvelse.

Samtidig er der på lang sigt både miljømæssige og økonomiske fordele at hente, vel at mærke økonomiske fordele, der alene hentes ved at få så godt overblik over f.eks. ressourceforbruget, at det bliver muligt at dosere ressourcerne meget nøje. Det er det, miljøcertificeringen går ud på.

Borgmester Martin Geertsen sagde i sin budgettale, at sund mad, økologisk eller ej, var vigtig. Er sund mad vigtig, er det ikke lige meget, hvor meget vi satser på økologi. I en tid, hvor der gang på gang måles høje forekomster af giftstoffer selv hos de allermindste borgere i kommunen, ligger det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Socialdemokraterne særligt på sinde at sikre god, sund og giftfri kost både til borgerne, der benytter kommunens tilbud, og til medarbejderne.

Indførelse af 75 pct. økologiske madvarer i kommunens tilbud er et naturligt led i tankerne om et madhus, hvor fokus på det gode velsmagende og sunde måltid er. Socialdemokraterne prioriterer derfor at fortsætte arbejdet med at indføre økologiske madvarer i kommunens tilbud og vil arbejde for, at der afsættes det fornødne beløb i de kommende 2 år til de nødvendige medarbejderkurser, der kræves for at indføre økologi.

Vi Socialdemokrater mener, at den bedste investering, vi kan foretage, er i borgernes og medarbejdernes velfærd og fremtid. Vi ønsker, at de københavnske børn er sunde og bevidste om god og velsmagende mad fra vuggestuer til skolekøkkener. Vi ønsker, at de ældre borgere får velsmagende, sund og giftfri mad i deres hjem og på plejehjemmene, og vi ønsker, at medarbejderne får tilbud om sund velsmagende måltider til en rimelig pris på deres arbejdsplads.

Økologisk mad er også et led i at sikre miljøet i Københavns Kommune er rent og giftfrit. Nu nyder vi, at det er muligt at bade mange steder i Københavns Havn, det er virkelig en sejr, og det er en fantastisk udvikling, når man tænker bare 10-20 år tilbage i tiden, der ville det have været en utænkelig forestilling.

Socialdemokraterne ønsker, at det skal blive bedre endnu, vi ønsker, at miljømålet om, at det skal være muligt at bade langs hele havnefronten opfyldes. Det kan kun ske, hvis vi tager fat på at genoprette vandområderne i kommunen.

Socialdemokraterne mener, at byens vand skal være rent, de vandløb, som smykker københavnernes hverdagsture og ender med at blive til badevand skal være rent. Kun ved at prioritere vandmiljøet kan vi leve op til vandrammedirektivet og de dertil knyttede miljømål i 2015.

For Socialdemokraterne hænger miljøindsatsen sammen, vi må både satse på rene madvarer og rene omgivelser, så borgerne sikres sunde omgivelser, og miljøet bevares for vores efterkommere.

Socialdemokraterne ønsker, at Københavns Kommune fortsætter det forpligtende samarbejde med de øvrige 6 dogmekommuner. Vi er overbeviste om, at det vil accelerere Københavns udvikling til Europas miljøhovedstad. Sandheden er jo, at vi ikke kan leve op til den værdighed, ikke fordi vi ikke vil, men fordi regeringen i årevis har forhindret indførelsen af miljøzoner. Københavns Kommune kan derfor ikke opfylde EU's miljøkrav, når det gælder forurening fra partikler og NO_x.

Sandheden er også, at den ny lovgivning, der efter 3 års ørkenvandring åbner for etablering af miljøzoner ikke er nær vidtgående nok. Det er nødvendigt, at der er partikelfiltre på alle typer biler, ikke kun på de ældste biler, der desværre også er dem, der er færrest af. De mindste partikler kan kun opfanges af partikelfiltre og har den uheldige evne, at de via lungerne vandrer ind i kredsløbet og dermed giver lidelser i alle dele af kroppen. Der er derfor al mulig grund til at komme partikelforureningen til livs.

Derfor er det så vigtigt, at vi markerer København i forbindelse med miljøfestivalen. Socialdemokraterne glæder sig over den opmærksomhed, vi fik i forbindelse med dette års miljøfestival, og vi ønsker fortsat at bruge pengene på initiativer, som vi vitterligt har til hensigt at gennemføre. Det gælder f.eks. støjforurening.

Socialdemokraterne ønsker at gennemføre den Agenda 21-plan, som Borgerrepræsentationen vedtog i januar 2005. Vi mener, det er vigtigt at satse på at føre planen ud i livet, ikke kun at vedtage principper uden økonomisk dækning.

Her er støjforureningen et særligt problem, mange københavnere oplever støj som en meget generende og stressende faktor i deres hverdag, enten fordi de bor, arbejder eller benytter et af kommunens tilbud, der ligger tæt på en befærdet vej.

Socialdemokraterne ønsker at prioritere indsatsen mod de støjplagede områder, vi ønsker at se sagerne i en sammenhæng og på den måde få råd til mest muligt. Det sker ved både at prioritere de om-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

råder, der oplever flest støjgener og tænke støjforebyggende foranstaltninger ind, når vi alligevel skal reparere veje i et område.

I lyset af de ovennævnte udmeldinger og udmeldingerne fra budgettalerne i torsdags fra Socialdemokraterne er det ret overraskende at læse, at miljøet er forsvundet fra debatten, som 2 BR-medlemmer proklamerede i JP København i den forløbne uge. I forhold til miljøzoner har vi fra Socialdemokraterne været ude med udmeldinger og deltaget i at åle regeringen for deres bagstræberiske og utroværdige bekymringer i forhold til at kalde implementering af miljøzoner for en ekspropriation i forhold til transporterhvervet. Det har vi faktisk medvirket til under miljøfestivalen.

Heldigvis kunne vi også notere os andre signaler fra budgettalernes partier. Camilla Buchwald var inde på værdien af vedvarende energi, og borgmester Klaus Bondam pointerede, at Københavns Kommune skal gå forrest, når det gælder anvendelsen af miljøvenlige alternative drivmidler, så vi belastar miljøet mindre og kan indånde renere luft.

Også flere andre, Venstre og Dansk Folkeparti, hørte jeg var inde på tanken om København som en smuk og ren by. Klaus Bondam fremhævede projektet Gadens helte, et projekt for ikkeetniske danskere, der netop tager sigte på at sikre et rent og smukt København. Det vil vi Socialdemokrater gerne støtte. Vi håber, Venstre og Dansk Folkepartis udmeldinger betyder, at de også vil støtte et sådant projekt.

Det vil være interessant og tilfredsstillende, hvis vi kan finde fælles fodslag om måske med flere tilgange at gøre København til en renere by. Via arbejdet med byrum fortsat at arbejde på, at København er en flot by.

På vejområdet er der et stort efterslæb på vejvedligehold, det er afgørende, at vi får sat gang i den del af Københavns fremtid, for hvis vejene ikke vedligeholdes, forringes dagligdagen for københavnere, og værdien af kommunens ejendom og dermed københavnernes ejendom forringes.

Et særligt smertensbarn er opretning af vejene, Socialdemokraterne har et stærkt ønske om og vil arbejde for, at vejene genoprettes, så grunden ikke bogstavelig talt forsvinder under os.

I pagt med ønsket om sund økologisk mad, ren luft og rent vand så mener vi Socialdemokrater, at den daglige motion hører med til livskvalitet. Turen til og fra arbejdet er en god anledning til at få rørt sig og nyde byen. Derfor vil vi satse på at udbygge nettet af cykelstier, cykeltrafik er nemlig også miljøpolitik, hvis nogen skulle have glemt det.

Lotte Thiim Bertelsen (F): Jeg vil starte med at sige, at jeg synes jo, at borgmester Klaus Bondam sagde mange ganske fornuftige ting i sin tale forleden, og det er vi jo glade for. Jeg er også glad for, at Anette lige har sagt så mange fornuftige ting.

Noget af det borgmester Klaus Bondam sagde forleden, det var, at De Radikale gerne vil arbejde for, at byen i de kommende år udvikler sig til en miljømæssig højborg, hvor vi skal turde den bæredygtige udvikling. Det er jo noget, vi er rigtig glade for i SF.

Desværre kan man indimellem blive lidt bange for, at De Radikale mest fokuserer på det miljø, man kan se. De siger gode og kloge ord om vejene, om renholdelse, om toiletterne og om byrummet i det hele taget. Også omkring betalingsring eller trængselsafgifter kan vi i SF være enige med De Radikale og med Socialdemokraterne. Vi håber, at visse partier herinde kan komme i omdrejninger med at få sparket lidt til deres Christiansborg-repræsentanter, så vi snart kan komme i gang med det.

Vi vil også gerne have København som miljøzone, og det ser heldigvis ud til, at der efterhånden kommer lidt skub i den sag, så der ikke går så længe, før vi kan komme i gang med det.

Så vil vi gerne gøre en masse for den kollektive trafik og for cyklisterne i byen. Der er flere, der har været oppe og nævne, at cyklisterne og forholdene for cyklisterne er noget af det, der er med til at holde privatbilismen nede. Men i denne sammenhæng så er det altså også vigtigt, at vi ikke glemmer den kollektive trafik. Vi ser gerne, at der kan komme billig eller måske endda helt gratis, hurtig, re-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

gelmæssig og ikke mindst behagelig offentlig trafik i byen. Det mener vi er til god gavn for københavnere og for miljøet.

Så skal vi huske, at miljø er andet og mere end trafik. Hvis København skal blive en miljømæssig højborg, hvor vi tør turde den bæredygtige udvikling, så skal vi også se på energi- og forsyningsområdet. Vi skal se på, hvordan vi i Borgerrepræsentationen kan skabe rammerne for økologisk og energibesparende byggeri. Når vi i fremtiden skal lave lokalplaner for de nye byområder, f.eks. Nordhavn, så ønsker vi, at der etableres særlige zoner, hvor miljø er i fokus. Der skal være kvarterer, hvor byggeriet er 100 pct. energi- og miljøvenligt. Vi vil gerne have bydele, der er selvforsynende med energi, og vi vil have eksperimentelle miljøværksteder, og vi vil have en kommune, der tør støtte forsøg med nytænkning i byggeriet.

I Stenløse Kommune har man prioriteret de her ting, så hvorfor skulle vi ikke gøre det i København, Europas miljøhovedstad.

I SF vil vi også meget gerne være med til at bygge billige boliger. Den ene grund til, at det er godt at bygge billige boliger, det er, at Københavns Kommune er ilde stedt, hvis alle de mennesker, der sørger for og skaber rammerne for det gode liv, ikke kan bo i byen længere. Hvis alle sygeplejersker, lærere, politibetjente, kassedamer osv. ikke kan bo i byen, så har vi et problem. Det er mennesker, der er centrale i velfærdssamfundet, og personligt kan jeg da sige, at jeg er i kontakt med op til flere af dem, når jeg kører i bus, når jeg afleverer min datter, når jeg køber ind osv. osv.

Men det er nu engang sådan, at de fleste mennesker hellere vil arbejde 10 minutter fra deres bopæl end en halv til en hel time væk. Hvis vi skaber en by, hvor almindelige mennesker ikke har råd til at bo, så får vi et problem.

En anden grund er mindre praktisk og handler mere om ret og rimelighed eller ideologi, om man vil. I SF ser vi nemlig ikke nogen rimelighed i, at mennesker skal bo billigere, bedre eller større, blot fordi de er født med en guldske i munden. Hvorfor er det penge, der skal afgøre, hvor man bor, det er der ikke noget specielt rimeligt i. Derfor vil vi gerne bygge billigere boliger i København.

Som de fleste her ved, er det ikke nemt, alene grundpriserne gør det til en pebret affære. Men det største problem er nok dog alligevel, at der er så mange boliger i København i forvejen, for det gør jo, at der ikke er mange ledige grunde at bygge på, og hvor skal man så lægge de billige boliger.

I SF er vi ikke meget for at bygge på de grønne og de rekreative arealer, fordi vi mener faktisk, at der er alt for få i forvejen. Men måske kan det blive nødvendigt at flytte rundt på byens frirum, hvis vi vil have de billige boliger.

Jesper Christensen sagde tidligere, at der også var penge i de billige boliger. Vi synes, det kunne være en rigtig god ide, hvis man brugte nogle af de penge til at investere i idræt og i andre rekreative faciliteter i byen.

Så vil jeg lige sige lidt om højhuse, det bliver der snakket en del om for tiden. I SF har vi ikke noget principielt eller ideologisk mod at bygge højhuse. Måske er det en af de løsninger, som kan være gode for at få plads til alle de borgere, der gerne vil bo i København. Men det er vigtigt for os, at vi husker, at byplanlægning ikke er nogen højdekonkurrence. Vi er ligeglade med, om Malmø har 30 højhuse, der er højere end noget som helst i København, hvis bare vi københavnere trives og er glade for at bo i byen. Byrum, byliv, økologi og plads til forskellighed er stadig væk vigtigere kodeord for SF end 250 meter.

(Kort bemærkning).

Martin Hirsch (V): Tak til Lotte Thiim Bertelsen for redegørelsen. Vi bare lidt usikre i Venstre. Det kan være, vi kan få det præciseret: Byggeri Kløvermarken – er man for det i SF, eller er man ikke for det i SF?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Jens Nielsen (A): Overalt i den vestlige verden erkender man i de her år, at globaliseringens blanding af folkeslagene gennem indvandring er en større udfordring, end det så ud til. Massive og sejlivede sociale problemer er fulgt i kølvandet, problemer med beskæftigelse, problemer med forskelsbehandling og problemer med fremmedgørelse og vrede.

Det er vel vor tids absolut største udfordring at få det til at lykkes, som historisk ikke har været uden for forfærdende konflikter, at få kulturer til at mødes og få etniske mindretal til at opleve ligeværd med flertallet.

Vi skal naturligvis ikke glemme, at mange indvandrere allerede har fået et liv til at fungere med succes i det danske samfund. Men alt for mange indikatorer peger på, at de nævnte problemer til trods herfor kræver vor fulde opmærksomhed. I Sverige, i England, i Frankrig og mange andre steder er man i gang med diskussioner om betydelige ændringer i integrationspolitikken. Uroligheder og social nød har bidt sig fast og kalder på fornyet samfundsmæssig handling, det er nødvendigt, og det er på tide.

Jeg synes på den baggrund godt, vi kan sige, at vi har grund til at være rimeligt stolte af vores arbejde på beskæftigelses- og integrationsområdet i det forløbne halve år. Det er vi i hvert fald i Socialdemokratiet, og vi er glade for den enighed, det er lykkedes at opnå med en større del af partierne.

Vi har taget fat på mange af de svære spørgsmål og nye tiltag, og vi er blevet enige om en lang række af sådanne tiltag. Vi skal i denne samling vise, at vi tager denne samfundsmæssige udfordring op på probat vis og med respekt for grundlæggende menneskelige værdier, som Anne Vang sagde forleden, med omsorg for de nye.

Det er et område, hvor man må lytte til græsrodderne, og man kan komme til at lave nye skel, når man egentlig vil det modsatte. Der gives ingen garantier, men det nytter ikke at henfalde til handlingslammelse.

Lige før sommerferien vedtog vi en ambitiøs integrationsplan. Planen omfatter ikke blot en overordnet politik og vision på området. Parterne S, R, SF og Ø er også blevet enige om en række konkrete initiativer for 2007. Dem skal vi finde pengene til, godt 26 mio. kr., i dette forum.

København er landets mest mangfoldige kommune, vi har 67.500 eller 14 pct. indvandrere fra ikke-vestlige lande. Som i resten af Danmark og resten af Europa handler det om integration på en række områder. Det gælder beskæftigelse, uddannelse, bolig og tryghed, og det gælder problemer med diskrimination.

Beskæftigelse er en af de vigtigste veje til integration i det danske samfund. Det er derfor utroligt bekymrende, at indvandrere har et stort beskæftigelsesefterslæb. Kun ca. halvdelen står til rådighed for arbejdsmarkedet. Især blandt kvinderne står det skidt til, her er blot 41 ud af 100 på arbejdsmarkedet.

Samtidig arbejder indvandrerne typisk i bestemte brancher, hvor der ofte er lavere løn, ringere jobsikkerhed og færre muligheder for kompetenceudvikling og opkvalificering.

Københavns Kommune er en stor arbejdsplads. Med integrationsaftalen ønsker vi derfor at sikre, at kommunens medarbejdersammensætning svarer til dens borgere i etnicitet og uddannelse. Vi opretter bl.a. 50 nye elev- og praktikantstillinger og mindst 30 integrationsstillinger. Vi udnævner rollemødder og opretter en lederuddannelse med fokus på rekruttering og fastholdelse af personer med indvandrerbaggrund.

Også kommunens leverandører skal påtage sig et socialt ansvar. Når kommuner indkøber tjenesteydelser og bygge- og anlægsopgaver, laver vi sociale kontrakter med virksomhederne bl.a. om rummelighed i personalepolitikken. Men vi vil også gerne være med til at belønne de virksomheder, der gør det godt både kontant og ved, at de får adgang til virksomhedsnetværk og kan forbedre deres image.

Mange indvandrere har små selvstændige virksomheder, og det er vigtigt at få støttet og styrket det etniske iværksættereri. Vi vil derfor lave en kampagne for kom-i-gang-lån og en iværksætterkampagne målrettet etniske minoritetskvinder.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Samtidig viderefører vi eksisterende rådgivningstilbud, så iværksætterne kan få råd og vejledning med på vejen.

I København har vi flere udsatte boligområder eller det, vi kalder for ghettoer. Det er Mjølnerparken, Tingbjerg, Aldersrogade, Akacieparken og Lundtoftegade. Her står mere end hver anden beboer i den erhvervsaktive alder uden for arbejdsmarkedet. Samtidig er mere end 7 ud af 10 beboere indvandrere. Det skaber samlet set risiko for dannelsen af parallelsamfund. Det skal vi have sat en stoppe for, vi vil arbejde for blandede kvarterer og nærhed mellem indvandrere og danskere for at fremme integrationen.

Vi vil derfor udarbejde en samlet anvisningsstrategi for Københavns Kommune, som indebærer, at der ikke skabes nye ghettoiserede boligområder. Vi vil forbedre ghettoområdernes image for at gøre de udsatte områder mere attraktive for bl.a. virksomheder og foreninger.

Så vil vi gøre noget for beboerne i ghettoerne. Vi ved, at færre indvandrere og efterkommere deltager i de københavnske fritids- og kulturforeninger. Derfor laver kommunen en informationsindsats, der giver indvandrere og efterkommere bedre informationer om mulighederne for at deltage i livet i de københavnske fritids- og kulturforeninger.

Skal integrationen for alvor forbedres på lang sigt, er det uddannelsesområdet, vi skal have fat i. Her er det utroligt bekymrende, at så mange unge indvandrere falder fra ungdomsuddannelserne. 34 pct. af de 16-29-årige har kun en grundskoleuddannelse som deres højeste uddannelse. For etniske danskere er det tilsvarende tal 12 pct.

Vi er derfor i integrationsaftalen blevet enige om en række tiltag for at forbedre overgangen til ungdomsuddannelserne, bl.a. en mentorordning for de mest udsatte unge og et korps af rollemodeller med anden etnisk baggrund, der skal formidle gode erfaringer.

Vi etablerer også et second chance-uddannelsesforløb for unge uden folkeskolens afgangseksamen.

Så indeholder aftalen "Faglighed for Alle", som vi har hørt om tidligere her, også en række tiltag, der skal forbedre integrationen på uddannelsesområdet. Vi skal have sat en stopper for den sociale og faglige opdeling i skolerne, og så vil vi lave heldagsskoler, som vi har hørt, i de udsatte boligområder for at give børnene her en ekstra håndsrækning.

Det er lige så vigtigt at få bekæmpet diskriminationen og sikre København som en fortsat tryk by. En række behjertede mennesker er for øjeblikket i gang med at planlægge den årlige integrationsdag, der finder sted den 16. september, der ligger brochurer om det herude. Og med integrationsaftalen er vi også blevet enige om at sætte særlig fokus på diskrimination, som vi desværre ser rundt omkring bl.a. i nattelivet.

På tryghedsområdet skal vi have de frivillige initiativer mere på banen, og vi skal have inddraget forældrene til de udsatte børn tidligere bl.a. gennem forældrerådslagning og forældre- og ungdomskontrakter.

I starten af talen nævnte jeg beskæftigelsesaftalen, som vi indgik i man i år. Beskæftigelsesaftalen indeholder mange initiativer, der støtter op omkring integrationsplanen. Disse initiativer har vi allerede fået penge til inden for Beskæftigelses- og Integrationsudvalgets eget budget. Vi har afsat 24 mio. kr. til bl.a. opsøgende jobpatuljer og ekstra danskundervisning i ghettoområderne. Hermed vil vi sikre, at 1.600 kontanthjælpsmodtagere i ghettoområderne får mulighed for at få en plan, der bringer dem i job.

Vi vil også hjælpe de hjemmegående indvandrere, det er nemlig ikke alle, der uden videre kan klare et fuldtidsarbejde, derfor får de et særligt tilbud om at kombinere deltidsarbejde med opkvalificering.

Også ægtepar med børn skal have en særskilt håndsrækning, så børnepasning ikke bliver en forhindring for at passe et arbejde.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Jeg tror, vi alle sammen kan være enige i, at det her er en utrolig vigtig udfordring for Københavns Kommune. Det er en udfordring, der går på tværs af alle kommunens indsatsområder, det gælder beskæftigelse, uddannelse, bolig, fritid, sundhed osv.

Jeg nævnte i begyndelsen noget om Sverige, og jeg kan nævne, at der for nylig er udkommet en forskningsrapport bestilt af den svenske regering, der er kolossalt kritisk over for den ellers roste svenske integrationspolitik og kommer med en række alternative forslag på området. Nogle af de her forslag minder til forveksling om, hvad vi er blevet enige om i integrationsaftalen, bedre rekruttering, større socialt ansvar og i det hele taget en målrettet bekæmpelse af diskrimination.

Jeg tror, at vi med vores integrationsaftale, som vi har indgået, er på rette vej. Jeg håber derfor, at vi i fællesskab kan finde pengene til de initiativer, vi er blevet enige om i aftalen, initiativer, der i fremtiden vil gøre København til en mangfoldig og rummelig by, hvor alle borgere uanset etnisk baggrund har samme muligheder og deltager på lige fod i det omgivende samfund.

Det samfund, som vi gerne skulle give videre til de kommende generationer, uanset etnisk baggrund, i bedre stand, end vi forefandt det.

Per Bregengaard (Ø): Beskæftigelses- og Integrationsudvalget er et af de udvalg, som har leveret, kan man sige, ret pauvert til den her omstillingspulje. Det er ikke der, hvor grønthøsteren er slået rigtigt til.

Jeg synes, man faktisk kan se ud fra det her udvalg, at der har man forstået at lave nogle gode og i og for sig også omfattende og vigtige omprioriteringer. Man kan måske betragte det her udvalg som sådan et slags eksperimentarium for afskaffelse af omprioriteringspuljen.

Når det så er sagt, så er ikke alt lykke og fryd og gammen. Det er nemlig sådan, så det er min klare fornemmelse, at jobcentrene ikke er velfungerende. I for stort omfang siger personalet op, og det er vanskeligt at få stillingerne besat og især med personale med erfaringer inden for området. Det har naturligvis konsekvenser.

Alt for mange sager ligger og bliver ikke løst og slet ikke inden for en rimelig tid. Det drejer sig om førtidspensioneringssager, revalidering, skånejob, fleksjob og pensionsforhøjelser. Det drejer sig om manglende kontaktforløbssamtaler og sygedagpengeopfølgningssamtaler.

Meldingerne for området, også klienterne for den sags skyld, er entydige. Jeg er ved at få kortlagt i forvaltningen, hvor slemt det står til. Jeg skulle have fået noget svar i dag, men det har jeg ikke modtaget.

Men godt er det ikke, og jeg frygter, at situationen accelerer i en nedadgående retning, hvor løsningen af opgaverne ligger hen, og også på den måde, at en økonomisk boomerang kommer til at ramme kommunen lige i nakken, når opgaverne ikke bliver løst, så straffer staten os økonomisk.

Det kan meget vel være, at det ikke var fornuftigt at flytte ind i de nye jobcentre 15. juni, hvorefter man inkl. lederne holdt ferie. Men sket er sket, og der skal tages fat om opgaven nu.

Det kan godt være, at det ikke er særlig visionært, men fungerende og helst velfungerende jobcentre er Enhedslistens topprioritet inden for Beskæftigelses- og Integrationsudvalgets område, når det handler om budgettet. Vi mener, at det byder situationen os.

Enhedslisten vil et lønloft til medarbejdere i de udførende enheder, så vi kan komme på niveau med omegnskommunerne, der har langt mere attraktive lønforhold og arbejdspladser end de københavnske. Dette krav er i øvrigt det samme for socialforvaltningens vedkommende.

Enhedslisten vil ekstraordinære indsatser for at nedbringe det arbejdsmæssige efterslæb, vi vil en større grad af fastholdelse af medarbejderne og besættelse af de ledige stillinger i de udførende enheder. Vi vil i den forbindelse også gerne have oprettet særlige, rummelige småjobs til servicering. Dette kan så være et kontant bidrag til at hjælpe de mennesker, som rammes af kontanthjælpsloftet

Vi vil også meget gerne have et tværfagligt team til at styrke indsatsen over for de langtidssygemeldte.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Enhedslisten går endvidere ind i budgetforhandlingerne med en væsentlig vægt på de aftalte krav omkring beskæftigelsen og integrationen. Vi lægger især vægt på en opsøgende beskæftigelsesmæssig og social indsats i de udsatte boligområder, på oprettelse af elev- og praktikantstillinger samt integrations- og oplæringsstillinger i kommunen. Ligesom vi skal have gang i de sociale krav til dem, kommunen indgår kontrakter med.

Vi vil også have sikret den internationale dag og sikret et godt afsæt for kommunens antidiskriminationsarbejde.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Jakob Hougaard**: I en tid, hvor der mangler både avisbude og postbude og mange andre vigtige funktioner i samfundet, er det ret afgørende, at vores jobcentre fungerer. Jeg tror på, at det er en fordel for København, at vi er startet tidligt, jeg tror, det er en fordel for arbejdsmarkedet, at vi har lavet de her jobcentre, som er én indgang til arbejdsmarkedet, hvis man har levet i København.

Så kan jeg godt bekræfte, at vi jo har en række problemer, når vi flytter om her i vores forvaltninger, flyttedagen hører op på et tidspunkt, og tingene kommer på sin plads. De bunker, som vi har arvet fra de gamle forvaltninger skal løses, og det gør vi gennem en arbejdsdeling, som vi er i færd med at iværksætte ude på de enkelte centre. Og så har vi jo her i København fokus netop på rekruttering og sygefravær som et af de temaer, vi har talt om skal prioriteres i forhold til Økonomiudvalgets arbejde.

Det er nogle ting, jeg tror er nødvendige i alle vores forvaltninger, og jeg vil gerne sige, det skal vi arbejde videre med også i de nye jobcentre.

Om det så skal være sådan, at vi skal gå ind og give medarbejderne højere løn er jo en af de ting, som er i spil i forhandlingerne, og vi må jo se, hvordan det falder på plads, hvis den mulighed skal bruges.

Ellers vil jeg sige, at der er fokus på at løse nogle af de problemer, og vi har haft et møde med de faglige organisationer, som er glade for, at vi har en tæt kontakt om at løse problemerne.

Signe Goldmann (F): For kort tid siden kom Rådet for Socialt Udsatte med deres årsrapport. Her kan man læse, at de mennesker, der i forvejen havde mindst og har haft det sværest, under denne regering har fået endnu mindre at gøre godt med og dermed har fået det endnu sværere.

Når det kommer til at bekæmpe uligheden, så er regeringen dumpet med et brag, det kan jo heller ikke komme bag på nogen, der er vel ikke mange, der seriøst har troet på, at statsministeren havde noget dybtfølt ønske om at komme uligheden til livs, selv om han havde travlt med at få lukket munden på socialministeren, da hun lidt for ærligt kom til at sige det modsatte.

Men uanset hvad der er blevet sagt om ulighed, så er handlingerne i hvert fald ikke til at tage fejl af, love om starthjælp, kontanthjælpsloft og 300 timers regel, besparelser på over 2 mia. kr., som man kan læse i rådets rapport.

Den voksende ulighed er en realitet, som vi som ansvarlige politikere i landets hovedstad er nødt til at forholde os til. Jeg er i øjeblikket i gang med at skrive en bog om kontanthjælpsloftet, hvor jeg har været rundt i landet og interviewet nogle af de mennesker, der er blevet ramt af loftet, og det er hjerteskrærende historier om fattigdom i dagens Danmark.

Det er historier om børnefamilier, der for at få råd til aftensmaden står op tidligt om morgenen, og mens alle vi andre stadig ligger og sover i vores lune senge, lister de ud for at samle ølflasker, som nattelivet har efterladt på gader, i buske og i skraldespande, og de står tidligt op både for at komme før de andre, der er ude i samme ærinde, men lige så meget for ikke at blive set og blive genkendt, for de skammer sig.

Det er historier om børn, der ikke længere har råd til at gå til gymnastik eller fodbold, historier om hvordan man diskret holder hånden op foran munden, når man smiler, så man ikke afslører, hvor dårlig stand ens tænder er i.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

I den beskæftigelsesaftale, vi har forhandlet på plads i Beskæftigelses- og Integrationsudvalget, er det lykkedes at få afsat 12 mio. kr. til at prøve at hjælpe nogle af disse familier i gang med et arbejde, måske bare nogle timer om ugen, så de kan undgå de værste konsekvenser af regeringens lovgivning.

Jeg er meget tilfreds med, at det her er lykkedes at få sat fokus på, hvordan vi kan skærme mod den værste fattigdom, men det vil langt fra være alle, vi kan hjælpe ad den her vej. Derfor vil jeg gerne sende en stærk appel her i dag om, at vi stadig har de her mennesker med i vores overvejelser, når vi jonglerer rundt med millionerne. Det kan f.eks. være i form af billige eller gratis fritidstilbud målrettet børnene i de fattigste familier.

En anden problematik, der er tæt forbundet med fattigdommen, er integrationen. For en stor del af de mennesker, der bliver ramt af den ulighedsskabende lovgivning er mennesker, der har en anden etnisk baggrund end dansk. Vi har fået skabt en underklasse, der i høj grad er kendetegnet ved at have en hudfarve, der er mørkere end gennemsnitskuløren.

Ud over de økonomiske og sociale problemer, som de her mennesker slås med i dagligdagen, så er der også mange af dem, der føler sig uønskede og oplever, de bliver diskrimineret i vores samfund. Det kan vi ikke være bekendt, og det er desuden en tikkende bombe, hvis vi ikke for alvor får vendt udviklingen. Vi kan vel alle sammen huske billederne fra de brændende forstæder i Paris.

Det at få flygtningen og indvandrere i arbejde har i integrationsdebatten nærmest fået status af at være et mirakelmiddel. Vi kan ikke blive uenige om, at det er godt, at folk kommer i arbejde, men det skaber ikke meget integration, hvis det er et rengørings- eller avisjob midt om natten, hvor man aldrig kommer i kontakt med en etnisk dansker. Det giver heller ikke de store sociale løft, hvis vi kun får folk i job, hvor lønnen stort set ligger på dagpengeniveau.

Så selv om vi kan glæde os over den faldende arbejdsløshed, så skal vi passe på, at den ikke bliver en sovepude, selv om alle kom i beskæftigelse i dag, så ville der stadig væk være en stor integrationsopgave, der skal løses.

Når jeg taler med københavnere med etnisk baggrund, så kan langt de fleste fortælle om, hvordan de har oplevet at blive diskrimineret i forskellige sammenhænge. Det kan være meget håndgribeligt, f.eks. når unge mænd ikke bliver lukket ind på diskoteker eller kommer til at stå tilbage blandt dem, der ikke fik en praktikplads, eller kvinder, der er blevet råbt eller spyttet efter på gaden.

Men det kan også være den mere uhåndgribelige af slagsen, oplevelsen af at blive mødt med fordomme, blive tiltalt i et lidt andet tonefald, følelsen af altid at være bagud på point, før man overhovedet har sagt noget.

Hvis vi vil noget med integrationen, så er vi nødt til at tage fat på den diskrimination, der foregår i vores by. I den integrationsaftale, vi har lavet, er der blevet afsat 1½ mio. kr. til at bekæmpe diskriminationen. Deraf skal ca. en halv mio. kr. gå til en diskriminationsombudsmand.

Jeg er rigtig glad for, at det kom med i aftalen, at hvis vi skal være realistiske, så får man ikke meget for en halv million kr.

For nogle uger siden inviterede jeg hele Beskæftigelses- og Integrationsudvalget med til Malmø, for selv om det er en mindre svensk provinsby, så er den udstyret med eget antidiskriminationsberuf med 2 faste medarbejdere. Jeg synes egentlig, det er lidt pinligt, at vi her i Danmarks hovedstad ikke engang kan matche Malmø på dette område.

Jeg vil derfor også gerne sende en appel til, at vi prøver at finde lidt flere penge til dette område, så vi for alvor kan få gjort en indsats for at skabe en by uden diskrimination.

Vi har fået lavet en rigtig god integrationsaftale, som jeg personligt håber, der bliver fundet penge til i budgettet. Det samme gælder for skoleaftalen, der kan være med til at sikre, at alle byens børn får en skolegang, der åbner en fremtid af muligheder, så vi kan få brudt den negative sociale arv.

Det er mit ønske, at vi, når vi om 3½ år slutter vores periode her i Borgerrepræsentationen, kan se tilbage på vores arbejde med stolthed og sige, at vi virkelig gjorde noget for at sikre, at alle københavnere fik en chance. Regeringen er dumpet, men det gør det kun så meget desto vigtigere, at vi består.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Der var en lille trykfejl heroppe på knapperne, så næste taler er borgmester Jakob Hougaard.

Borgmester **Jakob Hougaard**: Nu var integrationspolitik jo et af de rigtig store temaer, da vi gik i valgkamp, og derfor kan man jo undre sig over, her hvor vi slutter af på debatten i budgetforhandlingerne om integration her ved førstebehandlingen, at de borgerlige partier faktisk har været helt fraværende her fra debatten. Hvor er venstreløvernes store brøl dog blevet af, ja, måske er det, fordi vi har fat i noget rigtigt i den politik, vi har lagt frem, og som vi forsøger at få med i budgetaftalerne.

Jens Nielsen har jo redegjort så ganske glimrende for de meget vigtige initiativer, som vi fra Socialdemokratiets side er glade for at have fået ind i den nye integrationspolitik. Det gælder bestræbelserne på at befri København for ghettoiserede boligområder, en af de måske allervigtigste indsatser om overhovedet for en vellykket integration.

Det gælder om at få ressourcestærke borgere til at flytte ind, skabe det blandede hverdagsmøde, få løftet det faglige niveau i skolerne osv. osv., ting som vi vil arbejde for blive realiseret i forhandlingerne.

Jeg er gået herop for at supplere med yderligere to emner, som jeg synes er ret vigtige, og som har relation til især gruppen af unge indvandrere. Det gælder for det første indsatsen for større tryghed og kriminalitetsforebyggelse i boligområderne, og for det andet gælder det ønsket om at få flere unge ind i forenings- og sportslivet.

På de her to områder har Socialdemokratiet stillet med nogle rigtig gode forslag, som desværre lidt for automatagtigt blev afvist af partier her i Borgerrepræsentationen.

Det første forslag om at støtte Fædregruppen på Nørrebro stillede vi sammen med SF i foråret, det blev afvist i Socialudvalget. Det andet forslag om, at alle børn på Bispebjerg og i Nordvest skulle have en fødselsdagsgave på deres 10-års-fødselsdag, ja det lykkedes det heller ikke at få opbakning til i Kultur- og Fritidsudvalget.

Men vi giver ikke op så let. Det kan godt være, bolden ikke er andet end skudt til hjørne, men den skal i spil igen. De her forslag vil vi kæmpe for, at vi kan få realiseret, og det skal københavnerne vide. Derfor er de nævnt her i dag som indledning til budgettet.

Særligt i lyset af Venstres budgettale må jeg sige, at jeg vejrer morgenluft, fordi talte borgmester Martin Geertsen ikke om den trygge by? Jo, det gjorde han her sidste torsdag, og det vil jeg gerne kvittere for, for vi deler også det synspunkt, at København skal være et trygt sted at færdes, når man er ude på gader og stræder.

Det er da derfor helt absurd, at Fædregruppen på Nørrebro er nødt til at dreje nøglen om ved årsskiftet, fordi støtten fra kommunen hører op. Der er i rigtig høj grad brug for kontakt til unge, som hænger på gaderne, og det arbejde har Fædregruppen jo lavet i snart 10 år med det opsøgende kriminalitetsforebyggende arbejde, et arbejde, der har givet dem et hav af priser bl.a. fra Hanne Bech-Hansen, som gav dem en hæderspris for at holde orden ved Moses Hansens besøg i 2002 på Nørrebro og så ved de parader, som man har lavet fra bøsser og lesbiskes side.

Derfor synes jeg, at vi her i forhandlingerne skal tage borgmester Martin Geertsen og Venstre på ordet. Derfor vil jeg varsle, at vi vil stille forslag om at støtte Fædregruppen her i Borgerrepræsentationen, og der er Venstre naturligvis inviteret med til at støtte det gode initiativ. Det samme er De Radikale, som i denne sag desværre ikke har været særligt medgørlige, og som har arbejdet imod tanken om det her vigtige arbejde.

En af de ting, som Fædregruppen laver, det er jo at få unge indvanderrødder ind i nogle gode fritidsaktiviteter. Det er lige præcis, kan man sige, det clou, der skal til, for at det også kan komme ind på det andet tema, vi nævnte, nemlig fødselsdagsgaven.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Der vil jeg gerne tage borgmester Martin Geertsen på ordet, fordi i sin tale her sidste torsdag, der lancerede borgmesteren jo sine store planer om at investere i nye idrætsanlæg over en 10-årig periode, og det flugter jo fantastisk godt med de bestræbelser og meldinger, som bl.a. Socialdemokraterne er kommet med.

Så lad os da finde hinanden i en fælles indsats for at løfte de anlæg og lad os finde hinanden i realiseringen af fødselsdagsgaven. Det er jo netop et løft til idrætten på integrationsområdet, et løft, der er brug for. Fødselsdagsgaven er jo et tilbud om et foreningsmedlemskab til alle 10-årige, som fremmer målet om lige økonomiske muligheder for børns medlemskab af foreninger og herunder idrætsforeninger.

Børn fra de fattigste familier dyrker markant mindre idræt end deres rigere jævnaldrende. Både DGI og Danmarks Idræts Forbund vurderer, at der er en overvægt af indvandrere blandt de fattige børn, der ikke dyrker sport.

Her tror jeg, at fødselsdagsgaven er et rigtig godt initiativ, som kan bringe de frivillige foreninger yderligere i spil i integrationsarbejdet og i den sociale indsats. Så lad os sammen arbejde for få gjort det her realiserbart og få modvirket de uheldige følgevirkninger af, hvad begrænset idrætsudøvelse er, nemlig overvægt, færre oplevelser, netværk, fællesskaber, rollemodeller, alle de ting, som børn får gennem deltagelse i idrætslivet, og som jeg ved, at borgmester Martin Geertsen selv er meget opmærksom på.

Det frivillige er jo også et tema, som jeg ved, at de borgerlige partier har fremhævet gang på gang i forhold til integrationsindsatsen både fødselsdagsgaven og Fædregruppen trækker på de frivillige kræfter i de udsatte områder. Det er en vigtig vej til at aktivere borgerne for en indsats for dels at forebygge kriminalitet, dels at hjælpe unge på vej.

Så kære borgmester Martin Geertsen, lad os finde hinanden, lad os arbejde sammen på at styrke den frivillige styrke, den frivillige sektor og det frivillige arbejde for en bedre integration.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Martin Geertsen**: Jeg synes næsten, borgmester Jakob Hougaard skal have noget ud af sine store anstrengelser her fra talerstolen, så jeg vil kvittere for invitationen ved at sige, at det bliver ikke med Venstres stemmer, at fødselsdagsgaven bliver til noget, af flere forskellige årsager.

Dels fordi det ikke virker, altså de enkelte gange man har tilbudt gratis medlemskab i forhold til klubber f.eks., der har det vist sig efterfølgende ikke at virke, man har ikke formået at holde de unge mennesker fast i klublivet efterfølgende. Det er den ene del.

Den anden del er sådan set, at nu er jeg lige blevet far for noget tid siden, og havde jeg nu boet i en af de der berørte bydele, og min datter til den tid fik et af Jakob Hougaards generøse tilbud, så tror jeg sådan set, jeg ville sige nej tak, fordi som Jakob Hougaard ved, så er sådan nogle som både Jakob Hougaard og jeg jo sådan set meget udmærket lønnede, og vi er jo begge to selv i stand til at betale for vores børns foreningsmedlemskab.

Skulle man gøre noget, så skulle man sætte ind i forhold til de mennesker, som har en anstrengt økonomi, men da ikke lave sådan en generel omvendt grønthøster og mase penge ud over familier i København, som sådan set selv vil være i stand til at prioritere deres privatøkonomi.

Så det bliver ikke med Venstres stemmer, at fødselsdagsgaven bliver til noget, men jeg synes nu alligevel lige, jeg ville kvittere for borgmester Jakob Hougaards anstrengelser ved at tale så længe, at han troede, at jeg, blot han holdt op med at tale, ville stemme for. Men sådan bliver det ikke.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Jakob Hougaard**: Det er jo sjældent med politikere, som ikke er i gavehumør, men vi må konstatere, at borgmester Martin Geertsen ikke vil give gaver.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Der synes jeg bare, man kan nævne, at man kan give et eksempel fra borgmester Martin Geertsens egen forvaltning, hvor der netop bliver givet gaver, nemlig den medarbejder ved Nørrebro Bibliotek, som opsøger familierne i Mjølnerparken og omegn og alle børnefamilier, uanset hvilken baggrund man har, får en gave fra borgmester Martin Geertsens forvaltning, nemlig i form af en Læs Let-bog, sådan at børn kan arbejde med deres begreber, inden at de er et halvt år gamle. Så den praksis har borgmester Martin Geertsen jo allerede i hans egen forvaltning i dag, hvorfor ikke udbrede den gode erfaring til andre områder. Det er der brug for.

(Kort bemærkning).

Margrethe Wivel (B): Bare en kort bemærkning til integrationsborgmester Jakob Hougaard angående Fædregruppen, som truer med at dreje nøglen om. Det tyder lidt på, at du er meget dårligt forberedt og meget dårligt inde i sagerne, fordi alle ved, at der er ansøgningsfrist til § 115-midler nu her. De har søgt i mange år, og de kan søge igen.

Samtidig pågår der forhandlinger om at lægge Spiderhouse ind under forvaltningen, således at man kan videreføre aktiviteterne, så der er ikke det ringeste hold i, at de behøver dreje nøglen om.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Mikkel Warming:** Jeg kan supplere med, at ansøgningsfristen til § 115-midlerne – det kan borgmester Jakob Hougaard bringe videre – er 4. september. Fædregruppen har ikke fået § 115-midler i 2006, så det er ikke bortfaldet af dem, der kan begrunde den udmelding om, at de skulle lukke.

Jeg ved heller ikke, om bortfaldet af de 46.000 kr., der er givet i folkeoplysningsstøtte til Nørre Bronx-projektet, som man formentlig kan søge igen for 2007, kunne begrunde den udmelding.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Jakob Hougaard:** Det, Fædregruppen på Nørrebro har brug for, det er politisk opbakning, det er et klart signal fra politikerne, her i Borgerrepræsentationen: vil man støtte Fædregruppens arbejde, eller vil man ikke støtte Fædregruppens arbejde.

Henvisningen til diverse puljer og ansøgningsfrister og bureaukratiske jungler og alt muligt andet mener jeg i virkeligheden overhovedet ikke er det svar, som vi skylder Fædregruppen. De har fået forskellige bevillinger fra år til år, og nu vil de gerne have en fast aftale om at videreføre driften. Det er ikke yderligere et eller andet bureaukratisk svar fra socialborgmesteren om en pulje, de kan søge.

Så skal borgmester Mikkel Warming jo gå herop og fortælle, om han vil støtte en sådan ansøgning. Vil De Radikale støtte en sådan ansøgning, det savner jeg meget klart svar på fra socialborgmesteren.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Mikkel Warming:** Grunden til at jeg tog ordet var, at borgmester Jakob Hougaard talte om, at støtten udløb, og jeg gjorde i al stilfærdighed opmærksom på, at den støtte, der udløb, der var tale om 46.000 kr. fra folkeoplysningsmidlerne og ikke andet, og det er de bevillinger, Fædregruppen har fået i 2006.

Så gør jeg i øvrigt opmærksom på, at der er mulighed for på linje med alt andet frivilligt socialt arbejde i denne by at søge § 115-midlerne.

Så kunne jeg, men nu gjorde Margrethe Wivel det, gøre opmærksom på, at nogle af de aktiviteter, som Fædregruppen har været inde over, Spiderhouse på Nørrebro, har man for 14 dage siden i 10-punkts-planens udvalg mellem Kultur & Fritid, Børn & Unge og socialforvaltningen taget fat i, sagt, vi laver et 4 ugers minifeltstudie, finder ud af, hvad foregår der, hvor mange er tilknyttet, kan det blive

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 28. august 2006**

bedre og finde ud af at få afklaret i den periode, skal det forankres i de 3 forvaltninger lokalt. Det arbejde synes jeg, man skulle give lokalforvaltningerne tid til.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Sidste korte bemærkning til borgmester Jakob Hougaard.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Jakob Hougaard**: Så meget kort vil jeg da bare sige, at vi må jo konstatere, at socialborgmesteren ikke vil svare på spørgsmålet. Spørgsmålet var, vil han støtte Fædregruppen eller ej? Jeg taler jo ikke om Spiderhouse her, jeg taler om Fædregruppen på Nørrebro, og det er det, jeg har rejst som tema.

(Kort bemærkning).

Carl Christian Ebbesen (O): Det er borgmester Jakob Hougaard, der spørger, om vi vil give politisk opbakning til Fædregruppen på Nørrebro.

Der må jeg sige, det har jeg overhovedet ingen ønsker om, og jeg stiller mig også meget undrende over for, at vi ligefrem har partier her i Borgerrepræsentationen, der synes, at vi skal bakke op om en leder derude, som har et meget problematisk forhold i forhold til homoseksualitet, at det er den slags ting, han skal gå og sprede rygter om på Nørrebro og indoktrinere de unge mennesker til, at det at være homoseksuel er en sygdom. Jeg kan slet ikke forstå, at borgmesteren selv her vil gå ud og bede om økonomisk opbakning til en sådan gruppe.

Der har også været diskussioner omkring det kvindesyn, som formanden derude har været fremme med, omkring kønsadskillelse. Jeg synes, det er dybt, dybt problematisk. Så hvis du spørger om politisk opbakning, så er svaret klart nej fra Dansk Folkeparti, det er bestemt ikke noget, vi skal støtte.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Jeg synes bestemt ikke, at det tilkommer Borgerrepræsentationens medlemmer her i salen at viderebringe rygter, der på forskellig vis er blevet taget afstand fra.

Men på baggrund af de bemærkninger, der her faldt, vil jeg tillade nogle yderligere korte bemærkninger, der er tale om 3, det er Lars Rasmussen, borgmester Mikkel Warming og Margrethe Wiwel.

(Kort bemærkning).

Lars Rasmussen (A): Jeg vil da bare kort gerne bede Carl Christian Ebbesen om at dokumentere sine påstande, de må komme et eller andet sted fra, det synes jeg da, han skylder Fædregruppen.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Mikkel Warming**: Jeg er meget enig i afstandtagen fra løse rygter. Hvis det var sådan, som Carl Christian Ebbesen nu fuldstændig udokumenteret viderebringer her fra talerstolen, hvordan kunne det så være, at nogle af hovedkernen i nogle af de frivillige aktiviteter, som bl.a. Fædregruppen står for på Indre Nørrebro, nemlig Spiderhouse, var noget, som man helt seriøst overvejede på lokalt forvaltningsmæssigt niveau at sige, er det noget, der skal styrkes ved f.eks., hvis og såfremt de 4 ugers minifeltstudie finder det relevant, at man så skulle forankre det i en eller i et joint venture i de 3 forvaltninger.

Altså hvis det, Carl Christian helt udokumenteret bringer videre heroppefra, så ville man jo være torskedum, hvis man overvejede sådan noget lokalt, og det er man ikke i lokalforvaltningerne på Indre Nørrebro.

(Kort bemærkning).

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Margrethe Wivel (B): Jeg vil også bare gerne henstille til integrationsborgmester Jakob Hougaard, at han gør sig klart, om han vil have gadeopsøgende arbejde, som Fædregruppen skal stå for, for det er alt, hvad lokalforvaltningen på Indre Nørrebro siger, det er, de udfører ikke gadeopsøgende arbejde. Det, de udfører i dag, det er lektiehjælpsaktiviteter, idrætsaktiviteter i bl.a. Spiderhouse. Lige præcis Spiderhouse er der, som socialborgmester Mikkel Warming flere gange har været inde på, tale om at bemane professionelt. Men vil man have gadeopsøgende arbejde, så har vi et lokalcenter, det er lige nu dem, der står for det. Det udfører Fædregruppen faktisk ikke, og det siger formanden faktisk også selv.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Jeg gav tilladelse til 3 afsluttende korte bemærkninger, men da der har været en henvendelse direkte til Carl Christian Ebbesen, så får du også ordet for en kort bemærkning, og så går vi over til talerrækken.

(Kort bemærkning).

Carl Christian Ebbesen (O): De citater, jeg kommer med her, er fra et interview, der har været med formanden for Fædregruppen på Nørrebro. Jeg har fundet den på Infomedia. Jeg ved godt, citaterne er gamle, men det ændrer jo ikke på, at vedkommende åbenbart havde de holdninger på det tidspunkt, hvor en tvivl blev givet.

Jeg vil ikke udelukke, at der er blevet taget afstand fra dem, hvor han er blevet konfronteret med dem nu her på et senere tidspunkt, men det, der bare undrer mig, det er, at man ikke tager afstand fra dem, efter at de er blevet bragt i avisen, og det har han ikke gjort. Det at han er ude nu, det er i forbindelse med, at han skal til at have økonomisk støtte fra kommunen og andet, så tager man pludselig afstand fra dem, fordi nu er det ikke legitimt.

Jeg er stadig ikke et sekund i tvivl om, at han har de holdninger, han har haft de holdninger, han har udtalt det til avisen, og jeg har søgt det på Infomedia.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Jeg gentager den irettesættelse, jeg kom med på et tidligere tidspunkt, som jeg ikke synes blev dementeret af det, der her blev sagt.

Peter Schlüter (C): Må jeg så ikke have lov at supplere Carl Christian Ebbesen, jeg har nemlig også læst aviser og stødt ind i lignende citater, hvilket selvfølgelig også påvirkede min holdning til Fædregruppen og dens ledelse. Selvfølgelig gjorde det mig bekymret i forhold til de mennesker, som de repræsenterer. De frivillige skal jo også gerne selv kunne opføre sig og ytre sig med respekt for deres medmennesker, det er jo det, de skal lære børnene på Nørrebro.

Nu er vi inde på beskæftigelses- og integrationsområdet, så lad os da lige fortsætte her. Erhvervslivet skriger på arbejdskraft, og det stiller unægtelig krav til Københavns Kommune og kommunens rolle, fordi kommunen er jo leverandør her til erhvervslivet, leverandør i arbejdskraft, leverandør i kompetent arbejdskraft, leverandør i medarbejdere med kvalifikationer.

Når jeg siger det, så hænger det lidt sammen med, at vi Konservative desværre ikke var med i integrationsforliget, og det var vi jo bl.a. ikke, fordi vi syntes, at de sociale klausuler ganske enkelt var uspiselige for erhvervslivet. Fordi når vi snakker om kvalifikationer og kompetencer, så har erhvervslivet nogle helt specifikke krav til medarbejdere, de ansætter, og derfor kan vi ikke bare, undskyld jeg siger det, proppe en hvilken som helst slags medarbejder ned i halsen på dem, fordi de nu en gang skal være leverandører til kommunen. Der er nogle helt andre ting, som gør sig gældende, nogle konkurrenceparametre, som en kommune ikke kan eller skal blande sig i.

Til gengæld skal vi som kommune have alle dem i arbejde, som kan arbejde, det gælder alle befolkningsgrupper, det gælder mænd som kvinder. Nødvendigvis skal vi fokusere lidt ekstra på nogle særlige grupper af kvinder, som traditionelt står langt fra arbejdsmarkedet. Det kan skyldes sprogbar-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

rierer, det kan skyldes kulturbarrierer, så er det der, vi må tage fat. Det Konservative Folkeparti mener nemlig, at sproglige kvalifikationer er en fuldstændig logisk forudsætning for vellykket integration, og derfor skal sproget selvfølgelig også prioriteres helt i top i de kommende år.

Sproglige kvalifikationer betyder jo, at man forstår, taler og skriver det danske sprog, en forudsætning for at kunne få uddannelse og et job. Sproget danner grundlag for en tværkulturel forståelse, det er der også brug for, det skaber fællesskab, det gør, at vi forstår at acceptere hinanden.

Vi skal derfor stille krav om, at alle, som kan arbejde, også tager imod de tilbud, som kan bringe dem væk fra overførselsindkomst og isolation. Her kommer sproget altså i første række. Dernæst skal vi prioritere de faglige kvalifikationer.

Til gengæld skal vi også sørge for, og det er lige så stort et ansvar, at de Københavnerne, som ikke kan arbejde, får den hjælp og bistand, som de har brug for. Noget kunne tyde på, at der ikke er helt så mange blandt de ledige, som er i stand til at tage et arbejde, som vi egentlig tidligere har antaget rundt omkring i den nu tilbageværende styrke af arbejdsledige.

Vi skal altså uddanne medarbejderne i beskæftigelsesforvaltningen, og i administrationen skal vi arbejde lidt med holdningen til, hvilke grupper som måske godt kan arbejde, og hvem som måske blot ikke er specielt interesseret i et arbejde og måske også vil gå ret langt for at undgå at komme i arbejde.

En holdningsændring altså og en ny praksis her kræver, at personale, f.eks. sagsbehandlere og andre er gearret til at forstå de problematikker og de mennesker, de sidder over for, altså videreuddannelse. Og ofte vil det sikkert også være gavnligt, at klienter får et ekstra lægetjek for at være sikker på, at de enten er eller ikke er til rådighed for arbejdsmarkedet. Vi skal altså være langt bedre til at skelne og placere folk i de rigtige matchgrupper.

Sygefraværet og ansættelsesvarigheden blandt medarbejdere på beskæftigelsesområdet vidner om, at forvaltningen også her står over for store ledelsesmæssige udfordringer, som gør, at vi som politikere må stille krav. Hvad er det, vi gerne vil have? Vi vil gerne have transparens, vi vil gerne have åben kommunikation, vi vil gerne se synlig ledelse, vi vil gerne se en langt højere grad af medarbejdertilfredshed. Det er ledelsesværktøjer, ledelsesproblematikker, vi snakker om her.

På integrationsområdet skal vi støtte op om alle gode og sunde initiativer til forebyggelse af rod-løshed og kriminalitet blandt de unge og endda blandt de yngste. De unge skal helt fra starten, helt ned i børnehaven lære at respektere hinanden. Det skal vi hjælpe med at skaffe værktøjer til.

På gaden som i skolen gælder det, at vi skal skabe fred, trykthed og bekæmpe den hårde kriminalitet, før den opstår endda på tankeplanet. Det kræver rollemodeller, det kræver en aktiv forældreindsats. Det kræver konsekvens og opdragelse af både børn og forældre til at tage deres medansvar i samfundet og for deres egen fremtid. Det gælder os alle.

Integrationsområdet er et af de mest omkostningstunge i hele kommunen. Imellem 300 og 400 mio. kr., undskyld jeg kan ikke præcisere det nøjere, for der er ingen rigtigt, der ved, hvor mange penge, der er tale om, men lad os sige mellem 300 og 400 mio. kr. går hvert år til integrationsfremmende tiltag. Men der er altså ingen, der rigtig lige har overblikket over, hvilke projekter der nu fungerer godt, og hvilke projekter som nok har kørt i tomgang år efter år.

Der skal meget mere stram kontrol og styring til de mange penge, som vi bevilger. Der skal indføres resultatstyringsværktøjer, case management, løbende evaluering af alle integrationsfremmende projekter, det er slut med at køre på frihjul her, vi vil se resultater her og nu og ikke om 10 år.

Vi vil ikke være med til, at flere generationer af unge indvandrere går en fremtid i møde uden et håb om uddannelse og job.

Så er der Fædregruppen. Jeg skal ikke komme ind på den sag her, andet end at vi har snakket om det i Socialudvalget på et lukket møde, og der var nogle fortrolige oplysninger, som lå til grund for nogle beslutninger. Det synes jeg, vi skal tage op i Socialudvalget, hvor vi har en chance for at få de ting på bordet, som er aktuelle i denne sag.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Så vil jeg komme ind på det sociale område. Her vil Det Konservative Folkeparti meget gerne være med til at gøre op med en lang tradition i København, en lidt trist tradition, som en endeløs række af socialdemokratiske borgmestre ikke selv har magtet at rydde op i snart mange generationer.

Den tradition, jeg snakker om, det er at vende det blinde øje til den forsømte del af byen, som man ellers bryster sig af, at man har så meget opmærksomhed på. Det kan vi jo se, hvorfor har vi de problemer i dag, hvem har vendt det blinde øje til i generationer, undskyld mig. De problemer, vi ikke gerne snakker om, de forsømte københavnere, de allersvageste, som enten er fysisk nedslidte, psykisk syge, handicappede eller har misbrugsproblemer, eller måske endda flere af tingene på én gang, dobbeltdiagnoser kommer der flere og flere af.

Forsømte københavnere, som af en eller anden grund falder uden for systemet, forsømt i en storby med et rødt flertal vel at mærke gennem 100 år, hjemme i socialismens egen vugge.

Lad os starte med at kigge lidt indad så, altså blandt kommunens egne godt 50.000 ansatte. Blandt visse socialfaglige medarbejdergrupper er ansættelsesvarigheden helt nede på 8 til 9 måneder. Så må der jo være noget rivravruskende galt i systemet.

Men sjovt nok er der samtidig tradition for, at på ledelsesniveau bliver folk til gengæld hængende i det kommunale job i rigtig, rigtig mange år i kommunen.

Det Konservative Folkeparti vil sætte fokus på et af de alvorligste emner i kommunen nogen sinde, nemlig de stadigt voksende medarbejder- og ledelsesproblematikker. Medarbejderflugten og kompetenceflugten skal bremses. Vi skal stille krav om mere kompetent ledelse, mere dynamisk ledelse, mere reflekterende og kommunikerende ledelse. Kommunale ledere skal have de nødvendige værktøjer.

Men til gengæld skal vi også som borgerrepræsentanter stille klare krav om synlighed og resultater. København skal være et attraktivt sted at arbejde også for dem på gulvet, som knokler hver dag med stress, dårligt arbejdsmiljø, svigtende kommunikation og manglende overblik. Ej at glemme et alt for højt sygefravær.

Nye socialfaglige medarbejdere skal da systematisk integreres i jobbet, de skal respekteres, de skal lyttes til, og de skal løbende motiveres, videreuddannes, så de føler sig fagligt rustet til opgaverne. Som politikere skal vi derfor være lydhøre på alle medarbejderniveauer og ikke kun lægge ører til toppen af kransekagen i de fine kontorer.

Som i enhver anden stor virksomhed, det her er jo en mastodontvirksomhed, skal ledelsen lære at stå til ansvar og blive målt på sine resultater hele tiden af bestyrelsen, og hvem er bestyrelsen, det er os, det er politikerne, de folkevalgte, som har ansvaret for at følge med på alle niveauer.

Her i byen bor der 60.000 borgere med et alkoholproblem, heraf har 20.000 københavnere et alvorligt, helbredstruende og behandlingskrævende alkoholmisbrug. Det er over 10 pct. af os alle sammen, altså 60.000 alkoholiserede naboer, kolleger, fædre, mødre, børn og unge i alle aldre og endnu flere skæbner og ofre, som følge af, at sprutten og mængden af bajere om dagen, ja undskyld, det taler vi ikke lige om. Det synes jo netop at være problemet her.

Men vi skal have sat snakken i gang, selv om det måske er pinagtigt og gør ondt og rammer meget tæt på os. Det Konservative Folkeparti vil have nedbrudt det tabu, som forhindrer folk i at snakke sammen om alkoholproblemer. Det skal være legitimt at søge kvalificeret hjælp, og den hjælp skal være mere og andet end blot en recept i hånden og en hurtig snak hos lægen, og så ses vi igen om 3 måneder.

Det kræver en massiv indsats at få hul på bylden, men det er i høj grad pengene værd at satse massivt på en synlig og aftabuiseret alkoholbehandling, fordi vi taler om en folkesygdom, som berører over 10 pct. af københavnere. Og så har vi slet ikke snakket om alle de pårørende, alle de børn, som hver eneste dag lever med en alkoholiker og med alle de problemer og følger og sår på sjælen resten af livet, som det giver.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Så er der tryghedsplanen, som også må være en lidt pinlig historie for det gamle socialdemokratiske København. Den tryghedsplan, som ellers skulle sikre, at de allersvageste, som har brug for hjælp eller akut behandling eller måske en særlig boform, også får det, inden det er for sent. Københavnerne skal have den hjælp, som de har brug for og krav på, inden de bliver endnu sygere og endnu svagere.

Men for de svageste er det stadig væk skruen uden ende i det forsømte København. Det taler vi heller ikke ret gerne om herinde på Rådhuset.

Ventetiderne på visse sociale områder er ganske enkelt uanstændige, det gælder f.eks. for forældre med et svært handicappet barn. Det gælder dem, som venter på aflastning eller en specialindrettet bolig. Det gælder f.eks. vores psykisk syge og de hjemløse, og det gælder de forsømte borgere, som venter i halve og hele år på en behandling eller blot et sted at bo, fordi de ikke kan klare sig selv.

Der skal f.eks. være ens tilbud om behandling for handicappede børn, uanset om de bor på en institution eller hjemme hos forældrene. Og det skal være muligt for forældrene at kunne passe deres handicappede barn i eget hjem frem for at lade systemet tage over, når de er så udslidte af den manglende hjælp efter flere års ventetid. Det kan vi ikke være bekendt.

Men systemet synes at være indrettet sådan, at hvis familien selv vil tage et medansvar og beholde sit barn hjemme frem for på en institution, så er familien nærmest overladt helt til sig selv. Det er helt urimeligt.

De mest forsømte københavnere oplever ventetider på op til flere år, og det kan vi ikke være bekendt, det er uanstændigt, det er uværdigt over for de allersvageste, de forsømte københavnere.

Tryghedsplanen er derfor et af de allermest omkostningstunge og forsømte områder, men husk lige, at det kan være dig selv, som en dag står fortabt uden for døren og har brug for den hjælp. En ansvarlig by tager hånd om de svageste og gør dem stærke igen. Det vil vi konservative gerne hjælpe venstrefløjen med at få sat styr på. Vi skal give Tryghedsplanen absolut topprioritet, for vi skal have bragt de ventelister ned, det kan ikke vente længere.

Vi vil have styrket frivillighedsområdet, det skal ikke svækkes, som det er tilfældet med socialforvaltningens foreløbige plan for servicebutikkerne f.eks. Servicebutikkerne er netop til, for at vi kan række nogle af de allersvageste og mest trængende københavnere en hånd. Derfor skal servicebutikkerne selvfølgelig være til rådighed for alle københavnere og ikke kun i fremtiden for familier med småbørn.

Servicebutikkerne og det frivillige personale er meget, meget engagerede københavnere. Konceptet har bevist dets værd, og nu er det tid til at styrke og udbygge det fremragende koncept og skabe mere synlighed omkring butikkerne, så endnu flere københavnere kan få hjælp, altså den hjælp, de har brug for på deres egne præmisser.

(Kort bemærkning).

Jette Bergenholz Baurup (A): Det var dog helt utroligt at høre hr. Peter Schlüter heroppefra. Det er jo ren teori og intet praksis for Københavns Kommunes socialforvaltning.

Det er jo netop sådan, at man forsøger at gøre alt, hvad man kan for at have en ordentlig alkoholpolitik, samtidig så sørger man altså også for børnene, hvor børn også kommer ind med de alkoholiserede forældre, hvor man tager hånd om dem, men de kommer også ind i grupper via alkoholenheden. Det er bare for at sige, at det tager man altså hånd om i forvaltningen, men også inden for det sundhedsmæssige.

Med hensyn til handicappede børn, der ikke kan få aflastning, så tager det 14 dage at give et tilbud, og ellers kan man over det, der hedder servicelovens § 28, selv finde det, der hedder en aflastning.

Så jeg synes ikke, det er fair, at man fortæller heroppe fra talerstolen, at socialforvaltningen i Københavns Kommune bare er flotte kontorer til lederne, og så kører man ellers på pumperne. Kom ud

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

og se den virkelige verden. Det kunne måske være sjovt, hvis Peter Schlüter kom ud og var med i praktik i socialforvaltningen.

(Kort bemærkning).

Anne Vang (A): Peter Schlüter er noget ude med riven heroppe fra talerstolen i forhold til, at Socialdemokraterne ikke skulle gøre noget for de svageste i København. Vores socialordfører, Lars Rasmussen, har heldigvis ikke holdt sin tale endnu, så det vil han tilbagevise.

Jeg kan ikke lade være med at gå op, fordi Peter Schlüter taler om fagflugten i København, at der skulle være det her store problem med, at arbejdskraften flygter fra arbejdspladserne.

Det har Peter Schlüter helt ret i, vi har enorme rekrutteringsproblemer i den offentlige sektor i København. En af grundene til, at vi har de kæmpestore rekrutteringsproblemer, det er, at de mennesker, der skal varetage kernefunktioner i vores offentlige system, ikke har råd til at bo i byen, der er simpelt hen alt for høje boligpriser til, at de mennesker har råd til det. Den konservative Peter Schlüter tilhører faktisk det eneste parti her i Borgerrepræsentationen, som har stemt imod de 5.000 boliger, og som derfor lader hånt om de her rekrutteringsproblemer.

(Kort bemærkning).

Peter Schlüter (C): Jeg modtager altid gerne en belæring, og jeg er kun glad, hvis jeg kan lære noget nyt.

Lige med hensyn til det område, som du er inde på, undskyld, vi snakkede om, alkoholbehandling, så vil jeg nok sige, at jeg har set min andel, jeg har boet et halvt liv i Københavns Kommune, jeg har fotograferet om natten på Vesterbro for de hårde formiddagsblade. Jeg har boet på Nørrebro i 7 år, jeg ved godt, hvad der sker.

Jeg har også haft misbrug meget tæt på. Hvem af os kan sige, at det har vi ikke? Det er jo der, hele problemet ligger. Vi skal snakke om tingene, vi skal have aftabuiseret tingene, vi skal væk fra den her håndsrækning fra lægen, som jo består af en håndfuld piller og en recept, det rækker bare ikke, der skal en kæmpeindsats til.

Hvis vi ser på stofmisbrugsområdet i forhold til alkoholbehandlingsområdet, så står de 2 områder jo slet, slet, slet ikke i forhold til hinanden i forhold til, hvor mange mennesker der har et alkohol- og et seriøst og alvorligt alkoholproblem i forhold til, hvor mange stofmisbrugere vi har i København. Der er jo et himmelråbende gab mellem de 2 grupper. Jeg mener, vi skal have en anden prioritering.

Anne Vang er så inde på 5 x 5. Det har jeg lidt svært ved umiddelbart at kombinere og sætte sammen, knytte til personaleflugten fra Københavns Kommune. Men selvfølgelig skal vi da have nogle flere boliger, det er jo også det, vi arbejder på, vi arbejder inden for lovens rammer.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Ja, det tror jeg, vi alle sammen gør.

Margrethe Wivel (B): Jeg skal ikke gøre det så langt, for det er temmelig enkelt. Det er for Det Radikale Venstre nemlig helt afgørende, at København er en by for alle, også for dem, som er mere udsatte end de fleste af os herinde.

For Det Radikale Venstre står udsatte børns vilkår højt på dagsordenen. Vi skal være bedre til at sætte tidligere ind med hjælp over for udsatte børn og børnefamilier. Vi skal styrke og hjælpe de udsatte familier til at varetage opgaven med at give deres børn en tryk opvækst. Skal vi lave forebyggen- og fremtidssikret socialpolitik er børnene nøglen, og tidlig hjælp er dobbelt hjælp.

En anden udsat gruppe i København er narkomanerne. Det Radikale Venstre vil arbejde for, at de mest udsatte blandt narkomanerne, der lige nu ikke har nogen tilbud, får et åbent værested med professionel bemanding. Men vi skal også satse på behandling af misbrugere længe før det kommer til et liv på gaden.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Og det gælder al form for misbrug, også alkoholmisbrug. Det er ofte et mere skjult misbrug, men kan let ende med at ødelægge både familieliv, arbejdsliv og i sidste instans misbrugerens eget liv. Det betyder at vi må se på nogle af de skævheder, der er opstået i forlængelse af strukturreformen, og være med til at sikre Alkoholenheden.

Vi har også et stort efterslæb med modernisering af botilbuddene til voksne handicappede og psykisk syge, der mange steder bor under alt for små og ringe forhold. Det skal der rettes op på.

Så har Det Radikale Venstre ikke været bange for at tage fat om mere underprioriterede og tabubelagte områder af socialpolitikken, herunder prostitutionsindsatsen. Vi ser gerne en langt mere offensiv prostitutionspolitik i København, der både arbejder med sociale og forebyggende tiltag både blandt yngre og ældre, danske og udenlandske prostituerede.

Men blandt disse mange gode tiltag må vi heller ikke glemme, at vi også skal kunne sikre kvalificeret, kompetent og motiveret arbejdskraft blandt vores frontmedarbejdere. Lad mig sætte fed streg under kompetent. Medarbejdere, som møder borgeren i dagligdagen, er ikke bare kommunens ansigt udadtil, de står dagligt med et stort ansvar for svage borgeres liv og velbefindende. De skal selvfølgelig sikres ordentlige løn, men i særlig grad ordentlige arbejdsforhold og mulighed for at virke professionelt. Opgaven bliver nu engang bedst løst, når det sker i tillid til, at medarbejderens professionalitet og ansvar er i højsædet.

Ja, der er nok at tage fat på, lad os se at komme i gang. Tak for ordet.

Lars Rasmussen (A): Jeg skal prøve at gøre det meget lidt længere end Margrethe, det er første gang, tror jeg.

Jeg vil sige, det er jo lidt sjovt at høre de borgerlige snakke om at gøre noget for de svage. Det er ligesom at høre Akmed Akkari snakke om troværdighed. Jeg vil gerne starte med at læse et citat op:

"Vi står midt i et opgør med årtiers socialdemokratisk inspireret lighedsmageri, det er slut nu, uligheden er der, og uligheden må gerne bliver større, for den skaber dynamik."

Det er jo ikke et citat fra et chatroom fra en ekstrem liberalistisk hjemmeside, men derimod selveste landets socialminister, som hedder Eva Kjer Hansen, som jeg citerer fra Jyllands-Posten for næsten et år siden. Af alle regeringens ministre er Eva Kjer Hansen nok den mest pinlige, og at det ikke fik nogen konsekvenser viser jo bare, at regeringen ikke tager det her problem alvorligt. Hvis det bare var et enkelt uheldigt citat, så kunne man måske tilgive det, men hvad har hidtil været resultatet af regeringens politik, det ved vi kun alt for godt.

Uligheden er steget markant, de rige er blevet rigere, og de fattige er blevet fattigere. Det er de rudimentære tal fra regeringens eget råd for socialt udsatte. Så Eva Kjer Hansens projekt om større ulighed går klart i den rigtige retning, nu mangler vi bare at se dynamikken i projektet.

Heldigvis eksisterer der et andet flertal på Rådhuset end på Christiansborg, og det skal efter vores opfattelse bruges til at føre en helt anden og mere menneskelig form for socialpolitik.

F.eks. på narkoområdet. I alt for mange år er der blevet ført en fuldstændig meningsløs narkopolitik på Vesterbro, en politik, der går ud på at stress byens stofbrugere. I årtier har de ligget forhutlet rundt omkring i byens trappeopgange, rister osv. til stor gene både for dem selv og beboerne, der må leve i en dagligdag med evigt frygt for, at deres børn skal stikke sig på nogle af de tusindvis af kanyler, der flyder over alt.

Derfor foreslog Socialdemokraterne, at der på Vesterbro skulle oprettes et fixerum, et sted, hvor man kunne bruge de euforiserende stoffer under ordentlige hygiejniske forhold. Fixerum fungerer allerede fint i mange af de lande, som vi sammenligner os med, jeg kan nævne, Schweiz, Tyskland, Norge, Canada og Holland.

Selv om et stort flertal af partierne herinde valgte at bakke op om forslaget om et fixerum, så valgte regeringen ikke at tillade projektet. Dette er beklageligt både i forhold til folk, der bor på Vesterbro, men også i forhold til det lokale demokrati.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Derfor har vi nu valgt at lave et forsøg med et såkaldt sundhedsrum, her skal stofmisbrugere kunne få ordentlige toiletforhold, sundhedspleje, socialrådgivning, vaccinationer og rene sprøjter. Vi ved godt, at det kun er et lille skridt i den rigtige retning, derfor er vores mål stadig væk at få et rigtigt fixerum, da vi forhåbentlig snart får en anden regering.

Et andet problem i København er den stigende form for ghettoisering. Det er i høj grad uhenigtsmæssigt, at vi rundt omkring i vores by har samlet alt for mange socialt svage grupper i de samme boligområder. Derfor ønsker vi at gøre det muligt at indføre kombineret og fleksibel udlejning i forhold til de københavnske boligselskaber.

Også i forhold til den præventive indsats over for ungdomskriminalitet, er der igangsat en lang række initiativer. Vi tror nemlig på, at det er vigtigt at basere sine kræfter i lokalmiljøet, som kender de unge frem for udelukkende at sætte hårdt mod hårdt.

Derfor støtter vi naturligvis initiativer som Fædregruppen og Natteravnene. Jeg kan jo til debatten sige, at de borgerlige kan jo vælge, om de vil være imod Fædregruppen på baggrund af løse rygter fabrikeret af Dansk Folkeparti, eller på baggrund af fakta.

Et andet emne er prostitution, et emne, som har fyldt meget i de seneste måneder i den politiske debat i København. Vi ønsker i Socialdemokraterne at medvirke til en holdningsændring i befolkningen, at myten om den såkaldt lykkelige luder manes endegyldigt i jorden. Det er dokumenteret af stort set alle kvinder, der arbejder som prostitueret, har været udsat for enten seksuelle, fysiske eller psykiske overgreb i deres barndom. Derfor er der på ingen måde tale om et frivilligt valg, prostitution er grov udnyttelse af kvinder, som ethvert anstændigt menneske bør tage afstand fra.

Derfor ønsker hverken, at turistbranchen skal reklamere for prostitution, eller at kommunens medarbejdere skal formidle denne form for ydelse.

Der er mange andre udfordringer at tage fat på, det gælder også inden for handicapområdet. Vi skylder dem nogle bedre forhold især på uddannelses- og arbejdsmarkedsområdet, her gør bureaukratiske regler det svært for udviklingshæmmede f.eks. at få en ordentlig tilværelse og et meningsfuldt job. De støder ind i en masse bureaukratiske regler, der gør, at de bliver nødt til at gå på produktions-skoler og beskyttet værksteder, selv om mange af dem sagtens kan klare et meningsfuldt job. Det er vigtigt, at de udviklingshæmmede får et ordentligt job, så de kan mærke, at der er brug for dem.

Et andet problem er hatecrimes. Vi ønsker at kortlægge og skride ind over for det stigende antal hatecrimes, som desværre også har ramt vores by. Antallet af racistisk motiverede voldshandlinger er steget til det femdobbelte i løbet af de seneste år. Sidste eksempel så vi i weekenden, hvor et pizzeria i Valby blev totalt smadret.

Det er naturligvis helt uacceptabelt og skal bekæmpes. Ikke kun etniske minoriteter, men også seksuelle minoriteter som homoseksuelle er ofre for disse former for hatecrimes. Formanden for Landforeningen af Bøsser og Lesbiske kunne for nylig berette, at alle, han kendte, inden for de seneste 2 år var blevet overfaldet eller forhånet udelukkende på grund af deres seksuelle observans. Ligesom der berettes om talrige eksempler på chikane over for homoseksuelle i det københavnske natteliv, det kan og vil vi ikke acceptere.

Socialdemokraterne ønsker, at der gøres en ekstra indsats over for gruppen af storforbrugere af alkohol. Over 70.000 af byens borgere kan betegnes som alkoholikere. Herfra er en tredjedel så afhængige af alkohol, at de kræver en behandling. Ikke kun den enkelte alkoholiker, men også dennes familie bliver påvirket i negativ grad af misbruget, og værst går det selvfølgelig ud over de mange børn, som vokser op i et hjem præget af alkoholmisbrug.

Fra 2007 overgår alkoholbehandlingen fra HUR til kommunen. Derfor regner vi snarest med at komme med et udspil om, hvordan vi får den bedst mulige behandling af mennesker med et alkoholmisbrug.

Jeg vil slutte af med at sige, at det var et udpluk af de sager, som vi finder vigtige på det sociale område. Vi glæder os til at samarbejde med de øvrige partier. Og jeg vil gerne slutte af med et citat fra

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

regeringens handleplan for socialt udsatte for 2002, hvori der står: "Et samfund skal måles på, hvordan det behandler de svageste grupper." Vi kunne ikke være mere enige.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Mogens Lønborg**: Det var en enkelt bemærkning, hr. Lars Rasmussen kom med, som jeg i og for sig bare vil kvittere for.

Han sagde, at det var vigtigt, vi baserede tingene på fakta. Der har Lars Rasmussen sådan set en pointe, det er faktisk rigtigt set, at vi skal basere tingene på fakta. Derfor kan det så bare undre mig lidt, at Lars Rasmussen kort tid før den her geniale pointe kom med en uhyrlig påstand om Det Konservative Folkepartis troværdighed i forhold til at kæmpe for de svageste i vores by.

Nu har Lars Rasmussen jo ikke siddet her i så lang tid i Borgerrepræsentationen, men jeg synes, han skulle gøre sig den ulejlighed at indsamle fakta og gå igennem de sidste 4 år i hvert fald og se, hvordan Det Konservative Folkeparti hele vejen igennem som en rød tråd har haft de svageste som vores førsteprioritet.

Vi er mødt op til hver eneste budgetforhandling, og det har stået øverst på vores liste, de offentlige midler, de kommunale midler skal først og fremmest gå til de svageste. Er der så råd til de lidt stærkere, fint med os. Fordi vi mener nemlig, at et samfund, en kommune måles på, hvordan man behandler de svageste.

Så jeg synes, det er helt rigtigt, når Lars Rasmussen siger, vi skal have fakta, og jeg synes, Lars Rasmussen skal gøre sig den ulejlighed at skaffe de fakta ind, så tror jeg, han vil trække de der uhyrlige påstande tilbage.

Og så i øvrigt begynde at tage ind en socialminister, som er fra et helt andet parti, det synes jeg også var en lidt besynderlig måde at argumentere over for Det Konservative Folkepartis politik.

(Kort bemærkning).

Lars Rasmussen (A): Nu var det sådan set, hr. Peter Schlüter, som jeg forstod spillede op til dans med at sige, at Socialdemokraterne ikke ønskede at gøre noget.

Men Mogens Lønborg, jeg kan jo bare konstatere, at Det Konservative Folkeparti støtter en regering, hvor uligheden er steget markant, siden den kom til. Du kan gå ind på den der hjemmeside, der hedder "udsatte.dk", hvor det bliver dokumenteret sort på hvidt, der er også nogle farver på hjemmesiden, tror jeg. Men det står der i hvert fald, og det er den regering, I selv støtter, som har nedsat det her udvalg, hvor det kan dokumenteres, så det mener jeg er fakta nok.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Mikkel Warming**: Støtter og støtter. De Konservative er vel sådan set en del af regeringen, går jeg ud fra – eller der lidt tvivl nede hos V og K? undskyld.

Mogens Lønborg understregede, at i hvert fald i de sidste 4 år, nemlig de 4 år, han har siddet her, har de svageste gruppers velbefindende været førsteprioriteten hos De Konservative. I 3 af de 4 år indgik De Konservative i budgetforligene. Hvordan kan Peter Schlüter så holde den tale om det onde socialdemokratiske København, der har svigtet de svageste i alle årene inklusive de sidste 3?

Jens Kjær Christensen (Ø): Det kunne være fristende at begynde at snakke om størrelser. Jeg tænker her på de indlæg, der har været i budgetdebatten, der bl.a. handler om højhuse. Jeg kunne også give paralleller til andre ting, der er blevet bragt frem her. Men jeg vil afstå fra det og gå direkte til biddet og sige, for Enhedslisten handler det om at sikre vores basisinstitutioner inden for kulturområdet.

Det, vi tænker på her, det er selvfølgelig vores idrætsfaciliteter, vores biblioteker, vores kultur- og medborgerhuse. Vi mener både, at det her budgetforlig, ligesom der har været tendens til forrige gang,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

da der blev der indgået budgetforlig, skal afspejle en massiv renoveringsindsats på de områder. Det gælder i øvrigt resten af den kommunale bygningsmasse lige så. Argumenterne for det er velkendt af alle, så der er ingen grund til at repetere hvorfor.

Omvendt mener vi også, at det ikke bare er et spørgsmål om at renovere, det er også et spørgsmål om at nyudvikle, og det gælder både på idrætsfacilitetsområdet, på biblioteksområdet og på kulturhusområdet.

Der er måske nogle, der mener, at det er overflod, hvad vi har i dag i Københavns Kommune. Det er det under ingen omstændigheder. Alle tilgængelige undersøgelser, vi har, alle spørgeskemaundersøgelser i forhold til borgerne her i byen viser, at vores kulturinstitutioner bredt betragtet er voldsomt anvendt, og der er en stor efterspørgsel efter mere og mere kvalitet. På en lang række områder er vi ikke dækket ind i byen med det, vi har.

Jeg skal ikke nævne enkeltforslag på bekostning af selvfølgelig andre, jeg ikke nævner, men vi har selvfølgelig en alenlang liste af glimrende ideer og gode forslag, ligesom borgmester Martin Gerstsen har det.

Kvalitet i byen lægger vi meget vægt på. Festivals af alle mulige observanser tilfører faktisk på højt kunstnerisk niveau det, der gør byen til noget særligt og København til noget helt specifikt. Derfor er det væsentligt, at vi fremover også satser på disse festivals og endda på nogle områder udvider. Jeg tænker her eksempelvis på et konkret projekt i 2008, der omhandler nutidskunst i bybilledet, Uturn, som den kaldes, som også støttes af Kunstrådet, ikke at den skulle gå hen og blive glemt, alle de andre festivals, vi har, kender I jo så ganske udmærket, men de har faktisk ingen penge næste år.

Outgames i 2009 lægger vi meget vægt på, at vi beslutter positivt ja til, og at vi også tilsikrer, at det bliver et brag af en begivenhed med et meget højt ambitionsniveau.

Kreative zoner er der blevet diskuteret meget omkring her se senere år. Nogle gange når det så kommer til virkelighedens verden, så sker der ikke så meget. Vi har prøvet i udvalget faktisk at visualisere det og konkretisere det på den måde at sikre lokaler, der hvor kommunen ejede lokaler, til kunstnerisk udfoldelse af den ene eller anden slags, værkstedsfaciliteter etc. Det er alle kunstneriske genrer, jeg hermed mener.

Det er selvfølgelig en udvikling, vi skal fortsætte, fordi vores by er under et voldsomt pres, alle kvadratmetre, der kan bebygges, kan principielt i fremtiden blive bebygget og udelukke, at de bygninger, som har en stand og status, der gør det muligt for folk selv at betale huslejen, at de vil gå hen og forsvinde.

Kulturpuljer og frie midler er de værktøjer, som vi i løbet af et år har til at regulere vores politik, hvor hovedparten af midlerne ligger fast i institutioner. Derfor er det altafgørende, at der tilføres midler til disse. Det er ikke store penge, men selv små penge her kan lave mirakler, hvad angår aktivitetssiden her i byen.

Så kommer jeg til noget, som nogle måske vil opfatte som kritik, det vil jeg ikke have, at man skal, jeg forsøger bare at bevare fokus på både kontinuitet og udvikling på samme tid.

Jakob Hougaard var tidligere oppe her med en diskussion om en gave, og man skal være et utaknemmeligt skarn, hvis man ikke siger ja til en gave, og jeg havde ikke tænkt mig at nævne det, hvis det ikke var blevet bragt i fokus af borgmesteren selv. Men altså man bliver nødt til at prøve at tænke en lille smule logisk, bruge sin sunde fornuft og se på, hvad er virkelighedens verden.

Ideen er udmærket, at engagere folk, som unge børn og børn og unge i forhold til vores eksisterende foreningsliv, og det støtter vi også fuldt, det gør vi faktisk i forvejen ved hjælp af folkeoplysningsmidlerne. Men der, hvor selvfølgelig kæden hopper af, det er, når man ikke ser i øjnene, hvor der virkelig er brug for penge i forhold til at få flere unge ind i foreningslivet. Det er jo foreningerne og klubberne og deres faciliteter.

I den udstrækning, at der ikke eksisterer foreninger, der kan aftage fødselsdagsgavetilbuddene og medfølgende børn og andre, som er interesseret i at komme ind i idrætsforeningen, eller hvad det nu

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

måtte være, jamen så er det jo der, man skal sætte ind og konstatere sådan noget simpelt, der er ikke omklædningsrum nok f.eks. i vores idrætsklubber. Og de klager, og de søger konstant, hvad hjælper det, hvis de laver stop for medlemslisten, så der ikke kan komme nye ind, så bliver man nødt til at gribe til bollen der eller bide til bollen og sige, jamen der må vi satse på, at der er de faciliteter til stede, der gør faktisk, at børnene kan komme ind.

Det tror jeg egentlig ikke, vi er uenige i, men det er spørgsmålet, hvilken vej man gør det. Der mener vi, at det mest logiske er faktisk at starte der, hvor behovet er helt entydigt og bare spørg rundt om i idrætslandskabet i København, svaret en entydigt, vi mangler klub- og foreningsfaciliteter, lokaler.

Den anden ting det er spørgsmålet om grønne områder og idrætsanlæg. Der har jo været forslag fremme i forbindelse med billigere boliger, som vi jo støtte i Enhedslisten, som alle ved, at såvel at bebygge Torveporten, visse dele af Valby Idrætspark, ingen ved endnu hvor meget, når det kommer til stykket, og så Kløvermarken i forskellige udgaver.

Sidst her under budgetdebatten blev der luftet en mulighed for, at man kunne bebygge hele møget, og så kunne man jo bruge de penge, man fik ind ved grundsalget, lidt over en milliard ti at renovere idrætsanlæg for. Men det minder jo lidt som, at man er ved at fodre hunden med sin egen hale her.

For igen bør man bruge sin sunde fornuft og den viden, som efterhånden er akkumuleret her i Københavns Kommune. Der er mangel på idrætsfaciliteter, der er mangel på grønne boldbaner, sådan er det. I det øjeblik man nedlægger nogle af de eksisterende boldbaner, så kan man sige, så er det hurtige svar, vi etablerer nogle nye. Glimrende siger vi så, hvorhenne skal de etableres?

Der begynder det så at blive lidt tyndt i betrækket, fordi sandheden er jo, spredt i vores tætte byområde her er der ikke ret mange frie arealer overhovedet til at etablere boldbaner på. Det er ikke minikunstgræsbanerne ude i vores bydel, jeg tænker på.

Vi har selvfølgelig nogle udviklingsområder både Ydre Nordhavn, vi har Refshaleøen eksempelvis. Der kan man selvfølgelig godt spekulere i at skulle begynde at flytte nogle boldbaner ud, hvis det er det, man forestiller sig. Det tror jeg altså ikke. Nu er det jo også fremmed mands jord, vi snakker om som sådan, det er jo ikke noget, kommunen ejer, så vi kan jo ikke bare gøre det.

Det, jeg bare vil sige med det, er, at vi gerne vil have billige boliger, men vi mener, en visionær strategi indtænker, at de faciliteter er til stede, som den moderne bys borger kræver, og som vi alle sammen her hele tiden siger, det mener vi også er vigtigt, at det er til rådighed af hensyn til udfoldelsen, glæden, legen, sundheden, integration, eller hvilket argument man end måtte finde på at bruge.

Derfor skal man være så voldsomt forsigtig med at fjerne noget, som man faktisk ikke bare lige kan erstatte igen. Vi er jo villige over for billige boliger, men vi er uvillige overfor bare lynhurtigt at fjerne de grønne arealer, som vi ved ikke kommer igen i vores generation i hvert fald.

Så derfor vil vi, som også Mikkel Warming i sin budgettale sagde, vi vil meget gerne diskutere, hvordan man kan slå på alle tangenterne, alle mulige midler i forhold til at få etableret billige boliger her i byen. Men altså, der er ingen grund til ikke at tænke sammenhængende i forhold til københavnernes behov. Der står vi altså med det problem, at hvis vi går hen og nedlægger boldbaner her i byen, så får vi den lige i nakken igen, kravet fra borgerne om at etablere dem igen, og det kan vi ikke.

Som det tredjesidste vil jeg nævne et paradoks. Denne Borgerrepræsentation antager jo ligesom den forrige, at det er den klogeste, der nogen sinde har eksisteret ... (*Tilråb*: Narrrrh!) O.k., der var en dissens. Men sådan er det jo nok, og så kan man jo sige til sig selv, vi vil gerne så meget med byudvikling. Der er noget, der hedder Teglholmen i Sydhavnen, der bygges en masse boliger, vist op til 6.000 boliger, desværre ikke billige boliger. Men der skal laves en skole derude, for børnene skal jo have noget faglighed, så vi skal have en skole derude. Glimrende. Når man så skal lave en skole, så slår man op i manualen fra B&U, så står der, en 2-3-sporet skole skal have en idrætshal på ca. 600 m², så opfylder man behovene. Og så 100 til omklædning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Nå siger man så, hvor kommer dette tal egentlig fra, stammer det fra 1950, 1948 eller 1962, det er der ingen, der ved. Men pointen er her, så begynder vi jo at diskutere, ligesom når vi gør alle mulige andre fornuftige ting, når vi nu har skovlen i jorden, så koster det ganske få penge ekstra at lave en ordentlig idrætshal, som både kan bruges af skolen i dagtiden, og af foreningerne uden for skoletiden. Hvor svært kan det være, igen hvor svært kan det være.

Det er meget, meget svært, fordi der er altså som sagt ikke penge til andet end de der 600 m² ude i Sydhavnen, hvis ikke der er nogle kloge folk ved budgetbordet, der siger, "hov-hov, belært af erfaringerne, nu tager vi skeen i den anden hånd og laver sammenhængende løsninger, som i øvrigt lægger op til at stimulere alle de ting, vi i øvrigt gerne vil, at folk dyrker mere idræt. Så giv dem dog muligheden for det.

Så vil jeg som det næstsidste introducere Enhedslistens plan 4x10 – nu er borgmester Martin Gertsen der. Vi har en ambition om, at i de næste 4 år får vi til Kultur- og Fritidsudvalgets budget tilført 40 mio. kr. netto, det er uden nedskæringer, det er ikke frås, og det ved alle de, der beskæftiger sig med området.

I øvrigt er der nogle gange det magiske ved tal, at det jo lige flugter de 40 mio., vi skal give til Den Kongelige Opera hvert år, er jeg klar over. Så 4x10, det er jeg sikker på, der er mange, der som perspektiv gerne vil støtte.

Afslutningsvis vil jeg sige, at det ville jo være mærkeligt at gå på talerstolen her i dag uden at nævne noget, der hedder Ungdomshuset. Jeg lægger ikke op til en stor diskussion her, men jeg vil bare gøre opmærksom på, at Enhedslisten selvfølgelig er indstillet på at komme i dialog og finde nogle fornuftige løsninger, som gør, at huset kan bevares på den ene eller den anden måde i den ene eller den anden funktion, så det stadig væk vil eksistere.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Jakob Hougaard**: Det, der har fået mig herop, er den lidt deprimerende melding, som bliver givet fra Enhedslisten til de mange børn og unge med bl.a. indvandrerbaggrund i Nordvest og Bispebjerg, som har en meget lav deltagelse i sports- og foreningslivet.

Jens Kjærs budskab er, bliv væk, der er ikke plads. Det var den argumentation, han brugte for at afvise fødselsdagsgaven, fordi fødselsdagsgaven jo ville gøre, det er at skabe en opmærksomhed om vigtigheden af at deltage. Det at man giver en gave, der har man jo også en forpligtelse til at yde en gengæld, man tager imod gaven, man bruger gaven. Jeg tror, de fleste børn og unge, hvis de på deres 10 års fødselsdag får et gratis medlemskab af en sportsklub, så vil de tage imod det og sige, ja, vi vil bruge den mulighed.

Der synes jeg altså, at det er udtryk for opgivenesshed, når Enhedslisten slet ikke vil sætte det her i værk med det argument, der er ikke plads, lad os prøve igen om 10 år.

(Kort bemærkning).

Anne Vang (A): Jeg bliver drevet op her på talerstolen af det besynderlige faktum, at Jens Kjær benytter en betragtelig mængde tid på at snakke om behovet for at lade være med at nedlægge nogle fodboldbaner, som der jo ret beset ikke er et eneste parti her i Borgerrepræsentationen, der ønsker at nedlægge, der er ikke nogen partier, der ønsker at nedlægge fodboldbaner på Kløvermarken.

Det projekt, Socialdemokraterne utroligt gerne så gennemført, var et projekt med boliger og idrætsliv i samspil, såmænd om ikke også De Konservative tror på, at det kan lade sig gøre at bevare fodboldbanerne, samtidig med at man laver noget andet, og det andet skal så være en kombineret, ski-, skating-, hockey- og gangsti, som jeg har forstået. Men vi er i hvert fald enige om, at der er plads til at bevare fodboldbanerne og samtidig have noget andet.

At vi så mener, det er billige boliger, byen har behov for, det må jo så bare være forskelle i politiske prioriteringer.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Så altså blot for at rydde den misforståelse ud af verden, at der er nogle, der skulle ønske at nedlægge boldbaner på kløvermarken.

(Kort bemærkning).

Jens Kjær Christensen (Ø): Jeg skal ikke forsøge at forklare sammenhængen i den konservative politik. Men jeg vil i øvrigt sige, det er jo heller ikke det, vi har forfægtet. Vi har forfægtet, at vi vil fastholde de grønne boldbaner, vi har i byen. Vi tror i øvrigt, at vi har befolkningens opbakning til det, hvis man skulle blive så højstemt.

Det er ikke i modsætning til alle de initiativer, man i øvrigt kan iværksætte i forbindelse med at bygge billige boliger, man skal ikke stille den her kunstige modsætning op. Men det er da vigtigt under en budgetdebat, hvor man da godt kan forestille sig, at man kommer til at snakke lidt om billige boliger, om grønne anlæg, at man melder klart ud, det er da rimeligt.

Så til borgmester Jakob Hougaard, altså jeg var ikke opgivende, jeg prøvede simpelt hen at smide tre redningskranse ud, altså med fornuft i. Det vil med andre ord sige, vi er jo ikke uenige. Sandheden er, at i folkeoplysningsregi har vi i de sidste, jeg tror 6 eller 7 år, brugt 3-4 mio. kr. hvert år med henblik på at aktivere unge, hvor de endda ikke skulle betale kontingent osv. i foreningerne, det har vi brugt. Det er jo ingen nyhed det her.

Jeg gør bare opmærksom på, at hvis man skal fortsætte med at bruge penge til det, vi kalder udviklingsaktiviteter, kald det gaver, jeg er såmænd ligeglad, så kræver det, at visse andre ting bliver opfyldt, som man skal tage med ind i sine budgetforhandlinger for, at det kan skabe logik, altså skabe betingelserne for, at man faktisk kan optage alle de nye unge i foreningerne og i klubberne.

(Kort bemærkning).

Borgmester Mogens Lønborg: Nu var Jens Kjær Christensen så elskværdig at undlade at forsøge at forklare den konservative politik, så det vil jeg da vældig meget påskønne, at Jens Kjær Christensen ikke forsøgte. Jeg skal såmænd gøre det meget enkelt ganske klart omkring de billige boliger.

Vi synes som alle andre, at det er godt, at der kommer billige boliger i København, i øvrigt er der faktisk allerede i den private udlejningsmasse en masse billige boliger, men de er ikke så nemme at få, fordi vi har en huslejeregulering, midlertidig huslejeregulering fra 1939, som stadig væk eksisterer. Men lad det lige være.

Vi vil gerne have bygget billige boliger, men vi tror ikke på hele konceptet. Vi skal ikke nødvendigvis have 5.000, hvis der kun er plads til 3.000. Vi har altså nogle ambitioner om, at vi først og fremmest skal have en grøn by, en sund by, idrættens hovedstad gik vi til valg på. Det må vel være fair så at kæmpe for sine valgløfter, og det gør vi.

Derfor synes vi i og for sig, når vi ser på Kløvermarken, at der er en større ide i at integrere disse boldbaner, ikke nedlægge dem, men lave en eller anden bevægelsesbane, som vi har foreslået, men vi har så også præciseret, at det skal ske i behørigt samarbejde med amagerkanerne. Altså vi skal have dem på banen, vi skal høre, hvad de mener om det der. Vi har kastet en ide på banen.

Nu har vi endnu ikke haft dyre arkitektfirmaer til at sidde og tegne og måle osv. osv., men sådan almindelig husmandsagtig vurdering tilsiger, at der godt kan blive plads til sådan en løbebane rundt omkring, og den fylder nok ikke så meget som boliger med alle de arealer osv., der også skal være. Men selvfølgelig skal det ske i overensstemmelse med befolkningen, og specielt de mennesker, som i dag har så stor gavn af Kløvermarken.

Men selvfølgelig er vi da interesseret i der, hvor det er relevant, det er, hvor det egner sig til i København at bygge nogle billige boliger, lad os da få dem bygget.

Overborgmesteren (Ritt Bjerregaard): Ja, og der var endnu en kort bemærkning. Det er den sidste i denne omgang.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 28. august 2006**

(Kort bemærkning).

Finn Rudaizky (U): Der har været diskuteret meget også her i aften, om Kløvermarken, og der kommer nogle gentagelser indimellem. Men jeg synes, det er vigtigt af hensyn til de referater, som bliver taget her fra salen, at vi nu, vi der en lille smule lytter til mange forskellige budskaber, kan blive klar over det budskab, der er i relation til evt. byggeri ude på Kløvermarken, som jeg personligt ikke synes skal være der, men vi accepterer jo altid et demokratisk flertal, hvis det skulle vise sig.

Men jeg synes, at det må være muligt at få en afklaring på Socialdemokraternes melding om, og det er også blevet sagt af Anne Vang på borgermødet ude på Kløvermarken, at der ikke bliver nedlagt nogen baner, det tager jeg ad notam.

Men på den anden side er der meget gode samarbejdspartnere i Det Radikale Venstre, hvor borgmester Klaus Bondam jo i forsommeren, det er der jo mange klip på, så det kan jo ikke på nogen måde benægtes, meddelte, at det samme projekt ville indebære, at der skulle nedlægges ret mange fodboldbaner ude på Kløvermarken.

Derfor så må man sige, hvis vi andre, der ellers beskæftiger os lidt med politik, kan blive forvirrede, så er der jo rigtig mange borgere, som måske også ville have et helt tydeligt og klart svar, gælder Klaus Bondams udmelding om, at der skal nedlægges næsten halvdelen af banerne på Kløvermarken, eller var det en fejltagelse, var det et fejlцитat, eller er Anne Vangs udtalelser de rigtige.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Jeg gør opmærksom på, at for at vi skal have noget ud af de korte bemærkninger, så kræver det, at man holder sig lidt til den taler, der havde ordet i forhold til de korte bemærkninger. Men borgmester Klaus Bondam blev stillet et direkte spørgsmål og har også ordet.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Klaus Bondam**: Jeg skal blot gøre Finn Rudaizky opmærksom på, at den pågældende indstilling jo netop ikke blev fremlagt i udvalget og dermed heller ikke blev behandlet.

Når det så er sagt, så har Det Radikale Venstre og jeg ved flere lejligheder gjort opmærksom på, at vi ikke ønsker, at der bliver bygget på Kløvermarken, hvis det fører til, at der bliver nedlagt så meget som en eneste boldbane.

Katrina Feilberg (F): I lørdags deltog jeg sammen med mine kvindelige radikale partifæller i et gadefoldboldstævne på Israels Plads. I den forbindelse kunne man tilsnige at sige, at man ikke skal blande politik og sport alt for meget. Det kan der jo komme en dårlig og farlig cocktail ud af, og den påstand er jeg sådan set enig i.

Alligevel er det sådan, at vi står som ansvarlige i den her kommune for, at vi også på idrætsområdet får en udvikling, som også støtter sport og idræt i vores by. Derfor mener vi selvfølgelig også, at vi har et ansvar for, at vi stiller de bedste idrætsfaciliteter til rådighed og støtter op omkring alle initiativer, der bliver taget for, at børn, unge, voksne, ældre får et mere aktivt liv. Gadefoldbolden var et sådan initiativ.

Det ligger også Det Radikale Venstre på sinde, at vi fortsætter den investeringsplan, der blev igangsat sidste år om renovering af de københavnske idrætsanlæg. Overborgmester Ritt Bjerregaard berettede i sin budgettale om nødvendigheden af byens udvikling også på idrætsområdet.

I det Radikale Venstre er vi helt enige i denne betragtning. Vi kan ikke være tjent med, at der stadig er idrætsanlæg, der er så nedslidte, at man skulle tro at vi befandt os i en eller anden lille flække meget, meget langt væk fra det her land for flere årtier siden og ikke i Danmarks hovedstad i 2006.

Men i Det Radikale Venstre tror vi også på udviklingen af idrætsområdet på andre måder. Vi vil nemlig gerne have, at idrætten kommer ud i det offentlige rum. I alt for mange år har vi været bange

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

for at tænke motion og bevægelse ind i byrummet. Vi er vant til, at fodbold nødvendigvis skal foregå på en tromlet græsplæne med optegnede streger og håndbold i en lukket hal. Vi vil gerne være med til at ændre dette billede.

Derfor er vi også glade for, at der i hvert fald i Kultur- og Fritidsudvalget har været opbakning til, at der etableres en pulje, der flytter sporten ud i byrummet og idrætten tættere på folk.

I Det Radikale Venstre vil vi også gerne være med til at sætte København på det sportslige verdenskort, på verdenskortet over byer med de bedste muligheder for afholdelse af idrætsstævner og sportsbegivenheder. Derfor vil vi gerne være med til at styrke Copenhagen Eventures, som kan fremme denne vision.

I den forbindelse glæder vi os også over, at vi nu får muligheden for at få Outgames til København. Med Outgames vil vi vise, at København er en tolerant og mangfoldig by. Men også en by der kan rumme et idrætsstævne med op til 20.000 deltagere og over 100 nationaliteter. Outgames vil løfte København op i en ny klasse, men det kræver en god økonomi og hårdt arbejde at planlægge og afvikle.

I Københavns kommune kan vi blive bedre til at samarbejde på tværs af forvaltningerne. Dette gælder også inden for idrætsområdet. I Det Radikale Venstre ser vi gerne, at der de kommende år bliver indgået langt flere aftaler mellem skolefritidsordninger, fritidsklubber og så de frivillige idrætsforeninger. Her mener vi, at der findes et uudnyttet potentiale.

Når børn ikke frivilligt melder sig ind i den lokale fritidsklub, kan et idrætstilbud på den lokale skole eller i den lokale fritidsklub være en mulighed. Vi tror på, at idræt i trygge rammer kan få flere børn til at dyrke idræt. Derfor ser vi gerne en intensivering af denne indsats.

I disse måneder er fremtidens biblioteker i Københavns Kommune til debat. Og der er ingen tvivl om, at vi øjeblikket befinder os ved en korsvej, hvor vi skal vælge, hvilken vej bibliotekerne de kommende år skal gå.

For Det Radikale Venstre er det afgørende, at bibliotekerne forbliver allemandseje, hvor bogudlån stadig udgør hovedaktiviteten. Men bibliotekerne skal også i de kommende år løftes op i en ny helt liga, hvor moderne it-løsninger og elektroniske services bliver integreret på alle kommunens biblioteker. Vi har en stor opgave at løfte her.

Det Radikale Venstre ønsker at styrke de lokale biblioteker i bydelene og hovedbiblioteket i Kryсталgade. Mange steder lyser bibliotekerne væk af slitage, og med det gamle grå linoleum ligner de mere en institution fra 1970'erne, der ikke just indbyder til længerevarende ophold.

Og når vi nu er ved bibliotekerne, så håber det Radikale Venstre også på mere samarbejde her på tværs af forvaltninger. For hvorfor er det lige, at børn skal opleve forskellige indgange til kommunens biblioteker? I det Radikale Venstre vil vi gerne styrke børns adgang til alle biblioteker. Derfor ser vi gerne, at der bliver igangsat en plan, som kan sikre at skolebørn har det samme lånerkort til skolebiblioteket og til folkebiblioteket, og det er de samme søgedatabaser, der kan bruges.

København har et broget og blandet kulturliv, som spænder lige fra det ypperste finkulturelle establishment og så til den selvorganiserede street art henne på det lokale gadehjørne. Og sådan skal det også være.

Dog ser vi i Det Radikale Venstre også her udviklingsmuligheder, hvor Københavns Kommune kan være med til at styrke kulturlivet i København. Det gælder bl.a. på filmområdet, hvor vi gerne ser, at der bliver etableret en Filmfond.

Det gælder inden for samtidskunsten, og det gælder inden for det internationale kultursamarbejde som f.eks. artist in residence-programmer, og ikke mindst inden for børnekulturen.

Inden for teatermiljøet sker der forandringer i disse måneder bl.a. med etablering af Københavns Teater. Det Radikale Venstre ønsker, at Københavns kommune fortsat støtter vækstlaget med vores kulturpuljer. Vi mener dog, at de kulturpuljer, vi har, sagtes kan styrkes, så der bliver fokuseret endnu mere på at fremme unge og nye talenter inden for scenekunsten, inden for musiklivet og billedkunsten.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

I Det Radikale Venstre glæder vi os til de kommende måneders budgetforhandlinger. Vi tror, at der er grobund for en bred politisk aftale, som tilgodeser ønskerne inden for kultur- og fritidsområdet.

Morten Westergaard (A): Overborgmester Ritt Bjerregaard har for et stykke tid siden fremlagt sin 5x5-plan for billige boliger i København. Nu har Venstres kultur- og fritidsborgmester Martin Geertsen spillet med sin 10x10-plan. Ikke 10 boliger til 10 kr., men 10 idrætsinvesteringer på 10 år.

Det kunne se ud, som om der er gået inflation i den lille tabel blandt de ledende politikere på Københavns Rådhus, men ideerne i de to planer er på ingen måde små. Socialdemokraterne har en vision om, at København skal være i stand til at tiltrække flere unikke sportsbegivenheder til byen. Foruden den glæde og stolthed, som københavnere vil opleve ved at være værter for disse begivenheder, vil det også være med til at sætte København på verdenskortet som en levende storby til gavn for hele byens store turistindustri.

Derfor støtter Socialdemokraterne intentionerne i borgmester Martin Geertsens 10x10-plan og vil gå til budgetforhandlingerne med en vilje om en flerårig budgetaftale, der kan realisere vigtige elementer i udspillet.

Desværre må man i denne sammenhæng konstatere, at et enkelt element i udspillet, nemlig en multiarena i Ørestaden, i øjeblikket bliver bremset af finansminister Thor Pedersen, der jo som bekendt tilhører det selv samme parti som borgmester Martin Geertsen.

Foruden nyetableringen af længe savnede anlæg til glæde for byens aktive idrætsliv støtter Socialdemokraterne naturligvis en genoprettelsesplan for de eksisterende idrætsanlæg og vil ligeledes bringe dette ønske til budgetforhandlingerne.

Men kulturlivet i København er jo ikke kun centreret om vores idrætsfaciliteter. Kulturlivet er på mange måder levende i vores by, men udviklingspotentialet er enormt. Socialdemokraterne ønsker, at byen ikke blot skal være levende, men særdeles livlig. Et af midlerne til at opnå dette er ved at tiltrække internationale begivenheder til byen i et omfang, som ingen af os tidligere har set.

Copenhagen Eventures er et middel til at nå dette mål. I efteråret bliver MTV Music Awards afholdt i København, og i 2009 kommer Outgames forhåbentlig til byen. Dette er blot nogle få af de mange events, som organisationen i sin relativt korte levetid har fået til byen. Socialdemokraterne ønsker at hæve Copenhagen Eventures' budgetramme betydeligt ved budgetforhandlingerne.

Organisationen Copenhagen Eventures har for længst bestået eksamen, og det er på tide at opnormere organisationen, så København bliver i stand til at spille på samme hold som verdens rigtige storbyer i konkurrencen om at tiltrække internationale begivenheder.

Nogle vil måske mene, at der ikke er grund til at tiltrække sådanne begivenheder til København, mens andre af os føler os overbeviste om, at det på lidt længere sigt er den oplevelsesbaserede økonomi, som København skal overleve på.

I 2009 skal København som sagt forhåbentlig være vært for Outgames. Foruden at være et stort sportsstævne sætter Outgames også fokus på menneskerettigheder i et homoseksuelt perspektiv ved at koble sportsbegivenheden sammen med en menneskerettighedskonference. Arbejdet med at planlægge Outgames 2009 er i fuld gang, og der er behov for økonomisk støtte fra kommunens side så tidligt i projektet som muligt. De penge vil Socialdemokraterne gerne finde i budgetforhandlingerne.

Som sagt er kulturlivet i København ikke kun centreret om idrætsfaciliteter og idrætsbegivenheder, ligesom store internationale begivenheder ikke alene er nok. På det mere nære plan ønsker vi at afsætte penge til en gennemgribende fornyelse af distriktsbibliotekerne og byens kulturhuse.

I Kultur- og Fritidsudvalget har vi netop igangsat et arbejde med at nytænke byens biblioteksstruktur, et arbejde, som bl.a. indeholder et scenarie om at samtænke biblioteker og kulturhuse. Det er jo ikke til at spå om, hvad konklusionen på dette arbejde bliver, men Socialdemokraterne vil gerne prioritere og afsætte penge på budgettet, så arbejdet med at skabe nye og bedre biblioteker og kulturhuse til gavn for københavnere kan påbegyndes uden unødigt ophold.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Ligeledes ligger det os stærkt på sinde at forbedre mulighederne for at søge økonomisk støtte til kulturelle begivenheder. Vi ønsker derfor at tilføre de kulturelle støttepuljer i kultur- og fritidsforvaltningens regi yderligere midler.

I længere tid er behovet for en kunsthall for samtidskunsten med international profil i København blevet diskuteret. Faktisk har byen allerede en kunsthall med sådan en profil. Den måler 66 x 186 x 117 cm og er placeret foran Steno Apoteket på Vesterbrogade i det, der tidligere var en udstillingsmontre for apoteket, hvor de formentlig har udstillet medikamenter.

Vi har spurgt os selv, om vi ikke er i stand til at gøre det lidt bedre og noget større, og svarer er, jo det burde vi være. Derfor vil vi gerne se på de økonomiske muligheder for at medvirke til at etablere en kunsthall i København.

I Skåne har man succes med at tiltrække filmproduktioner i kraft af deres regionale filmfond. Fagkunds-kaben vurderer, at Skåne tiltrækker produktioner, der ellers ville foretrække København, altså såfremt København kunne tilbyde lignende ordninger.

Der er for os ingen tvivl om, at investeringer gennem en filmfond kan tiltrække internationale filmproduktioner og dermed en række kreative mennesker til byen. Der er for os heller ingen tvivl om, at en regional filmfond for hovedstadsområdet vil komme til at betyde meget for det kunstneriske miljø i København. Derfor støtter vi tankerne om en filmfond og er indstillet på at bringe dette emne op i budgetforhandlingerne.

I det hele taget lød det på budgetordførerne i torsdags, som om der er en god politisk vilje til at søsætte nye projekter inden for det kultur- og fritidspolitiske område. Det glæder naturligvis udvalgs-medlemmerne af Kultur- og Fritidsudvalget, men det glæder i særdeleshed også københavnerne. For selv om kultur- og fritidsforvaltningen er en økonomisk miniput i forhold til andre af kommunens forvaltninger, er det vigtigt i budgetprocessen at huske på, at kultur- og fritidsforvaltningen er den forvaltning, som samlet set har den største kontakt med byens borgere i kraft af deres besøg på bibliotekerne, i idrætsanlæggene, i teatrene og i alle de andre steder, som kultur- og fritidsforvaltningen er involveret i.

Hvis man fra politisk side ønsker at signalere, at København er en by i vækst og en by med et internationalt skær over sig, så nytter det altså ikke noget, at de steder, som borgerne møder kommunen på, nemlig i høj grad de førnævnte steder, fremstår i en noget misrøgtet tilstand. Derfor bør det kultur- og fritidspolitiske område opprioriteres kraftigt i de kommende budgetforhandlinger.

Bjarne Fey (F): Det er jo lidt af en udfordring det her. I hvert fald mest af alt bliver det en udfordring for jer at se, om I kan genkende noget af teksten fra de tidligere år. Der er en pilsner til den, der kan gætte, hvilke årstal jeg har taget mine citater fra.

Men jeg tænkte mig ellers at starte lidt mere, nej jeg vil starte med at kvittere for den socialdemokratiske ordførers tale, den var jo spændstig på mange områder, også meget ambitiøs, det kan vi godt lide.

Vi tror faktisk, vi kunne nikke til stort set alle de ambitioner, der ligger i den socialdemokratiske tale. Vi må dog lige komme med en lille kommentar, der går på den besynderlige afstemning, vi havde omkring et hovedbibliotek i Kultur- og Fritidsudvalget for nylig, hvor det var – nej, det må man ikke citere fra – men jeg tror nok, det skyldtes, at man ikke mente, man havde råd til et nyt hovedbibliotek i byen, og samtidig siger man ja til kultur- og fritidsborgmester Martin Geertsens 10x10-plan, som gudhjælpemig ikke er billig.

Men vi vil gerne være med til at leve den socialdemokratiske tale, valgoplæg, hvad man kan kalde det, det vil vi godt være med til at levere stemmer til plus selvfølgelig at lancere ideen om et nyt hovedbibliotek endnu en gang, eller relancere den. Allerede her er vi i gang med genbruget af de gamle taler her.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Men den anden mere prosaiske tilgang til noget af det her, det er, hvis man går hen og kigger på 6-by-nøgletallene, så kan man gå hen og kigge på, hvad vi investerer i kultur. Hvis vi sammenligner med Århus, som er den, der giver næstmindst af 6-by-nøgletallene, så giver de ca. 473 kr. pr. indbygger. København svinger sig op til 260 kr. pr. indbygger. Trækker vi teatrene og museerne fra, så ligger Århus på 251 kr. pr. indbygger, København ligger på 73 kr. pr. indbygger.

Nu har vi meget med, at vi gerne vil ligge på niveau i 6-by-nøgletalssammenligninger, og så er det jo sådan set helt på linje med den socialdemokratiske ordfører her, at det her beløb ser vi meget gerne svinge sig op meget, meget større beløb. Jeg tror dog ikke, vi når det i år, men vi ser også gerne, at det kan nås over de næste 3-4 år, det behøves ikke lige være i ét hug.

Så det er sådan lidt vores prosaiske tilgang til det her, vi ser gerne, at kultur- og fritidsbudgetterne stiger til mindst på niveau med de andre 6-by-nøgletal. Det gør det jo også med den investeringslyst, der vil være her i forsamlingen, det har vi allerede hørt her nu i dag.

SF har 3 temaer, vi går ind for. Det ene er selvfølgelig at udbygge hele puljedelen, som skal deles op i 3 ting, 1) vi vil gerne styrke vækstlagene, det skæve, ungdommen, det vil vi meget gerne gøre med puljestøtten, vi har mere end halveret vores puljeordninger, tilskudsordninger siden 96 til nu.

Vi vil også gerne støtte hele festivaldelen, det har jeg også hørt flere talere sige, de gerne vil være med til. Det gælder både sådan noget som Golden Days, det gælder også, når vi kommer længere frem til Outgames, det kan også være andre typer festivaler. Vi vil selvfølgelig også derunder støtte det internationale samarbejde, som vi har med Berlin og vil gerne udbygge det.

Den anden del, vi gerne vil arbejde hårdt på, det er jo hele facilitetsdelen, og det er jo genopretningen, ikke kun på idrætsfaciliteter, der er også genopretningen af kulturhuse, genopretningen af vores biblioteker. Det er ikke kun genopretning, men også gerne udvikling, når vi nu skal sætte tingene i stand.

Vi ser også gerne, at vi får nye faciliteter. Vi vil sådan set gerne være med på 10x10, kunne man sige, hvis man var rimeligt sikker på, at der var en eller anden velvillig regering eller stat, der sagde, nu arbejder vi fuldstændig på det her. Men så længe der ikke er det, så synes jeg ikke, Københavns Kommune alene skal gå i gang med den øvelse.

Der er måske andre udfordringer, der måske er mere nærliggende, det var måske at sørge for de bydele, de områder, som ikke har idrætsfaciliteter den dag i dag, får det. Det kunne være Holmen, det kunne være Sydhavnen, det kunne også være det længe nærede ønske, man har ude både i Sundbyøster, men også ude i Tingbjerg, at der var nogle steder, hvor man måske kunne sige, vi vil prioritere lidt hårdere, lidt mere kontant.

Det kunne også være hele kulturområdet, at vi gerne ville have det første ordentlige børnekulturelle hus på Amager. Det kunne også være i forhold til Hillerødgade Skole, at man byggede ud der i forhold til den diskussion, vi har omkring heldagsskoler.

Der er i det hele taget en lang række ting, som jeg synes kunne være væsentligere at få prioriteret end 10x10, så længe staten, regeringen ikke er med der. Dermed har vi ikke skåret bort, og vi ikke vil diskutere det, men jeg mener, der skal være nogle andre præmisser, der skal opfyldes, inden vi går i gang med det.

Vi kunne også, når vi diskuterer hele facilitetsdelen, godt tænke måske også mindre, måske lidt mere skævt igen, det vi i gamle dage, det vi også har sagt tidligere i BKO, Bevægelsesklare Områder, i gamle dage kaldte man det idrætslegepladser, men egentlig talt mere jordnært er det at sige at bruge byens rum til kropslig udfoldelse.

Vi vil godt bruge noget mere energi på at skabe sammenhæng igennem hele byen, så man kan cykle, køre på rulleskøjter eller løbe. Det kunne være fint at køre en halv maraton i Københavns Havn eller løbe en halv maraton. Det kunne være andre ting, men også at bygge måske små indendørs legepladser til børn, som vi har ude ved Trianglen.

Nyt hovedbibliotek stod der igen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Det sidste hedder børnekultur, og så kommer det – man kan godt gå ud og spise, hvis man ...

"Emil fra Lønneberg hed en dreng, der boede i Lønneberg, han var en rigtig lille vildbasse og ikke nær så sød som du, skønt han så nu sød ud, vist gjorde han så, når han ikke vrælede altså. Han havde runde blå øjne og et rundt rødkindet ansigt og hvidt uldhår. Det så alt sammen meget sødt ud ja, man kunne godt tro, at Emil var en rigtig engel, men det skulle man bare ikke bilde sig ind."

Sådan starter Astrid Lindgrens vidunderlige bog om Emil fra Lønneberg. Alle os, der har læst de eventyrlige fortællinger, er jo ikke i tvivl om, at Emil har et godt liv, Emil er en dejlig knægt, men alligevel er der nok nogle, som er i tvivl, om han nu skal klare sig, når han nu bliver større og skal i skole, ja når han nu bliver voksen.

Ifølge den finske samfundsdebattør Martin Bergstram så burde bekymringen snarere gå den modsatte vej, han ser det som en stor fare, at nutidens børn slet ikke får udfoldet sig vildt nok. Hans pointe er, at manglende fysiske udfordringer for nutidens børn er direkte hæmmende for deres kreative og sociale udvikling. Legen, barnets mest basale kulturelle udtryksform er under pres.

Kultur er et nødvendigt gode for børn i det moderne samfund, et godt børneliv handler om meget andet end at sikre børn sund ernæring, god uddannelse og trygge familie- og boligforhold. Kulturen klæder børnene på, det giver barnet redskaber til at kunne forholde sig aktivt til virkeligheden, fortolke livet og skabe sig en identitet. Det giver barnet mulighed for at udøve sin kompetence, udtrykke sine egne følelser og tanker og til at kunne indgå som en aktiv del i det fællesskab, barnet er en del af.

Mon ikke der er rigtig mange, der kan slutte op omkring dette udsagn. Og på samme tid har vi alle sammen lige mærket tvivlen lidt, måske ikke så meget i vores eget sind, men desværre fra en del af omgivelserne. Hvad gør børnekultur det egentlig godt for, er det mere end blot en byggesten i den kulturelle fødekæde. Jeg mener, denne tvivl bør vendes til en offensiv tænkning, hvor børnekultur bliver til mere end blot byggesten til den kulturelle fødekæde, selv om det i sig selv er godt nok.

Her har vi elementer, som er langt mere vidtrækkende, et godt børneliv med et mangfoldigt kulturliv er forudsætningen for et konkurrencedygtigt erhvervsliv og dermed også en sikring og en udvikling af velfærdsstaten.

Det er selvfølgelig et postulat, men i mange af f.eks. Huset Mandag Morgens analyser har man kunnet spore en markant ændring i efterspørgslen af, hvilke kompetencer arbejdskraften bør have som en konsekvens af udviklingen mod et videnssamfund.

Vi er vidner til en vidtgående samfundsmæssig forandring fra industrisamfund til videnssamfund, hvor nye afgørende parametre for succes vil blive medarbejdernes evne til at tilegne sig viden, arbejde den på en kreativ og innovativ måde og samtidig indgå i komplekse organisatoriske strukturer.

Disse kompetencer ligner til forveksling børns egen kultur, legen. Børn og deres leg og læringsmetoder er derfor oplagte som rollemodeller, i den gode leg træner børn videndeling, samarbejde, innovationskultur. Kan vi fastholde dem i den gode legekultur, er gevinsterne lette at få øje på. Vi ved, at børn, der er gode til at lege, er mere opmærksomme, har bedre koncentration og er mindre aggressive, har større empati og kommer bedre ud af det med jævnaldrende.

Konklusionerne er meget klare, erhvervslivet har brug for legens kompetence, de innovative, de kreative, sociale kompetencer. Der er brug for en udviklingspolitik sådan set, der er brug for en udviklingspolitik, der støtter og udfordrer familien, daginstitutionen, skolen.

En prioritering af børnenes egen kultur er et væsentligt element i denne udfordring, det er der ingen tvivl om. Udfordringen kommer til at bestå i at mindske den tilsyneladende meget store afstand mellem den frie leg på den ene side og behårde business på den anden.

Derfor er der brug for stærke eksempler på, at erhvervslivet vinder ved at indgå i nye partnerskaber. Det er jo nye ord for SF det her, erhvervspolitik, kulturpolitik.

Endelig er der behov for at få inspiration fra en bred vifte af interessenter og aktører omkring børnepolitikken i forhold til at støbe elementerne til en offensiv strategi og investering i en offensiv

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

udviklingskultur på børnenes område. Det legende og skabende barn må blive vores tids konkurrenceparameter.

"Emil, sagde mor strengt, hvordan tror du, det skal gå, når du kommer i skole? Godt, sagde Emil, jeg lader nok være med at lave skarnsstreger, tænker jeg, når jeg altså kommer i skole. Emils mor sukede, ja, det må vi da håbe, sagde hun og rejste sig for at gå. I det samme stak Emil hovedet op over sengekanten og smilede som en lille engel og sagde: Men helt sikkert er det jo ikke."

I kommunens uddannelses- og kulturpolitik står der ikke et eneste ord om Emil men det kunne der nu godt gøre. Han rummer som person et helt lille univers, der spiller op til de pointer om det legende, søgende, handlede menneske. Helt grundlæggende er han nysgerrig på livet, har mod til at udforske og udfordre det. Det er på sin vis en gammel travet, men det ser ud, som om det bliver glemt i dagens politiske billede, for selv om børn åbenlyst placeres på en piedestal, så er det lige så åbenlyst, at de ikke medtages i vurderinger af tilvejebringelse af den sociale, kulturelle, økonomiske kapital i dette samfund.

Børn og børns egenkultur og familien bliver reduceret til omkostningsfaktorer og generelt ikke vurderet som et aktiv i den økonomiske politik. På trods af dette så er det måske netop inden for den økonomiske verden, at vi skal skaffe vores alliancepartner for at få et gennembrud for en udviklingspolitik for børn, hvor kultur for, med og af børn bliver tilgodeset i langt højere grad end i dag.

Ser vi snævert på et enkelt barns mulighed for at få succes på arbejdsmarkedet, er der ingen tvivl om, at uddannelse betaler sig. Nobelpristageren i økonomi for 2000, James Hackman, er på det seneste kommet med en lang række nuancer i denne debat. Han har gennemgået en lang række førskoleprojekter, og i hans oplæg for 1999, der hedder "Fosterhuman Capital", kommer han bl.a. ind på følgende pointer:

Det kan betale sig at investere i børn, og det kan betale sig at investere i dem tidligt frem for sent. Men det er ikke lige meget, hvad man investerer i, traditionelle boglige færdigheder er nødvendige, men ikke tilstrækkelige. Motivation og sociale kompetencer er væsentlige faktorer, som udgør mellem en fjerdedel og halvdelen af det samlede beredskab, et barn skal have. Halvdelen af børns kompetencer tilegnes uden for skolen, halvdelen af børns kompetencer tilegnes uden for skolen.

Generelt set man kan sige, at James Hackmans undersøgelse understøtter argumenter om helhedstænkning både i skolen og mellem skolen og børnenes øvrige liv. Børnene har brug for en mangfoldighed af færdigheder som også et solidt socialt netværk omkring sig.

En ensidig fokusering på traditionelle boglige fag vil ikke give børnene et tilstrækkeligt kvalificeret beredskab til at gå fremtiden i møde. Dette ikke sagt for, at børns tilstedeværelse i dagligdagen absolut skal kapitaliseres, selv om jeg har brugt erhvervslivet og alle mulige andre argumenter her, for at det skal blive legitimt. Det er skrevet, fordi vi ikke kan komme uden om, at økonomi er magtens sprog, og negligering af dette faktum er ikke en fordel for børn eller kulturen. Den legende og udfordrende adfærd a la Emil fra Lønneberg er den mest optimale adfærd for en langsigtet sikring af velstanden i videnssamfundet.

"Jeg må skaffe mig en ny bog, sagde Emils mor, men nu er der snart marked i Vimmersby, og så kan jeg jo passende købe en, når jeg alligevel er i byen. Det gjorde hun også, og godt var det, for hvor skulle hun ellers have fået plads til alle Emils skarnsstreger netop på markedsdagen. Gudhjælpemig med den dreng, skrev hun, men han kommer til at nå langt, hvis han lever, til han bliver stor, hvilket hans fader ikke tror, at han gør. Men der tog Emils far fejl, og hans mor fik ret. Emil levede, til han blev stor, og han blev minsandten sognerådsformand og den fineste mand i hele Lønneberg."

Med denne lille belærende forelæsning vil SF opfordre til, at vi i denne samling får lavet endnu en plan, at vi får landets mest visionære børnekulturpolitik, hvor børnekulturen vil indgå centralt i byens, ja, sågar i samfundets strategiske overvejelser om den måde, vi ruste børn til deres fremtidige udfordringer, udfordringer i det civile liv og som udfordring i arbejdslivet. Det handler om at fremme en bestemt tilgang til verden, fremme den særlige intelligens der knytter sig til menneskets følelser og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

drømme og til legende og kreative evner. Men også knytter sig til de sociale kompetencer og fælles ansvar, der er i at møde livets udfordringer.

Vi kunne godt forestille os en plan, der tog udgangspunkt i vores 10 punkter, det er til drøftelse, jo ikke. Den kan udvides, den kan skæres ned. Vi vil godt styrke driften på børnekulturområdet, vi vil øge rammebevillingerne og kvalificere de eksisterende børnekulturelle tilbud.

Vi vil øge rammebevillingerne til bibliotekernes børnekulturelle aktiviteter. Vi vil udbygge skoletjenesten i Københavns Kommune, vi vil have styrket samspillet mellem de forskellige børnekulturelle kraftcentre, vi har. Og så vil vi have en sikring af de tilskud, vi giver til vores børneforeninger, at det får en minimumsramme, så det ikke bliver udhulet i kraft af, at der kommer flere børn ind i foreningslivet. Det var rammerne, driftsrammerne.

Så vil vi gerne have nye og bedre faciliteter, vi har nævnet et af dem, børnekulturhus i forbindelse med Amager Kulturpunkt. Kulturhus med fokus på børn og unge i forbindelse med Hillerødgade Skole. Vi vil gerne have børnekultur med fokus på handicappede, vi vil gerne udbygge bibliotekernes fysiske rammer for børnekultur, og så vil vi gerne have bevægelsesklare områder i hele byen til gavn for børn og unge.

1. næstformand (**Mona Heiberg**): Så er det den sidste taler i 1. runde.

Taner Yilmaz (A): Tak for den meget, meget lange og indholdsrig tale, jeg vil prøve at gøre min tale kort og indholdsrig.

København er i en rivende udvikling, det ved vi alle sammen, og vi er stolte af vores by, vi er stolte af at være københavnere. Byen er en levende organisme for unge og gamle, for børn og voksne. Vi vil gerne vise andre, at vi har grund til at være stolte af vores by, og derfor er det så vigtigt, at vi her i Borgerrepræsentationen beslutter os til at sætte København på verdenskortet. Vi vil i al beskedenhed gøre København til en by, som tiltrækker store begivenheder til glæde ikke bare for vores stolthed, men også for vores økonomi.

Outgames, som vi skal være værter for i 2009, er sådan en begivenhed, atleter i tusindvis vil strømme til byen, og med dem vil der både komme fokus på København som tolerancens og acceptens metropol og som byen, man forhåbentlig får lyst til at vende tilbage til som turist.

Men hvis vi skal påkalde os verdens opmærksomhed, skal vi også have faciliteter til det. Derfor lægger vi vægt på at få sat gang i den multihal, vi skal have ved BellaCentret på Amager, men også på den multianvendelige hal, der er planlagt i samarbejde med Parken.

I det hele taget har vi ikke den store berøringsangst i forhold til at gå sammen med private investorer og sponsorer. Offentlig/privat partnerskab er vejen frem, hvis vi skal have sat gang i økonomien og i medejerskabte arrangementer, der er så store, at de må og skal være hele byens.

Apropos hele byens, alle vi, der hepper på hele byens hold, er jo både glade og stolte over, at det lykkedes FCK at komme i Champions League. Det er nemlig også med til at sætte København på verdenskortet, og det skal vi selvfølgelig kunne honorere, og Brøndby kan selvfølgelig altid følge med.

Men én ting er de store begivenheder, mindst lige så vigtig er den daglige idræt, som byens borgere skal have de bedste muligheder for at dyrke. Vi ved alle, hvor vigtigt det er for folkesundheden, for integrationen.

Derfor har vi en plan for reovering af Københavns idrætsanlæg, som vi skal følge op på, for vi er langt fra færdige. For breddeidrættens skyld mener jeg, bør vi også støtte de mange tiltag, idrætsudøverne selv har sat i gang. Det gælder f.eks. vandsportsprojektet på Bryggen Syd, som Amagers Ro- og Kajakklub står i spidsen for, og som netop er kommet i gang i et samarbejde mellem private sponsorer og kommunen.

Danmark har stolte traditioner inden for vandsport, og hvem ved, måske er det på Bryggen, vi skal finde de næste verdensmestre inden for rosporten.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Et andet område, jeg mener, vi skal kigge på, er de midler, der skal deponeres, når kommunen indgår i partnerskaber. Ude i Husum ligger der f.eks. en håndboldklub, nemlig Stadion, der har mange gode ideer, ideer der kan realiseres, men for at de overhovedet kan komme i gang, skal kommunen deponere et tocifret millionbeløb som sikkerhed. Men beløbet er for stort, og derfor kommer projekterne ikke i gang.

I sådan nogle tilfælde er det vores pligt at sikre, at ildsjælene i Københavns idrætsliv ikke går kolde, før de er i mål, alene fordi kommunen ikke kan stille med den nødvendige garanti.

Vi har lovet københavnerne en mere tryk og sikker by. Vi vil ikke finde os i, at der er skolegårde, hvor børnene er bange for at gå ud i frikvartererne. Vi vil ikke finde os i, at der er gader, hvor man ikke tør færdes efter mørkets frembrud.

Vi vil ikke finde os i, at butikscentre og biblioteker skal agere varrestuer for unge rodløse indvandrere. Idrætsklubberne er nemlig et af de steder, hvor børn og unge hører til, ikke på gadehjørnerne.

Derfor spiller klubberne en vigtig rolle i integrationen. Børn er farveblinde, og de venskaber, der trives på en foldboldbane, kan også holde uden for banen. En bold er mange gange det bedste at mødes om, og masser af frivillige i klubberne vil hellere end gerne tage deres andel af ansvaret for, at integrationen kan lykkes.

Men det kræver, at de kan bruge tiden på det, at de bliver fritaget for en masse af det administrative arbejde, der følger med, når man er træner. Derfor vil vi gerne have midler til at samle administrationen, så det er folk, der bogstavelig talt arbejder i marken, kan bruge deres kræfter på børnene.

Meget af det, der foregår på idrætsområdet, er langsigtede planer, og derfor er jeg glad for, at vi stiler efter et langsigtet budgetforlæg.

Det er så nemt at slå ud med armene og bare kræve millioner til netop ens eget område, det er langt sværere at prioritere, men politik handler nu en gang om at turde træffe noget valg og dermed også nogle fravalg, der er knap så populære. Vi er kommet langt, men vi kan komme endnu længere.

Ofte er det små midler der har den store virkning, og jeg mener, at det sagtens lader sig gøre både at holde sig på jorden og samtidig række efter stjernerne. Det lokale foldboldstævne er lige så vigtigt som de store forkromede arrangementer, og det lilleputhold, der vinder pokalen, er mindst lige så stolte som FCK er, når de vinder i Champions League. Det er vores pligt at sørge for, at både lilleputterne og de andre får så gode forhold at dyrke deres sport under som overhovedet muligt.

Til sidst kan jeg ikke lade være med at komme med nogle korte bemærkninger omkring hovedbiblioteksdiskussionen. Vi har sådan set aldrig sagt, vi ikke har råd til et hovedbibliotek. Det vi mente var, at vi gerne vil prioritere pengene anderledes, fordi vi har sagt, der er nogle store arrangementet foran os, som kræver store midler. Så netop derfor har vi sagt, med ca. 20-30 mio. kr. kan man måske opdatere Hovedbiblioteket til at holde nogle år endnu, men ideen er selvfølgelig ikke død.

Når Bjarne Fey sammenligner 6-by-nøgletal med Københavns, er det selvfølgelig meget fristende, men jeg mener ikke, det er retvisende, fordi vi har været en by, som har faktisk svømmet i gæld, over 15 mia. kr. for ca. 12 år siden til nu ca. 2,7 mia. kr. Der har været en del gældsafvikling i denne by, som man skulle bruge en hel masse midler til. Alene renteudgifterne til den gæld, vi har haft, var nok til at bygge et hovedbibliotek om året i de sidste 12 år, og nu er vi næsten nede på det halve.

Så Bjarne Fey, efter 2005, når københavnerne bliver fuldstændig gældfri, så kan vi bruge alle de penge, vi vil, til alle de projekter, vi alle sammen kan blive enige om.

Så derfor glæder jeg mig til budgetforhandlingerne, hvor der er vilje til at skabe mange ting i denne her by, og for en gangs skyld er der rigtig mange penge til at deles om, så derfor er der alle de visioner.

1. næstformand (**Mona Heiberg**): Til 1. runde har borgmester Martin Geertsen bedt om en kort bemærkning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

(Kort bemærkning).

Borgmester **Martin Geertsen**: Det har jeg blot for at takke de sædvanligvis meget engagerede kultur- og fritidsudvalgsmedlemmer og ordførere.

Når man lytter til SF's fremmeste skikkelse, Bjarne Fey, så er der efterhånden ikke meget gehør for det synspunkt, at børn bare skal spises af og smides i seng, det bliver en dyr omgang for kommunen. Det er godt nok.

Jeg synes, at det er prisværdigt, at der er så engagerede medlemmer af Kultur- og Fritidsudvalget, det glæder mig, hver gang vi har kultur- og fritidsudvalgsmøder, at det ikke er politikere, som har valgt kultur- og fritidspolitikken som fjerde valg, men som faktisk har prioriteret til.

Det glæder mig, at der sådan i den almindelige politiske debat er en opfattelse i alle partier af, at kultur- og fritidspolitik er andet og mere end sådan en flødeskumsdiskussion, men at det er et vigtigt aktiv for byen, at vi har en offensiv kultur- og fritidspolitik, idrætspolitik, det er essentielt for København. Det kan jeg jo spore, når man sidder til udvalgsmøderne, at der er engagement, og de visioner, er der trods de politiske forskelle, der er, de visioner og den aktivitet er der i samtlige partier. Det vil jeg som borgmester godt kvittere for.

(Kort bemærkning).

Bjarne Fey (F): Hovedbiblioteket. Jeg vil bare sige, at i den her samling er vores økonomi bedre, end da vi traf beslutningen om at lave en arkitektkonkurrence omkring det her.

Det der kan undre mig i det forløb det er, at nu står i hvert fald en af ordførerne for Socialdemokraterne og siger, at vi ikke har råd til det, nej, han siger ikke råd til det, men vi vil godt prioritere om.

Det der undrer mig lidt det er, hvad er det, der i situationen har gjort i de her par år, der er gået, har gjort nu, at Hovedbiblioteket ikke er så væsentligt, som det var for 2 år siden.

Det skal ikke skille os ad, jeg tror sagtens, vi kan diskutere videre om mange andre visionære ting og sager, og jeg har jo hørt, der er en vilje til at finde penge i systemet, så det er bare et spørgsmål om prisen her, det er et udgangspunkt for forhandlingerne.

Det der undrer mig lidt det er at bruge gælden som argument for, at man ikke skulle bruge flere penge på kulturdriftsmidler, der er 2 diskussioner herinde, den ene var Hovedbiblioteket, den anden var driftsmidlerne.

Jeg skal sige, at hvis man nu bare ville løfte de almindelige basale kulturinvesteringer måske bare med en fordobling, så skulle vi bruge 36 mio. kr. ekstra. Når vi sidder og snakker om et budget på de her milliarder, vi har i kommunen, jeg tror ikke lige, det er gælden, der gør, at man ikke kan bruge pengene på kulturen.

Jeg mener stadig væk, at når vi ligger på niveau på stort set alle de andre områder, selv de udskældte områder som hjemmeplejen og ældreplejen og alt muligt andet, så kan vi nok også godt løfte det op til et niveau på dette område. Jeg tror, det er et spørgsmål om vilje, vilje om at løfte kulturen og tage den alvorligt.

1. næstformand (**Mona Heiberg**): Beklager, Finn Rudaizky, vi går til 2. runde.

Finn Rudaizky (U): Jeg skal jo ikke takke nogen på samme måde som borgmester Martin Geertsen, men jeg vil gerne have lov til at sige i hvert fald på mine egne vegne, jeg synes, det har været ret spændende at høre den kulturdebat, der har været.

Den udvikling, der har været inde på det felt, det er rigtigt, som borgmester Martin Geertsen sagde, det er faktisk ret spændende. Jeg synes, den udvikling, der sker inden for kulturen, er rigtig berigende. Jeg håber også, som der blev udtrykt heroppe fra, at der kommer flere penge til området.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Jeg har ikke hverken 5x5-overraskelse eller 10x10 eller 4x10 eller 180 grader i posen. Jeg har nogle enkelte bemærkninger og så nogle gentagelser af nogle spørgsmål, som jeg ikke har fået svar på.

Jeg vil bare give en enkelt bemærkning i relation til Fædregruppen, og jeg vil sige, at der har været en drøftelse, og det er jo allerede sagt heroppe, og jeg synes, at det er en lille smule unfair at sætte udvalgsmedlemmerne i den klemme, når de, der rejser spørgsmålet her i dag, godt ved, at der har været en drøftelse over flere omgange på fortrolige møder.

Der er fortrolige oplysninger i den sag, som ikke egner sig til diskussioner heroppe fra, det må man sige, selv om i princippet alt skal være åbent, så jeg vil bare sige, som et af medlemmerne i Socialudvalget, der har fulgt den debat, at jeg har den helt klare holdning, at der formentlig ikke vil være behov for ret mange flere bevillinger til Fædregruppen.

Dermed ikke sagt, at de aktiviteter, der foregår på Nørrebro, og som der er behov for, for det jo rigtigt nok, at det er understreget, det skal selvfølgelig følges op, således at de penge, som man ville have givet dertil, godt kan ske med samme form for aktivitet bare udført af nogle andre, som kan leve op til kommunens værdigrundlag.

Så er der givet svar på spørgsmålet om boldbaner ude på Kløvermarken. Jeg skulle måske have sagt tidligere, da jeg stillede det spørgsmål, at det ikke udelukkende var borgmester Klaus Bondam, som skulle i gabestokken, fordi det var jo rent faktisk et forslag fra økonomiforvaltningen og bygge- og teknikforvaltningen. Både overborgmesteren og Klaus Bondam var for så vidt ansvarlige for den indstilling, der var i relation til, hvor man ville nedlægge alle de baner.

Men nu har vi fået svar her i aften, og det er jo tilfredsstillende, at der ikke vil blive nedlagt nogen boldbaner, og så tager jeg det også som givet, at de bemærkninger, der er kommet efterfølgende i avisen, hvor overborgmesteren har tilkendegivet, at skulle der blive nedlagt nogen baner derude alligevel, så vil der blive givet erstatningsbaner. Men det bliver der jo slet ikke behov for, fordi vi har jo hørt både Anne Vang og borgmester Klaus Bondam helt tydeligt i aften sige, at der ikke bliver nedlagt nogen baner derude. Så venter vi andre bare spændt på fra de dygtige arkitekter og dygtige politikere, hvordan man på Kløvermarken, hvis man vil lave byggeri, kan få tilkørsel og parkering og legepladser og alle de ting, det kommer vi sikkert til at drøfte nogle andre gange ved andre lejligheder også.

Så kunne jeg godt have lyst til at spørge Enhedslistens borgmester Mikkel Warming, hvad der egentlig er årsagen til, at Enhedslisten har drejet 180 grader i relation til stillingtagen til oprettelse af et samværs- og aktivitetssted for psykisk syge på Østerbro.

Jeg vil lige erindre om, at da forslaget her i Borgerrepræsentationen blev stillet som et medlemsforslag af Winnie Berndtson og jeg den 14. juni i år, så stemte Enhedslisten imod forslaget. Men i borgmester Mikkel Warmings budgettale og suppleret med borgmesterens egne superlativer, som lå uden for talemanuskriptet heroppe fra talerstolen i torsdags, så kan jeg nu forstå, at det er et faktum, at netop oprettelse af et nyt værested på Østerbro bliver et Enhedslistekrav til budgetforhandlingerne, således som Mikkel Warming udtrykte det.

Jeg vil gerne understrege, at der ikke er nogen surhed, jeg er helt sikker på hverken fra Winnie Berndtson eller fra mig, fordi Enhedslisten på ca. 2 måneder nu har indset, at det forslag, der blev stillet i sommer, det er alligevel værd at overveje. Jeg vil bare sige, jeg synes, det er væsentligt, at vi påvirker hinanden på den måde. Så håber jeg inderligt, at Enhedslisten får sit krav igennem ved forhandlingerne.

Jeg noterer mig også, at det medlemsforslag, som Winnie Berndtson og jeg ligeledes har fremsat og indleveret for et par måneder siden, og som kommer til behandling her i salen snart, og som også socialforvaltningen har været bekendt med og formentlig også socialborgmesteren, nemlig forslaget om, at bofællesskabet Caroline Amalie bliver sikret overlevelse. Det er jo en vigtig ting, vi må jo kigge på de konkrete ting.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Jeg vil gerne sige, at det er utrolig positivt, at socialborgmesteren og Enhedslisten også i forelæggelsestalen forleden dag kunne sige, at det også ligeledes var Enhedslistens krav til budgetforhandlingerne.

Jeg synes, der er ved at være en god forståelse for, at man godt kan lytte til hinanden, og det skal selvfølgelig gå alle veje.

Mens jeg er ved Enhedslisten, så må man jo erkende, at Enhedslisten er et parti med sine meningers mod, og det er jo egentlig slet ikke så dårligt i politik. Som f.eks. når Enhedslisten sikkert meget oprigtigt siger, og jeg citerer:

"For Enhedslisten er det centralt, at der bygges billigt. Enhedslisten understreger samtidig, at det er derfor, at Enhedslisten har bakket op om den model, som Socialdemokraterne og De Radikale har lanceret."

Det var socialborgmester Mikkel Warming's ord forleden dag.

I dag kan man godt være en lille smule i tvivl efter at have hørt Jette Gottliebs tale, hvorvidt der nu er enighed i Enhedslistens rækker. For hvad var det egentlig, Jette Gottlieb sagde heroppefra om disse fonde, som jo borgmester Mikkel Warming og Enhedslisten tilsyneladende bakker op om.

Jette Gottlieb sagde på en spydig og sikkert velmenende måde, "at disse snedige fonde ...". Så jeg ved ikke rigtigt, hvor kærligheden er til fonde, om hvorvidt Enhedslisten er med eller ej.

Men problemet er formentlig Enhedslistens, men formentlig er det slet ikke noget problem for SF, at – og nu kommer vi faktisk til det meget centrale – at man med i pakken om disse væsentlige billige boliger får rigtig mange nye ejerlejligheder uden bopælspligt. Jeg nævner det igen, og jeg tillod mig også at sige det forleden dag, og jeg nævner det her i dag, fordi jeg ikke har fået svar på nogen af de spørgsmål, som jeg har stillet.

Disse nye ejerlejligheder uden bopælspligt i den fond, som Mikkel Warming er med til at støtte, fordi det er jo en forudsætning, at der kommer disse ejerboliger for de velbærgede og for et enormt stort antal udlandsdanskere, som ikke kommer til at betale skat i København, som slet ikke kommer til at betale skat i Danmark, fordi de har den mulighed at bo i lejligheden uden at have bopælspligt og dermed ikke tilmeldt sig adresseregistret i København.

Dermed unddrages med Enhedslistens medvirken store skatteindtægter for Københavns Kommune, det er tilsyneladende den pris, som Enhedslisten og også SF gerne vil betale for at få disse billige boliger, som vi er fuldstændig enige om.

Man kunne godt have lov til at stille det spørgsmål, om ikke andet så til sig selv, om det virkelig er 2 socialistiske partiers politik i København at støtte et stort dyrt prestigebyggeri for velhaverne. Men det er jo faktisk det, der er essensen. Selv om Enhedslisten samtidig siger, at de vil have sat pres på bygherren for at tvinge billige boliger igennem, så kunne jeg faktisk godt tænke mig at få at vide, hvordan er det egentlig, Enhedslisten forestiller sig, at man lægger det pres på bygherrerne, når man nu selv bakker op omkring fonden ifølge borgmester Mikkel Warming, og når man faktisk ikke kan få den fond til at lave de billige boliger, uden at man samtidig godtager, at der bliver bygget disse store velhaverboliger. Det hænger uløseligt sammen, fordi ellers så får man ikke de billige boliger.

Så vil jeg bare til sidst sige, at jeg fik så ikke noget svar på det spørgsmål, jeg stillede i relation til borgmester Klaus Bondam og også til overborgmesteren i forbindelse med afklaringen af spørgsmålet om bopælspligt eller ikke bopælspligt. Jeg vil godt understrege, således at vi ikke får en yderligere forkvakling af debatten, at jeg er udmærket klar over, så det behøver man ikke at svare på, hvis man har tænkt på det, at der på de billige lejeboliger selvfølgelig er bopælspligt, det er der slet ingen tvivl om, så det er heller ikke det, jeg har spurgt om forleden dag.

Det jeg gerne vil gentage mit spørgsmål, og så må vi se, om der er nogle, der svarer, hvis der ikke er nogen, der kan eller har lyst til at svare, så må jeg spørge andre steder. Det er følgende:

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Hvorfor har overborgmesteren og borgmester Klaus Bondam slet ikke fortalt borgerne i København, at de mange ejerboliger, som samtidig skal bygges på Kløvermarken og andre steder i byen, rent faktisk bliver boliger, som udbydes uden bopælspligt?

Det andet spørgsmål er: Hvorfor har overborgmesteren og borgmester Klaus Bondam fortiet, at skattefrihed i boligprojektet er dagens virkelighed for københavnernes og altså det, som Enhedslisten og SF jo bakker op?

Det allersidste spørgsmål: Hvorfor har overborgmesteren og borgmester Klaus Bondam glemt at fortælle, at på trods af at man fremlægger byggeplaner som udlagt til helårsbeboelse, så er der alligevel ingen bopælspligt for køberne af disse nye ejerboliger, såfremt køberen vil det?

(Kort bemærkning).

Anne Vang (A): Finn Rudaizky spørger, hvorfor overborgmesteren og borgmester Klaus Bondam har glemt at fortælle, at der ikke er bopælspligt i de billige boliger plus de andre boliger, som fonden bygger. Der er et meget simpelt svar på det. Det er, fordi der er bopælspligt i de boliger. Generelt hænger det sådan sammen, at i kommuneplanen skal alle boliger som udgangspunkt være helårsboliger, og så fastlægges det konkret i vores lokalplaner, hvor der bliver gjort en undtagelse.

Jeg synes i øvrigt også, at jeg vil sige noget om den her fond, som ifølge Finn Rudaizky skulle være en utroværdig fond. Jeg synes, at den her fond er en rigtig, rigtig god nyskabelse på boligmarkedet. Det handler i virkeligheden om, at vi nu har at gøre med en bygherre, som er solidarisk med beboerne i stedet for at være solidarisk med sig selv.

Grunden til, at boligpriserne er så høje, er jo sådan set, at de private bygherre bare kan stikke en kæmpestor gevinst i lommen. Den her fond siger: Det gør vi ikke, vi bruger gevinsten på at bygge billige boliger. Her kan man tale om solidaritet på boligmarkedet, og det er i sandhed noget, vi mangler.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Mikkel Warming:** Finn Rudaizky kan ikke høre efter, og han kan ikke lovgivningen. Det er lidt problematisk, når man stiller sig herop og tordner mod alle andre på den måde.

Den 14. juni, da vi diskuterede Finn Rudaizkys og Winnie Berndtsons forslag, sagde jeg meget klart på Enhedslistens vegne, at det var et sympatisk forslag, derfor var det optaget på ønskelisten fra Socialudvalget til budgetforhandlingerne, hvorefter Finn Rudaizky gud døde mig går op og undrer sig over, at jeg nævner det i min budgettale. Men altså sådan kan man jo lade være at høre efter, fordi så skulle man lade være at læse referatet. Men sådan er der jo så meget her i livet.

I forhold til bopælspligt, jamen der er ikke noget særligt at oplyse om. Det er sådan, at alle boliger i København skal være helårsboliger. Det er sådan, at bopælspligten indtræder i det sekund, at man registrerer sig, laver folkeregisterregistrering i en bolig. Derfor kan man godt, hvis man vil sige, jamen så er der ikke bopælspligt på noget som helst bortset i øvrigt fra det støttede byggeri, det er for så vidt også rigtigt.

Men hvis man nu gennem salg, gennem udlejning siger det til nogle, der skal bo her, og det kan man vel, når det er en sympatisk bygherre, en snedig fond, som Jette Gottlieb sagde, som vi i øvrigt mener er snedig, men som måske ikke kan stå helt alene. Derfor vil vi gerne udvide sortimentet af muligheder, fordi vi er interesseret i at bygge billigt. Så skulle det problem være til at overse.

København har gjort det, København kan, resten er op til Folketinget for at give kommunen præcise muligheder for, at alt nybyggeri, også ejerboliger, har bopælspligt. Lovgivningen er indrettet, som den er, det handler om, hvem det så er, man lejer ud til og sælger til. Siger man, de skal bo der, og det kan sælger jo altså gøre, ville jeg mene, så er den i hus.

(Kort bemærkning).

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Finn Rudaizky (U): Det svar, som Anne Vang gav, det var jo netop det, jeg lige adviserede om, at det var ikke særlig interessant, for det kendte vi godt svaret på alle sammen i relation til, at lejeboliger er der bopælspligt på.

Det var heller ikke det, mit spørgsmål gik på. Mit spørgsmål gik på, nu bliver jeg nødt til at gentage det, hvis ikke det skulle være forstået, om hvorvidt der var bopælspligt på de mange ejerboliger, som Københavns Kommune nu i givet fald vil bygge, og som selvfølgelig har relation til hele det store projekt.

Så vil jeg godt bare lige, da det er en kort bemærkning, til borgmester Warming sige, at vi kan jo begynde at diskutere, hvem der kender lovgivningen, om registrering eller ej, men sådan som jeg kender lovgivningen, så er det således, at hvis der er nybyggeri, eller der er byggeri, nye lejligheder i gamle fabriksejendomme f.eks., jamen så vil der i Københavns Kommune ikke være bopælspligt, og dermed vil der være den mulighed for, at man kan i gåseøjne skatteunddrage sig eller bo der uden at melde sig til folkeregistret. Det er jo en meget væsentlig ting. Jeg behøver ikke at få at vide, at hvis man melder sig til adressen, så er man der selvfølgelig.

Så jeg vil gerne have tydeliggjort, hvis man ikke melder sig til adressen ved køb af en dyr, meget dyr ejerbolig, som det i givet fald vil blive, kan man så få de købere til at betale skat i København.

(Kort bemærkning).

Karin Storgaard (O): Når nu den socialdemokratiske ordfører, Anne Vang, står heroppe og siger, at fonden er en god nyskabelse, kan det være rigtigt, men hvorfor må hverken politikere eller borgere få noget at vide om denne fond og hvad der foregår i den?

F.eks. har der siden januar været 21 møder i fonden sammen med Københavns Kommune, altså Fonden Billige Boliger og Københavns Kommune. Der er ingen notater, der er ingen referater, det lyder da mærkeligt, det giver da stof til eftertanke, det kan da ikke være rigtigt, at en fond og Københavns Kommune, hvor man diskuterer vigtige ting, overhovedet hverken har noteret noget eller har noget referat. Så siger man, jamen det er kommet i styregruppen. Det kan ikke være rigtigt, det bliver vi nok nødt til at få en aktindsigt i.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Der er bebudet en forespørgsel bl.a. om de billige boliger, som kommer på dagsordenen, jeg tror, det er på et BR-møde her midt i september.

Borgmester **Mogens Lønborg**: Jeg vil starte med at kvittere over for partierne, næsten alle sammen, for den brede opbakning, der har været til sundhedsområdet, til ældreområdet, ikke mindst vil jeg gerne kvittere over for overborgmesteren, som i sin tale i torsdags så klart meldte ud, at det er et af hovedtemaerne, ældreområdet.

Jeg synes også, det er helt rigtigt, som overborgmesteren sagde, at skal vi give ældreområdet et løft, så er tiden også inde til, at vi tænker nyt på dette område. Det kan jeg kun være enig i.

Jeg sagde, næsten alle partierne vil jeg kvittere for. Der er et enkelt parti, der ikke rigtig har meldt så meget ud på ældreområdet, må jeg i sandhed sige, og det er SF. Hvor er SF henne på ældreområdet. Det undrer mig lidt, fordi umiddelbart efter Fælledgårdsagen deltog jeg i en paneldebat, FOA arrangerede paneldebat, og Villy Søvndal var helt fremme i skoene. Der var ikke grænser for det første selvfølgelig for den sædvanlige retorik med, hvor elendig den borgerlige regering var, og der var ikke tilført penge nok til ældreområdet, men der var ikke grænser for, hvad SF var parat til at yde til ældreområdet.

Jeg har altså siddet både i torsdags og nu søreme også her i aften og håbet til det sidste, at der kom noget fra SF, det gjorde der altså ikke rigtigt. Jo, jeg skal være retfærdig og sige, at Camilla Burgwald i sin budgetordførertale var inde på, og det kvitterer jeg for, at der skulle et løft til persona-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

let. Det er god traditionel SF-politik, det er der ikke noget galt i, det vil jeg kvittere for. Men ellers var der faktisk ikke rigtig noget at komme efter.

Men lad mig glæde mig over, at alle de andre partier har sans for, at en virkelig svag gruppe, måske den svageste gruppe blandt vores borgere overhovedet, er man parat til at give et løft. Der er vel ikke nogen i denne sal, der er af den opfattelse, at vi har at gøre med en gruppe, som lever sådan i lukkus, hvor man har alt for overpolstrede budgetter eksempelvis.

Tænk lige, den her gruppe, tænk hvor hjælpeløs man er, når man ikke kan gå ud af sengen om morgenen, ikke kan tage et eget bad, ikke kan gå på toiletet, ikke kan barbære sig selv, intet kan overhovedet. Alt hvad man foretager sig her i livet, skal man have hjælp til. Ja altså multihandicappede det er på linje med, men ellers har vi sådan set ikke nogen svagere medborgere.

Derfor er det lidt besynderligt, at SF ikke er med her på dette felt, fordi altså medmindre jeg fuldstændig har taget fejl af SF, så plejer de i hvert fald at være optaget af også at hjælpe de svageste. Men det er måske mere retorik, når det kommer til handling.

Til gengæld, og det er jo sådan helt, hvad vi er vant til, så hører vi en borgmester nu for børne- og ungdomsområdet, det skifter jo lidt sådan, og nu er det altså så det område, der nu er SF's mærkesager, og der var jo ikke grænser for, hvor mange penge der skulle allokeres over til området. Man blev sådan helt svedt.

Prikken over i'et kom jo så, da vi oven i købet så blev gjort bekendt med, at nu ville man altså kæmpe for at trække alle de besparelser tilbage, som man ellers med borgmesteren i spidsen havde givet køb på, at dem skulle man gennemføre.

Så man kan selvfølgelig sige, tingene hænger sammen med alle de mange ting, man vil gøre for ressourcestærke forældre, så er det klart, så er der ikke penge også til de svageste ældre, der er noget der, der hænger sammen i SF's prioritering, det kan jeg godt se. Men trist er det alligevel, at SF ikke rigtig kan være med til så meget på dette område.

Men alle andre partier vil jeg sige, havde klare meldinger på det, og det synes jeg er positivt.

Jeg vil så lige sige en ting, nu jeg er godt i gang med at kommentere SF-borgmesteren, så synes jeg også, de betragtninger, han havde omkring, at der ikke rigtig mere fedt var til stede, var interessante. To ting falder mig i hu.

Den ene er, at vi i Økonomiudvalget for ikke ret lang tid siden var på Hesselet i Nyborg, og vi brugte tennisbolde og alt muligt andet til sådan at få illustreret, at hvis man bare tænker kreativt og lægger nogle arbejds gange om, så er der faktisk store produktivitetsgevinster, det var hele hovedpointen i hvert fald på førstedagen. Der var der i hvert fald på førstedagen en bred forståelse for, at det skulle vi i København og value for money, det var simpelt hen det, der var kodeordet.

På andendagen begyndte man sådan at luse ud i retorikken, for nu skulle vi til at tage hjem, og nu skulle vi pludselig ikke bruge ordet effektivisering mere. Men indholdet var vi i hvert fald stadig enige om, og nu får vi så her i dag, en halvanden uges tid efter, eller 2 uger er det vel, at vide, at der ikke er mere fedt.

I den forbindelse, og det er den anden ting, jeg lige vil sige, jeg vil så gerne have, at vi i forbindelse med budgetforhandlingerne får lavet et lille notat, hvor vi får beregnet, hvor mange penge der skulle have været budgetteret til det samlede børneområde, hvis såfremt i fald de prognoser, der har ligget i demografimodellen, havde vist sig at være sande. Vi har fået de beregninger tidligere, og der har det vist sig, at der er pumpet så mange trecifrede millionbeløb ind i det her område, det er aldrig blevet tilbagereguleret, for nu var de jo bevilget. Men der kom ikke så mange børn, som prognoserne tilsagde, så der er altså overpolstret på de her budgetter. Så er det jo ekstra sjovt at høre, at nu er vi altså derhenne, hvor der ikke er noget som helst fedt tilbage.

Men det bliver jo sjovt, når vi kommer ind og skal have de faktuelle ting frem, og det har vi jo også lært her i aften, at det er jo det vigtige, vi skal holde fast i, så det glæder jeg mig meget til. Ikke mere til det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Så vil jeg sige noget om ældreområdet. Jeg vil specielt også kvittere for, at Socialdemokratiet er frisk på at støtte de her tanker om at lave sådan et flagskibsprojekt på plejehjemsområdet. Mere konkret så vil jeg foreslå, man kunne som arbejdstitel døbe det "Plejecentrenes Rigshospital", altså noget stort, noget nytænkende noget, hvor man kombinerer forskning, undervisning, udvikling og erhvervs-livet og bringer det ind, sådan at vi med det center vil være dem, der helt klart i dansk, men måske også bredere kontekst er helt fremme i skoene.

Det oplagte er jo, hvis vi skal tænke lokalisering, og det var også det, Ikram Sarwar var inde på, eller også var det Anne Vang, det husker jeg ikke, om vi skulle finde et eksisterende sted og så ombygge det. Der er det ret naturligt at tænke Sølund, så det vil være i hvert fald mit udspil, at vi prøver at realisere noget flagskibsprojekt, hvor vi tænker de mange forskellige ting ind i forhold til det sted.

Så vil jeg sige, at vi har i Sundheds- og Omsorgsudvalget, tror jeg, jeg også kan sige på alle udvalgsmedlemmernes vegne, fået en god proces omkring sundhedspolitik, den skal vi drøfte her på torsdag. Det er min agt, at vi tilsvarende også på ældreområdet kan få forhåbentlig en bred tilslutning til en sådan ældreplan eller ældrepolitik. Det vil jeg i hvert fald tage initiativet til.

Nu hvor det er sidst på dagen, så skal jeg nok til stor glæde for deltagerne her, springe nogle af alle mine mange sider over her. Men dog alligevel bare sige, jo, det er en lille kommentar til Anne Vang. Nu har vi jo her af en Socialdemokrat i aften, jeg tror, det var Lars Rasmussen, det er fakta, det handler om. Anne Vang var i sin i øvrigt ellers udmærkede budgetordførertale inde på at sige, at i København ligger vi helt i top, når det gælder antal kroner pr. ældre.

Jeg sidder med et notat her, jeg skal gerne bibringe alle BR-medlemmerne dette notat, og der er der jo gjort det, som man naturligvis skal gøre, når man skal lave nogle reelle sammenligninger, og det er jeg også sikker på, at Anne Vang vil give mig ret i, så skal vi jo tage hensyn til eksempelvis, om vi i København, hvis vi tager den samlede ældregruppe, om vi har mange af de udgiftstunge, f.eks. dem der er over 80 år. Det har vi rent faktisk sammenlignet med andre, sådan nogle ting skal man selvfølgelig korrigerer for.

Så må jeg sige, når vi sammenligner København med 6-byerne, så ligger vi faktisk pænt midt i, der er ikke tale om, at København ligger i toppen i forhold til 6-byerne, vi ligger faktisk midt i.

Så kunne vi yderligere, og det må vi så i fællesskab gøre, forfine beregningerne og tage hensyn til yderligere en lang række faktorer, og så ryger København faktisk længere ned. Bare for at sige, at vi ligger altså ikke specielt højt på det område. Men tal er jo taknemmelige, det ved vi jo. Når vi har set nogle sammenligninger kommunerne imellem, så har vi fået nogle fuldstændig misvisende billeder, netop fordi man ikke laver de her såkaldte standardberegninger, som vi bliver nødt til at gøre for bare at få nogenlunde rimelige ting frem.

Men altså det skal ikke forstyrre billedet af, at jeg kvitterer for den store brede velvilje, der er til det her område. Derfor ser jeg med fortrøstning frem til nogle konstruktive budgetforhandlinger.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Jamen det er lykkedes at få i hvert fald 2 korte bemærkninger på.

Finn Rudaizky (U): Det er jo heldigvis sådan, så vi ikke kan tvinge medlemmer af denne forsamling til at svare på de stillede spørgsmål. Det, jeg må sige, det er, det er måske en lille smule usædvanligt, når vi diskuterer i budgetforhandlingerne her, budgetdebatten om et helt centralt spørgsmål, nemlig boligspørgsmålet for København og de planer, der er fremlagt, at vi hverken fra overborgmesteren eller borgmester Klaus Bondam kan få noget som helst svar på de spørgsmål, som har relation til mange, mange millioner kroners skatteuddragelse plus spørgsmålet om de ejerlejligheder.

Hvis det er således, at man ikke konkret kan svare på det, så vil jeg gerne sige, det respekterer jeg fuldt ud, men så havde det måske været rimeligt, at de pågældende havde sagt, vi kan ikke svare på det her i dag, men vi vil gerne undersøge det og komme med et notat til Borgerrepræsentationen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Men det er tilsyneladende ikke det, man har mest lyst til, så derfor vil jeg gerne informere om, at jeg agter nu at stille de samme spørgsmål, som jeg har gjort to gange, tre gange i alt, stille dem skriftligt, og så er der jo heldigvis nogle tidsfrister i forvaltningsreglerne, der gør, at man vil få et svar på de spørgsmål, for det synes jeg, de københavnske borgere bør orienteres om.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Vi er ved de korte bemærkninger til Mogens Lønborg.

(Kort bemærkning).

Bjarne Fey (F): Jeg har taget to taler med op. Mogens Lønborg kan vælge, om han vil have den højre eller den venstre. Vi tager dem begge to, de er ikke så lange som min tale før.

Der står her, at SF's hovedprioritet er børn og unge, men vi lægger også vægt på miljøet, og vi har også lyttet opmærksomt til budgettalerne i torsdags, hvor de mange krav om bedre ældrepleje, i torsdags, hvor de mange krav om ældrepleje, mere kultur og flere sociale midler blev fremført af partierne, vi lytter, vi indgår aktivt i forhandlingerne herom. Det var ordene fra vores borgmester på børn- og ungeområdet. I sådan meget overskrift, skal vi sige meget prosaisk, men det vil vi godt diskutere. Jeg er da glad for, at Martin Geertsen ikke blev lige så stødt over det, at Bo Asmus har været så kortfattet på det område, som borgmester Mogens Lønborg er blevet.

Så har vi budgetordførertalen fra Camilla Burgwald: "Udfordringerne på ældreområdet er naturligvis mange, der er rekrutteringsproblemer, høj gennemstrømning, højt sygefravær, lavt uddannelsesniveau og alt for mange krav om dokumentation og kontrol. Det bliver et langt, sejt træk at forbedre den københavnske ældresektor, og på sigt mener vi, at opnormering, afbureaukratisering på området er vejen frem. I de aktuelle budgetforhandlinger vil vi gerne give et efteruddannelsesløft til social- og medhjælperområdet."

Men det, Mogens Lønborg måske savner, det er, at vi laver sådan et helt katalog, som vi skriver det samme af, som Det Konservative Folkeparti har sagt. Vi går til forhandling, vi har et udspil, vi er positivt indstillet over for, at ældreområdet skal tilgodeses, afbureaukratiseres, hjælpes, whatever. Vi er klar til diskussion.

For mig lyder det altså mere, som om Mogens Lønborg har en aversion, det havde han i forrige periode, det har han åbenbart i denne periode, SF giver ikke svar på De Konservative drømme. Det tror jeg, vi kan love, at vi heller ikke gør mi fremtiden.

(Kort bemærkning).

Anne Vang (A): Først en kort bemærkning til Finn Rudaizkys korte bemærkning, hvor der blev afkrævet et svar, som mig bekendt allerede er givet af mig selv for ganske kort tid siden, nemlig ja, der vil være bopælspligt. I øvrigt vil det følge den gældende lovgivning. De problemer, som Mikkel Warming har påpeget i den gældende lovgivning, må så rettes andetsteds, da vi som bekendt ikke foretager lovgivning herinde, og mit parti ikke er blandt dem, der har flertallet i Folketinget.

Så til sidst må jeg også lige hurtigt nævne til Mogens Lønborg omkring min budgettale, at jeg ganske rigtigt i torsdags sagde, at københavnske ældreudgifter er relativt høje i forhold til, hvor utilfredse de københavnske ældre er med den pleje. Jeg går da ud fra, at borgmester Mogens Lønborg vil være enig med mig i, at det gælder om at bruge pengene så godt som overhovedet muligt og sørge for, at de ældre er så tilfredse som overhovedet muligt, så vi får mest muligt ud af pengene.

(Kort bemærkning).

Carl Christian Ebbesen (O): Jeg kunne godt tænke mig at spørge Bjarne Fey om de mere konkrete prioriteringer på ældreområdet. Jeg husker tydeligt, da skandalen omkring Fælledgården opstod, der var det i hvert fald din partiformand i Folketinget, Villy Søvndal, der var den første, der gik på ba-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 28. august 2006**

nen og sagde, det var fuldstændig uhørt, der skulle flere penge til dette område, der skulle gøres en langt mere målrettet indsats for at få rettet op på de her ting.

Jeg synes, det er ærgerligt, at vi står i en situation, hvor vi har sparet 45 mio. kr. på området, og så låner man sig tilbage og siger, nå jamen regeringen og Dansk Folkeparti har forhandlet en stor pulje hjem, jamen så bakker SF da op om, at vi lukker besparelserne med de penge, der kommer fra regeringen. Men det er jo ikke særlig offensivt, og det er overhovedet ikke i tråd med den linje, der er lagt fra SF i Folketinget.

Jeg er sådan set enig med borgmester Mogens Lønborg, nu må vi høre, mener SF, at de vil prioritere interne kommunale midler i forhold til at forbedre vilkårene for ældreplejen og plejehjemmene i København.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Mogens Lønborg**: Allerførst lige en bemærkning til Anne Vang. Der blev faktisk sidste år lavet en brugertilfredshedsmåling på ældreområdet i København, der viste faktisk trods alt, Fælledgård det ene eller det andet, en meget, meget høj tilfredshed med ældresektoren i København. Det synes jeg også er et faktuel element, som vi skal have frem.

Til Bjarne Fey, jamen det er jo fuldstændig rigtigt, jeg noterede sandelig også, at SF's borgmester her fra talerstolen sagde, at man havde hørt, jeg tror, det var nogenlunde ordene, men havde da hørt, det var ikke noget, man for alvor i budgetordførertalen kom ind på, men nu havde man da hørt, nu kan man jo høre på mange forskellige måder, altså jeg hørte det sådan lidt som, at nu ville SF da lige sådan sikre sig, at de ikke blev smidt ud fra forhandlingerne lige med det samme, altså vi vil da også godt være med til at snakke om de der ting, ældreområdet kan vi da heller ikke sådan sikkert komme helt uden om, fordi hvis der skal laves en aftale, så ved SF jo godt, at i den aftale vil der også stå et eller andet om ældreområdet. Så derfor er det jo helt billigt og helt gratis for SF bare at sige, at man har også hørt det.

Men vi kan i hvert fald konstatere, at når SF siger, de prioriterer børneområdet, så vil jeg næsten tillade mig at sige, at det er eneste prioritet, det er det, vi har hørt hele vejen igennem. Jeg synes, det er beskæmmende, at et parti med en partiformand på Christiansborg, som har været så offensiv på det her område, så kan man få så spage elementer.

Det kunne være interessant at sammenligne f.eks. SF med Enhedslisten. Enhedslisten har meldt klart ud her i den her sag, der er ikke nogen slinger i valsen hos Enhedslisten, de er parate til det område. Det var et fremtrædende element i Enhedslistens budgetordførertale, at ældreområdet skulle styrkes, det var uanstændigt, og jeg ved ikke hvad, der blev sagt fra Enhedslistens side.

Det hørte vi bare ikke fra SF, og derfor er det, jeg sådan set bare har lyst til sådan lige her på falderebet at få SF lidt ud af busken. Men jeg kan jo blive nervøs, fordi det er jo den ene ting, men når man så samtidig hører, hvad SF's krav er på børneområdet, man bliver helt svedt...

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Det er en kort bemærkning.

Borgmester **Mogens Lønborg**: Nu skal jeg nok skynde mig at gøre min bemærkning færdig.

Så jeg vil bare foreslå SF, at vi går herfra i aften med noget mere afklaring omkring, hvor villig er SF til også at hjælpe de ældre i København.

(Kort bemærkning).

Bjarne Fey (F): Til hr. Carl Christian Ebbesen vil jeg sige, at Villy Søvndal er formand, men herinde er det gruppen, der bestemmer politikken. Det kan godt være, det er anderledes i Dansk Folkeparti.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Nu er jeg også rimeligt sikker på, at Villy Søvnald heller ikke kender de konkrete forhold, der er i Københavns Kommune. Jeg tror, at Villy Søvnalds udmelding var en klar politisk tilkendegivelse om, at selvfølgelig tager vi de problemer, der er på ældreområdet, alvorligt.

Vi er faktisk meget, meget klar til at lave en gennemgribende økonomisk analyse af hele ældreområdet og skære til, hvor der skal skæres til. Som Mogens Lønborg gang på gang påpeger på alle andre områder, socialpolitik, skolepolitik, vi er klar til at lave fuldstændig samme øvelse på ældreområdet. Hvis der er fedtlag i ældreområdet, så er vi klar til at spare det fedtlag væk og bruge det til at forbedre servicen på ældreområdet. Den øvelse er vi helt med på, det er første skridt.

Så kan vi diskutere, hvorvidt der er behov for yderligere penge. Vi ved også i forhold til 6-bytallene, at ældreområdet er ikke ligefrem underforsynet med kroner og øre i forhold til de andre, og tilfredshedstallene er ikke helt perfekte. Vi er faktisk enige om, at vi har en fælles udfordring der i at trimme økonomien og bruge de penge, der er behov for at få en ordentlig ældreservice.

Men hvor pokker snitfladen ligger her, det skal vi da ikke stå og afsløre her. Vi har en prioritet, der hedder børn og unge, vi vil også gerne de ældre, men vi kan jo ikke det hele. Men hvis Mogens Lønborg mener, han kan det hele for de samme penge uden at skulle vægte mellem det hele, så tror jeg altså ikke, det hænger sammen, Mogens Lønborg. Men vi er klar til at diskutere ældrepolitik ud fra vores egne præmisser og ikke efter Folketingets præmisser.

(Kort bemærkning).

Camilla Burgwald (F): Jeg vil bare gerne ganske kort sige, at nu er det altså sådan i Københavns Kommune, at andelen af ældre i befolkningen falder, og andelen af børn stiger. Budgettalen, som jeg holdt i torsdags, var udtryk for den prioritering, som vi har i SF ved de kommende budgetforhandlinger. Det kan jeg ikke se, der er noget galt i.

Vi gav udtryk for det kortsigtede mål, som var et efteruddannelsesløft, det vil vi gerne prioritere på kort sigt, og på lang sigt har jeg givet udtryk for, at det var opnormeringer og afbureaukratisering, som især er vejen frem på ældreområdet.

Derudover så er jeg altså ikke til lette løsninger, og i SF er vi ikke til lette løsninger. Jeg synes, mange af de ting, der er sket og er sket her i kommunen omkring opfølgning på Fælledgård-sagen har tenderet lidt af noget med lette løsninger. Jeg har sagt, at jeg synes, at det er et langt, sejt træk at forbedre forholdene for ældre i Københavns Kommune.

Jeg har også, kan jeg så sige, stillet spørgsmålet til forvaltningen om udviklingen i andelen af de midler, vi bruger på henholdsvis administration og varme hænder, som man siger, over den sidste 5- eller 10-årige periode. Jeg afventer stadig svar.

Det er bare for at sige, altså det er ikke noget, som jeg forventer går sådan her (*taleren knipser med fingrene*), sådan som prioriteringerne ligger i SF, som der er blevet givet udtryk for i torsdags og i dag. Så sådan er det.

Overborgmester Ritt Bjerregaard (A) stillede følgende ændringsforslag:

"at Borgerrepræsentationen fastsætter fristen for ændringsforslag til onsdag den 20. september 2006 kl. 12.00, og fristen for underændringsforslag til onsdag den 27. september kl. 12.00. Økonomiudvalget undtages dog fra disse frister."

Ændringsforslaget blev godkendt uden afstemning.

Ved forhandlingernes afslutning blev budgetforslaget oversendt til 2. behandling.

Budgetforslaget blev mellem 1. og 2. behandling henvist til Økonomiudvalget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

2) BR 433/06. Redegørelse om forhandlinger mellem KL og regeringen om kommunernes Økonomi

Indstilling fra Økonomiudvalget om

at styrke ældre- og børneområdet i 2007 i overensstemmelse med kommuneaftalen, samt at der i budgetforhandlingerne tages stilling til udmøntningen af de midler, der tilføres kommunen som resultat af forhandlingerne mellem KL og regeringen om kommunernes økonomi for 2007. (Økonomiudvalget) (Initiativret)

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Borgmester Martin Geertsen har i Økonomiudvalget benyttet sig af sin initiativret til at få sagen indbragt for Borgerrepræsentationen.

Borgmester **Martin Geertsen**: Tak for det. Jeg har anvendt initiativretten på denne sag, fordi den for mig at se er principiel af to årsager. Det er en sag, der handler om aftalen mellem Kommunernes Landsforening og regeringen, som handler om statslige midler til kommunerne.

Som sagt så synes jeg, den er standsnings- og initiativretsværdig af to principielle årsager. For det første er der konkret tale om penge til to områder, som i mange kommuner og også i Københavns Kommune står over for store udfordringer. Vi har lige her på de sidste afsluttende bemærkninger været forbi et af dem, nemlig ældreområdet, ældreområdet hvor snart sagt alle partier, give and take SF, har været inde på spørgsmålet om de udfordringer, der er på ældreområdet, hvor vi taler om opkvalificering af medarbejdere, hvor vi taler om niveauet for både den praktiske hjælp og den personlige pleje. Men også om et andet område, nemlig børneområdet, som jo også har mindst lige så mange udfordringer iboende.

Så derfor er sagen principiel, fordi det handler om to politiske områder, som vi vel kan betragte som sværvægtene, hvor der er en uenighed mellem overborgmesteren, hendes parti og det politiske flertal herinde om, skal disse penge gå direkte til de områder, som de er tænkt at gå til, nemlig ældreområdet og børneområdet, eller skal de indgå i den almindelige prioritering. Og dermed til den anden del af det principielle, nemlig hvordan vi i denne kommune forholder os til og fortolker aftaler.

Vi er som bekendt efter længerevarende debat her i huset jo medlemmer af Kommunernes Landsforening. Overborgmesteren er sågar medlem af bestyrelsen i Kommunernes Landsforening og har trykket på knappen og sagt ja til en aftale mellem Kommunernes Landsforening og regeringen. Det får os til at sige, at netop præcis fordi vi er medlem af KL, fordi vi har en overborgmester, som udmærket har kendt vilkårene i de aftaler, som er blevet indgået, der skal vi ikke køre på kanterne i de aftaler, der bliver indgået, men vi skal fortolke dem i den ånd, de er indgået. Det betyder, at de penge, som regeringen og Kommunernes Landsforening er blevet enige om skal tilfælde ældreområdet, skal tilfalde børneområdet, ja, de skal altså også i Københavns Kommune tilfalde ældreområdet og tilfalde børneområdet og ikke indgå i den almindelige – i anførselstegn – politiske prioritering, men gå direkte der-til, hvor det er tænkt, og intet andet.

Derfor er initiativretten anvendt i denne sammenhæng. Også fordi jeg glæder mig til at høre, jeg tror også, ældrebefolkningen og børnefamilierne glæder sig til at høre den politiske motivering for, hvordan i alverden det kan være, at de penge, som Kommunernes Landsforening og regeringen har tiltænkt de to områder, muligvis ikke havner i de kasser.

Anne Vang (A): Jeg kan heldigvis berolige borgmester Martin Geertsen heroppe fra talerstolen. Det er nemlig sådan, at vi selvfølgelig har alle intentioner om at efterleve aftalen med KL. Vi har alle intentioner om, at de her penge skal gives til børneområdet og til ældreområdet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Derfor har vi også besluttet, at de her penge skal gives til børne- og ældreområdet i forbindelse med en samlet prioritering. Det er jo sådan, at vi skal til at prioritere kommunens midler, og så forekommer det da fornuftigt, at vi prioriterer alle kommunens midler samtidig.

Når jeg siger, vi har besluttet, så er det sådan set, fordi der blev fremsat et ændringsforslag i Økonomiudvalget, som blev godkendt, hvor jeg da hellere lige må læse op for den sags skyld, at der skulle være misforståelser, nemlig at Økonomiudvalget beslutter at styrke ældre- og børneområdet i 2007 i overensstemmelse med kommuneaftalen, altså vi agter at efterleve kommuneaftalen. Det var det 1. "at".

Og det 2. "at", at der i budgetforhandlingerne tages stilling til udmøntning af de midler, der tilføres kommunen som resultat af forhandlingerne mellem KL og regeringen om kommunernes økonomi for 2007.

Så der skulle altså ikke være nogen misforståelse om, at vi ønsker at styrke de her to områder, og at vi ønsker at gøre det som et led i en samlet prioritering.

Carl Christian Ebbesen (O): Det, som optager Dansk Folkeparti, det er at sikre, at når nu regeringen og Dansk Folkeparti har ment, at der skulle sendes flere penge ud til kommunerne til ældreområdet, men også til børneområdet, så er jeg meget optaget af, hvordan vi sikrer, at det sker.

Den model, som der er lagt op til nu her, hvor jeg jo kan se, at vi har været rundt ved en sparerunde, vi har lavet et prioriteringsrum på 200 mio. Vi ved jo godt, at det er sådan en runde, hvor man først skærer, og så i budgetforhandlingerne jamen så bliver hullerne fyldt op igen.

Det har faktisk været sådan på ældreområdet, at man stort set har fået tilført lige så meget under selve vedtagelsen af budgettet, som der er blevet sparet på ældreområdet. Sådan har det været de sidste mange år i Københavns Kommune.

Nu er jeg bekymret for, at vi ender i en situation, hvor man, fordi man netop gør, som Socialdemokratiets ordfører er inde på, siger, at vi tager hele området og kigger under ét, så er jeg bange for, at man ud af prioriteringsrummet ikke vil lade pengene gå til de ældre, fordi man læner sig tilbage og siger, nå jamen det har Dansk Folkeparti jo sørget for på Christiansborg at presse regeringen til at sende nogle penge, så derfor behøver vi ikke at prioritere det i kommunens økonomi. Det synes jeg er skammeligt.

Udgangspunktet her er, at vi har altså et ansvar for også inden for prioriteringsrummet at prioritere de ældre. Det der så kommer oven i, for der vil selvfølgelig da også blive stillet krav sammen med de penge, og det tror jeg, der er nogen herinde, der ikke er helt klar over, at der i forbindelse med udmøntningen af de her puljer vil blive stillet krav i forhold til, hvad de skal bruges til.

Derfor ærgrer det mig grænseløst, jeg kan næsten ikke forstå det, men det, forslaget går ud på, det er at sige, at de penge, der kommer fra regeringen, lad os nu føre dem direkte ned i de 2 udvalg, der har med de områder at gøre, fordi det er det, der er tænkt med de penge.

Jeg synes, det er ærgerligt, at der åbenbart sidder et stort parti her i Borgerrepræsentationen, som synes, at det kan man putte ind i en pulje og så blande det lidt sammen og så fordele det lidt efter for-godtbefindende. Jeg synes, det er brandærgerligt.

Vi burde bruge de penge, som de er tænkt, nemlig som et ekstra løft i forhold til det, vi ellers ville have givet, det er sådan, de er tænkt, sådan bør de også bruges. Derfor anbefaler jeg selvfølgelig, at vi tager en afstemning igen om det her, og at vi vedtager at sende de penge direkte ned i udvalgene, hvor de hører hjemme.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Jeg vil godt lige gøre en enkelt bemærkning, for det er jo korrekt, som borgmester Martin Geertsen sagde, at jeg sidder i KL's bestyrelse, og jeg vil gerne her over for Borgerrepræsentationen bekræfte, at indstillingen fra KL var netop at komme væk fra puljerne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Det var helt klart for KL, at det var imod den opfattelse, Dansk Folkeparti havde på Christiansborg, og vi vidste udmærket, hvad vi gjorde; vi ønskede, at pengene gik direkte til kommunerne, uden at man skulle igennem de besværlige ansøgningsprocedurer, som rent faktisk havde medført, at man brugte alt for mange af pengene til administration.

Så derfor var det en helt klart fastlagt politik og med den indstilling, der var fra Anne Vang for et øjeblik siden, følger vi helt det, der blev vedtaget i KL.

Borgmester Mogens Lønborg: Nu synes jeg altså, at overborgmesteren snakker lidt udenom. Der er jo ikke tale om, at nogen her i denne debat har sagt, at nu skal vi have puljer med ansøgninger. Det fremgår i hvert fald ikke af forslaget, som blev fremsat i ØU, at vi skal have en pulje, og så skal vi søge om pengene.

Der står sådan set, at vi direkte, uden al muligt bureaukrati osv. bare skal sørge for, at det, som er et sektorspecifikt bloktilskud, lad os kalde det kører ud på de respektive budgetområder på børneområdet, på ældreområdet. Ingen ansøger, ingen puljer, nej, nej, vi er helt enige om det. Men hvorfor skal det op i den store fælleskasse til fælles prioritering?

Vi hører Anne Vang sige, jamen det er jo kommunens penge osv., ja, det er det jo selvfølgelig, når de er kommet ned i kassen, det er jo rigtigt, men de kommer altså fra staten, det er altså statskatten, der sådan set bruges her, kanaliseres over i kommunerne.

Så kunne man egentlig sige, når nu KL og staten har brugt, jeg ved ikke hvor mange timer, men ret mange timer på en forhandling, hvorfor så egentlig bare pist væk, smide det stykke papir i skraldespanden og sige, alt hvad der står indholdsmæssigt i det om børneområdet og ældreområdet, det var sådan set bare til inspiration, for det betyder egentlig ikke noget, det er sådan set bare et generelt bloktilskud. Så kunne man altså have sparet noget tid, og så kunne man også have undgået, at borgerne f.eks. i København, dem der var lidt chokerede over det, der kom frem efter Fælledgården, at der er stillet nogle forventninger, som man så ikke måske helt er klar til at indfri.

Jeg synes også, det var tankevækkende i forlængelse af Fælledgårdsagen at høre den her retorik, som vi også har hørt i aften, det er regeringens skyld det hele, det er skattestoppet. Men hvad er det, der ligger bag den kritik. Det man jo siger det er, vi ville så gerne, altså vores vilje til ældreområdet er helt i top, men regeringen forhindrer os i at skruer skatterne op. Og derfor surt, det er regeringens skyld, at de ældre i København ikke har det så godt, for vi ville så gerne.

Så kommer regeringen med nogle penge og siger, her er det til ældreområdet. Nej, nej, nej, det vil vi ikke sådan lige sige ja til. Det kan godt være, vi vil bruge det til noget andet i den fælles prioritering, siger man så, det er dog besynderligt, det er da ikke troværdigt.

Hvorfor i alverden vælger man ikke her at sige, de penge, der kommer fra staten, og som er øremærkede, dem behøver vi ikke sidde og prioritere, glæde os over dem som en anden gave, sige tak til staten for, at de vil styrke børneområdet og ældreområdet og så i øvrigt desforuden prioritere vores egne penge. Det ville dog være ærlig snak.

Det her med nu at begynde at snakke om ansøgninger og puljer, det er en afledning. Det med at snakke om at det er vores egne penge, og dem vil vi gerne have lov til at prioritere, det er er snik snak. Jeg synes i og for sig nu, hvor vi har, det kvitterer jeg for, fået et indspark fra Socialdemokratiet, så har jeg altså lyst til at appellere til mine venner ovre i SF.

Kære SF, kom på banen. Nu kommer der en pose penge fra staten, børneområdet kære SF, det højst prioriterede område, vil I ikke være med til at sige, at dem der i aftalen er tænkt til børneområdet, de skal til børneområdet, kan vi ikke blive enige om det, det vil vi godt være med til.

I kender nok til, hvad den anden side af aftalen så i givet fald kunne gå på, at vi så sagde, jamen så lader vi så også dem, der er tænkt til ældreområdet, gå over til ældreområdet. SF, hvorfor er det så svært at sige ja til det. De er øremærkede. Kom nu ud af busken, Søvndal, synes, der skal flere penge

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

til ældreområdet, Bo Asmus Kjeldgaard gør klar til at komme op. Jeg håber, han følger sin partiformand og bakker op om, at de ældre skal have flere penge.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Jeg skal lige gøre jer opmærksom på, at vi er inde i den normale rytme igen. Vi prøvede i budgetdebatten at klare den med sådan en livlig form med de korte bemærkninger; nu tegner man sig for korte bemærkninger her på talerlisten.

Anne Vang (A): Først må jeg lige bemærke til Mogens Lønborg, der siger, at SF skal ind i kampen for at undgå, at der ikke kommer nogen penge til børneområdet, at der kommer jo penge til børneområdet, og der kommer jo penge til ældreområdet, det var jo det, jeg lige netop pointerede ved at læse selve forslaget op. Det vil jeg undlade at gøre igen, fordi jeg regner med, at folk har hørt det. Så må der så være tale om en misforståelse.

Hvad der til gengæld ikke er blevet misforstået, det er det her med puljer. Borgmester Mogens Lønborg siger, at overborgmesteren snakker udenom, men gør hun nu også det? Den gode C.C. Ebbesen kom rent faktisk til at kalde det puljer, jeg ved ikke, om det har været en talefejl, men puljer blev det dog kaldt. Det er jo netop pointen, det her er ikke en pulje, det her er vores mulighed for at holde det kommunale selvstyre i hævd. Som kommune må man da være godt træt af, at penge bliver givet som puljer til kommunerne, øremærkede puljer, som kommunerne skal bruge til noget bestemt, har regeringen bestemt. Og så efterfølgende bliver pengene formentlig taget væk et år mere, og så er kommunerne bundet på hænder og fødder.

Det er netop det, det her ikke er, det her er, hvad Mogens Lønborg kunne kalde et sektorspecifikt bloktilskud, som vil blive brugt på ældre, og som vil blive brugt på børnene.

Så må man igen sige det her med regeringens skyld, der kan jeg altså ikke lade være med at sige, at jeg nu stadig væk vil sige ganske højt, det er regeringens skyld, at regeringen giver os et lille plaster på såret hårdt presset af Dansk Folkeparti, det synes jeg nu ikke kan opveje, at de holder kommunerne i et stramt, stramt jerngreb. Det er jo sådan, at vi har en masse penge i Københavns Kommune, som vi bare ikke må få lov til at bruge.

Så synes jeg på ældreområdet, det måske også kunne være relevant at snakke, når nu borgmester Mogens Lønborg vil snakke om regeringen, om hvorfor det er, at kommunerne er blevet tvunget til at bruge millioner af kroner på dokumentation af alt muligt mellem himmel og jord i stedet for at bruge pengene på varme hænder. Det kunne man også hævde var regeringens skyld, og at det var derfor, vi måske havde et problem i dag.

Carl Christian Ebbesen (O): Både jeg og Dansk Folkepartis gruppe i Borgerrepræsentationen er stadig bekymrede over, at når Socialdemokratiet modtager en pose penge, jamen så skal de åbenbart ikke gå til det, de er tænkt til, så skal de åbenbart ind i en samlet prioritering. Jeg er stadig op taget af, at de penge skal gå til det, de skal.

Jeg synes i øvrigt også, at overborgmesteren i sin redegørelse omkring, hvad forhandlingerne gik ud på, skylder at sige, at den aftale, der er indgået med kommunerne fra Folketingets side, er godkendt med et forbehold i Finansudvalget om, at selve udmøntningen af pengene indgår i finanslovsforhandlingerne. Forstået netop på den måde, at de der vide rammer, som der er lagt op til, at der er på de her penge, de er der i praksis overhovedet ikke, fordi der vil komme nogle stramme bånd for, hvad de her penge skal bruges til. Det vil komme i forbindelse med udmøntningen, fordi Dansk Folkeparti har lært af, at sidst man bevilgede 500 mio. kr. til ældreområdet ud i kommunerne, så sad hovedparten af de socialdemokratiske kommuner og enkelte konservative også og brugte pengene på alt muligt andet.

Det vil Dansk Folkeparti ikke finde sig i den her gang, og derfor siger vi selvfølgelig, at hvis vi skal lægge stemmer til de her penge, så vil vi også sikre os, at de rent faktisk går til ældreområdet. Det er det, der er kernen i det hele, og det synes jeg også, at overborgmesteren lige skylder at sige, at den

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

er godkendt i Finansudvalget med det forbehold, at man vil sikre sig, at udmøntningen også kommer de ældre til gode.

Derfor var en af løsningerne at sende den direkte i udvalget. Men grunden til, at jeg i realiteten tog ordet, det var blot for at præcisere på vegne af Venstre, Dansk Folkeparti, og jeg går ud fra Konservative – Mogens, du må selv gå herop – at vi stiller et ændringsforslag, som er en genfremsættelse af det forslag, der er stillet i Økonomiudvalget.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Det er ændringsforslaget, at midlerne tildelt børne- såvel som ældreområdet i aftalen om kommunernes økonomi for 2007 af 12. juni 2006 tilføres direkte til de respektive stående udvalgs budgetrammer.

Borgmester **Martin Geertsen**: Jeg ved ikke, hvad der er foregået i Den Socialdemokratiske Gruppe siden i torsdags, men en eller anden form for erindringsforskydning må der være tale om.

Den socialdemokratiske overborgmester, den socialdemokratiske politiske ordfører stod sammen i øvrigt, tror jeg, samtlige budgetordførere her fra talerstolen og sagde: Ih, hvor går det godt i København. Vi har en fantastisk by, hvor der er styr på økonomien, hvor gælden er ved at være afviklet, hvor vi har nogle udfordringer javel, men hvor det går fantastisk godt.

Det kan vi også se både i år og i overslagsårene, at der er jo penge til fordeling som aldrig nogen sinde set før. 250 mio. kr. bare inden for vores eget prioriteringsrum er der jo at gøre godt med. Og mon ikke der i lighed med, hvad der plejer at gøre, dukker lidt op hen ad vejen i forbindelse med de budgetforhandlinger, som vi skal i gang med nu. Det går ufattelig godt i København.

Og så i dag, det er her erindringsforskydningen kommer ind, så skal man høre, at Københavns Kommune er enormt hårdt spændt for af skattestop og udgiftsstop, og hvad ved jeg. Sikke en gang vås, vi vader i penge i denne kommune.

Derfor har jeg egentlig lidt vanskeligt ved at finde ud af, hvad er det egentlig, der får Socialdemokraterne og den socialdemokratiske overborgmester til at træne den her aftale indgået mellem regeringen og Kommunernes Landsforening.

Jeg kan ikke finde ud af, politisk ordfører eller overborgmester, om det sådan er almindelig genstridighed, om det er den socialdemokratiske måde at sige, hov vi kom vist til at trykke på den forkerte knap, da vi i Kommunernes Landsforenings bestyrelse skulle sige ja eller nej til aftalen med regeringen. Om det måske i virkeligheden er den måde, man siger, vi bryder os dybest set ikke om den aftale, vi har lavet med regeringen, men der er sådan en god gammel tradition for, at bestyrelsen og Socialdemokratiet, Kommunernes Landsforenings bestyrelse stemmer for, men dybest set bryder vi os ikke om indholdet, så nu prøver vi at genere og træne processen så meget, som vi overhovedet kan.

Om det er almindelig genstridighed, eller det i virkeligheden dækker over noget andet, som jo er langt, langt mere alvorligt, nemlig at man dybest set ikke havde tænkt sig at tilføre bl.a. ældreområdet bl.a. i forbindelse med de her budgetforhandlinger, at det er det, det dækker over.

Hvis man læser det socialdemokratiske ændringsforslag, så står der jo ikke, at der er nogen sikkerhed for, at der kommer penge til ældreområdet, for nu bare at tage det som eksempel. Borgmester Bo Asmus Kjeldgaard skal nok få slæbt penge hjem til sit område, han har tidligere bevist, at den ihærdighed besidder han.

Men der står jo ikke noget i det socialdemokratiske ændringsforslag om en garanti for, at de penge, som regeringen og Kommunernes Landsforening har aftalt, der skulle tilflyde ældreområdet, at det rent faktisk også kommer, det står der jo ikke noget om. Der står lidt om, at man vil kigge på det i forbindelse med budgetforhandlingerne.

Jeg kunne godt tænke mig at få en afklaring enten fra overborgmesteren eller den politiske ordfører, som går i retning af, er det her udtryk for almindelig genstridighed, eller er det, fordi der ganske enkelt ikke kommer penge til området.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Kunne man i forlængelse af det sidste så, hvis svaret er, jamen det gør der, det kan man godt forvisse de politiske partier om, kunne man så få en beløbsstørrelse på det, fordi det er sådan rimelig enkelt at sætte beløbsstørrelse på i forhold til, hvad det er for en ramme, vi arbejder inden for i forhold til regeringens aftale med kommunerne, kunne vi få en beløbsstørrelse på, kunne vi hive det ud af den socialdemokratiske overborgmester eller ordfører. Det synes jeg kunne være interessant.

Men grundlæggende er det her almindelig genstridighed, fordi man ikke bryder sig om den aftale, der grundlæggende er lavet mellem KL og regeringen, eller er det, fordi man ganske enkelt ikke havde tænkt sig, at der skulle komme nogen penge til ældreområdet.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Jeg skal gerne afklare lidt af usikkerheden i Socialdemokratiet, og det gælder både partiet, som er repræsenteret i bestyrelsen, og mig selv personligt.

Vi synes, at vækstrammen i den aftale, der blev indgået, var for snæver, det har vi også givet udtryk for. Vi synes alligevel, det var en fordel at gå med i aftalen, det er ikke den, vi debatterer her til aften, det er spørgsmålet om puljerne.

Der vil jeg godt sige, at der har vi været meget aktive i det interne arbejde i KL, vi synes, det var uhensigtsmæssigt med de puljer, som skulle bruges af kommunerne. Som jeg nævnte det før, som kommunerne skulle bruge kræfter på at ansøge om at få del i og bruge alt for mange af pengene på administrative foranstaltninger i stedet for, at de kom til at arbejde.

De penge er ikke givet, kan jeg sige til Carl Christian Ebbesen, til Socialdemokratiet, de er givet til kommunerne, de er givet til kommunen, til Københavns Kommune med den andel, som vi skal have. De indgår i budgettet. Hvad der så foregår på Christiansborg, hvilket figenblad Dansk Folkeparti har fået i Finansudvalget, det skal jeg selvfølgelig ikke blande mig i. Det, der fremgik af, hvad Anne Vang sagde for et øjeblik siden, det er, at vi mener, at ældreområdet trænger til at få tilført nogle midler, og vi er indstillet på at bruge de midler, som er tildelt kommunen både på ældreområdet og på børneområdet.

Borgmester **Bo Asmus Kjeldgaard**: Selv om jeg synes, den her diskussion er noget akademisk, så føler jeg mig foranlediget af Mogens Lønborg til at komme op og fortælle, hvad vi mener i SF.

Vi mener, at de her penge skal gå til de områder, som de er afsat til. Vi mener, at vi skal holde KL-aftalen, men vi går ind for, at man prioriterer samlet, vi går ind for, at man ikke sådan drypvis lader ting falde. I øvrigt et synspunkt, som Mogens Lønborg selv har gjort sig til talsmand for i mange sammenhænge.

Nu hører vi så også fra Carl Christian Ebbesen, at der bliver stillet krav til forbruget af de her penge. Så ville det jo være rart, at vi kunne se det i en sammenhæng, så vi ikke begynder at bruge beløb på det samme formål to gange. Vi har jo en intention om at styrke både børneområdet, og jeg ved også, der er politikere her i salen, der meget gerne også vil styrke ældreområdet, det vil vi også i SF, at vi så ser det i sammenhæng.

Nej, det her handler i virkeligheden om, at højrefløjen her i Borgerrepræsentationen forsøger at køre politik på en aftale, som vi i SF synes er elendig, at man har bundet os med en nulvækstramme, og at man så forsøger at strø sukker ud over det ved at sætte nogle latterlige småbeløb af til de her 2 områder, og så forsøger man at profilere sig på det.

Jeg synes, vi skal sætte det ind i den sammenhæng, at det her dækker jo slet ikke det behov, der er på de 2 områder. Vi har langt større ambitioner i SF end det, der ligger i de her puljer. Derfor vil vi gerne se det samlet, vi vil gerne prioritere samlet. Jeg synes, at det tilsagn, at vi vil holde aftalen, det må være tilstrækkeligt til, at vi snart kan stoppe den her diskussion.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

Borgmester **Mogens Lønborg**: Jeg synes, det nytter noget at tage sådan en debat, fordi nu synes jeg, vi fik sådan en melding fra SF, som var sådan lidt mere i den rigtige retning. Jeg føler mig ikke helt overbevist om, hvor langt det holder.

Jeg synes, det er interessant lige at finde teksten frem fra økonomiudvalgsrådet, hvor vi drøftede det her, hvor jo flertallet fandt en afværgemanøvre med et ændringsforslag, og motiveringen lyder sådan her:

"Vi ønsker at styrke ældreområdet."

O.k. det er elastisk i metermål, kan man vist roligt sige, "styrke ældreområdet". Der er ikke meget sådan eksakt over det der, det er ikke noget, der sådan virkelig kan få de ældre i København til at sige yes, så får vi et løft. Vi vil styrke ældreområdet. Vi skal lige huske på i udgangspunktet har man fjernet 43 mio. kr. i alt på sådan et omsorgsområde, så vi starter på et minus 43 mio., men vi vil styrke ældreområdet.

Men så kommer det spændende: "Det vil vi gøre i budgetforhandlingerne, for på det tidspunkt kender vi kommunens økonomi for 2007." Nuvel, jeg vil sådan set give lidt medløb og sige, det gjorde man jo ikke dengang, så o.k. hvis vi går ind i tankegangen, så kunne der jo være lidt ræson i at sige, nej, så venter vi lige, nu kender vi kommunens økonomi, venner.

Kom ud af busken, vil vi så nu, hvor vi kender kommunens økonomi, kan vi så ikke få et tilsagn om så også at overholde den her aftale. Jeg synes, SF's Bo Asmus Kjeldgaard var tæt på at sige, så overholder vi, jeg hørte ikke det der til punkt og prikke, det havde jeg gerne hørt. Men det må vi jo så holde dem op på.

Så kan jeg ikke lade være lige til Anne Vang at kommentere Anne Vangs sådan forkærlighed for de varme hænder frem for de kolde hænder. Nu skal vi ikke sådan rippe op i sådan hele forløbet før sommerferien, men jeg mindes i hvert fald et Socialdemokrati, som aldeles ikke var interesseret i at bruge nogen millioner kroner på de varme hænder, men var ekstremt interesseret med ekstramøder og alt muligt for at bruge dem på kolde, jeg havde nær sagt iskolde advokathænder, iskolde advokathænder for at komme til bunds i, hvorvidt man kunne få knaldet nogle medarbejdere ude på Fælledgården. Det ville Socialdemokratiet gerne bruge penge på.

Så ville de også gerne bruge penge på en anden stor konsulentundersøgelse, det var ikke varme hænder, Anne Vang, det var ikke varme hænder, der dér var prioriteret hos Socialdemokratiet, det var iskolde advokathænder.

Heldigvis, heldigvis red vi stormen af og fik flertallet hevet hjem for, at det ikke gik ud til de der kolde hænder, men blev brugt til noget fornuftigt.

Så vil jeg lige sige til sidst, det er tilbage til Bo Asmus Kjeldgaard, om det her med, at man gerne vil se det i en sammenhæng. Jeg kan ikke lade være med at sige, at i juni 2003 i den her sal, der ville man bestemt ikke se det i en sammenhæng, fordi der havde Bo Asmus Kjeldgaard som arbejdsmarkedsborgmester jo sit helt store, helt store prestigeprojekt på bedding. Det skulle man ikke se i sammenhæng med noget som helst, det skulle drønes ud til borgerne, det var børneplanen, eller jeg plejer at kalde den forældreplanen.

For det har ikke så meget med børnene at gøre, det har noget at gøre med at give optimale muligheder for, at forældrene kan komme af med deres børn, så de kan pleje deres karriere og varetage arbejdsgivernes interesser med at være en arbejdskraft, der står til rådighed for arbejdsgiverne.

Det var sådan set det, der var indholdet i den her forældreplan. Den blev kaldt børneplanen, fordi så er den jo lidt mere spiselig. Men der var ikke noget med, at man ville se det i en sammenhæng, der ville man ikke se det i en sammenhæng, og nu er man altså, men det kan være, man er blevet klog af skade, så vil jeg da kvittere for det.

Så vil jeg lige til allersidst sige, det er noget rent principielt omkring den her initiativret. Jeg synes, når man bruger den bestemmelse, så synes jeg i og for sig, at alle partier skylder at tage del i debatten i respekt for den her sal. Økonomiudvalgsrådet er lukkede, de her møder er åbne, og det er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 28. august 2006

selvfølgelig sådan en lille opfordring til Det Radikale Venstre og til Enhedslisten om også – nej nu har Mikkel Warming, det er godt, Mikkel, så er jeg glad – mig bekendt har Det Radikale Venstre ikke ytret sig i denne debat.

Jeg synes af respekt, og ingen mere end Klaus Bondam plejer fra denne talerstol at tale om respekten for demokratiet og det ene og det andet og det tredje, Det Radikale Venstre også skulle deltage i den her debat og fortælle os andre og vælgerne og borgerne, og hvem der i øvrigt har interesse i det, at høre hvad Det Radikale Venstre mener. Ikke mindst Det Radikale Venstres argumentation for, at man ikke vil stemme for det ændringsforslag, medmindre man vil gøre det, det vi jeg selvfølgelig så kvittere for.

Overborgmesteren (**Ritt Bjerregaard**): Nu er det jo ikke så nemt for andre at komme til, når borgmesteren taler, så jeg vil sige, at Mikkel Warming stod på talerlisten, så borgmester Mikkel Warming har ordet.

Borgmester **Mikkel Warming**: Bare en kort kommentar også til Mogens Lønborg altså, i betragtning af hvor mange uvildige undersøgelser, advokatundersøgelser, redegørelser og forespørgsler og alle sten, der skal endevendes, Mogens Lønborg konstant stiller krav om på alle andre områder end det, han nu står i spidsen for.

Man kan diskutere, om man skulle lave en advokatundersøgelse, men at stoppe den midt i det hele synes vi i Enhedslisten også var mærkeligt.

Jeg gik herop, fordi jeg egentlig ville udtrykke, hvorfor vi synes, det er en syret diskussion. De borgerlige argumenterede, som om det, økonomiforvaltningen indstillede før sommerferien, nemlig at man afviste medlemsforslaget og prioriterede midlerne fuldstændig, jeg vil ikke sige tilfældigt, men den tilfældighed, der nu præger budgetforhandlingerne og siger, de er ikke målrettede, øremærket til noget som helst, så kunne jeg forstå argumentationen. Men det, man faktisk vedtog i Økonomiudvalget, var, at midlerne skal bruges i overensstemmelse med, dvs. i overensstemmelse med de beløbsrammer, der engang måtte komme fra staten, fra KL i forhold til de her områder, prioriteres i overensstemmelse med til de områder.

I så fald så er det mest naturligt selvfølgelig at se det i den sammenhæng, der handler om budgettet, det gør man altid herinde, når der bliver udmeldt penge fra forhandlingerne mellem KL og regeringen, de forhandlinger, som København altid, da vi var selvstændige, skrev af i den aftale, kommunen lavede med staten.

Derfor er det altså ikke så meget anderledes, end man plejer. Det nye er, at de borgerlige forsøger at skabe den myte, at man ikke ønsker at bruge de penge, der er sat af til ældreområdet til ældre, som jeg forstår forslaget og det, der er sagt heroppe fra, jo men ses i en sammenhæng selvfølgelig. Men de penge, der er sat af til ældre, de skal bruges til ældre, de penge, der er sat af til børn, de skal bruges til børn.

Jeg ville da synes, det var en katastrofe, hvis man nøjedes med de penge, fordi specielt på børneområdet så er de 18-20 mio., vi snakkede om, slet ikke nok, i hvert fald ikke til et løft.

Venstre, Det Konservative Folkeparti og Dansk Folkeparti genfremsatte deres medlemsforslag stillet i Økonomiudvalget som ændringsforslag:

"at midlerne tildelt børne- såvel som ældreområdet i "Aftale om kommunernes økonomi for 2007" af 12. juni 2006 tilføres direkte til de respektive stående udvalgs budgetrammer."

Ændringsforslaget blev forkastet med 38 stemmer imod 13.

For stemte: C, O, V og Finn Rudaizky (løsgænger).

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 28. august 2006**

Imod stemte: A, B, F, Wallait Khan (løsgænger) og Ø.

Indstillingen blev herefter godkendt uden afstemning.

=====

3) BR 475/06. Røking i udvalg

Godkendelse af,

at Thor Buch Grønlykke (A) udtræder som medlem af Økonomiudvalget, samt meddelelse fra den store valggruppe om, at Ikram Sarwar (A) indtræder som nyt medlem af udvalget.

Røkingen blev godkendt uden afstemning.

=====

4) BR 473/06. Røking i udvalg

Godkendelse af,

at Manu Sareen (B) udtræder som medlem af Beskæftigelses- og Integrationsudvalget, samt meddelelse fra den store valggruppe om, at Katrina Feilberg (B) indtræder som nyt medlem af udvalget.

Overborgmester Ritt Bjerregaard (A) oplyste, at den store valggruppe havde meddelt, at Margrethe Wivel (B) skal indtræde i udvalget i stedet for Katrina Feilberg (B).

Røkingen blev godkendt uden afstemning.

=====

5) BR 484/06. Røking i udvalg

Godkendelse af,

at Anette Holst Christensen (A) udtræder som medlem af Teknik- og Miljøudvalget, samt meddelelse om, at Anne Vang (A) indtræder som nyt medlem af udvalget.

Røkingen blev godkendt uden afstemning.

=====

6) BR 489/06. Røking i udvalg

Godkendelse af,

at Anne Vang (A) udtræder som medlem af Sundheds- og Omsorgsudvalget, samt meddelelse om, at Anette Holst Christensen (A) indtræder som nyt medlem af udvalget.

Røkingen blev godkendt uden afstemning.

=====

7) BR 441/06. Røking i udvalg

Godkendelse af,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 28. august 2006**

at Mona Heiberg (A) udtræder som medlem af Klagerådet for Hjemmehjælp, samt meddelelse fra den store valggruppe om, at Ikram Sarwar (A) indtræder som nyt medlem af Klagerådet.

Rokeringen blev godkendt uden afstemning.
